

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

232

வைகாசி

01.05.2024

100/-

ஜீவந்தி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

தாட்சாயணி

இ.சு.முரளிதரன்

மலரன்னை

ஈ.புக்கவி

என்.சரவணன்

அருண்மொழிவர்மன்

வ.ந.கிரிதரன்

தமிழ்க்கவி

கோகிலா மகேந்திரன்

செல்லையா சுப்பிரமணியம்

ஜலீலா முஸமில்

அன்றம் காஸிம்

சி.ஜெய்சங்கர்

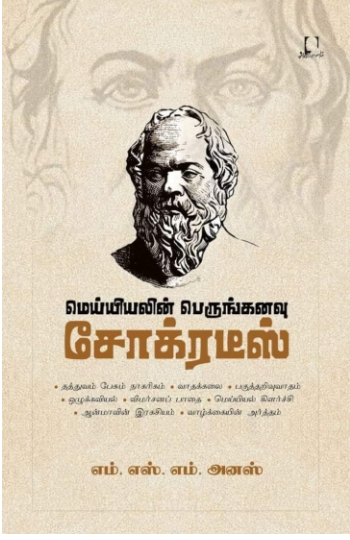
கந்தையா பத்மான்ந்தன்

பொருளடக்கம்

சிறுகதைகள்

இ.சு.முரளிதரன் - 18
சிவ. ஆரூரன் - 24
தாட்சாயணி - 31

கவிதைகள்

ஜலீலா முஸம்மில் - 19
சி.ஜெய்சங்கர் - 36
கந்தையா பத்மான்ந்தன் - 44
அல்றம் கானிம் - 36

நூல் விமர்சனம்

செல்லையா சுப்ரமணியம் - 34

தொடர் நாவல்

வ.ந.கிரிதரன் - 40
தமிழ்க்கவி - 43

கட்டுரைகள்

பேராசிரியர் எம். எஸ்.எம்.அனஸின் புலமையின் சாரப்பிழிவு
“மெய்யியலின் பெருங்கனவு சோக்ரடஸ்”
ஈழக்கவி - 03

புகலிட இலக்கிய சந்திப்பு
இருப்பின் இரகசியம்
என்.சரவணன் - 20

டானியல் அன்ரனி
அருண்மொழிவர்மன் - 22

முடிவைத்தொடவாய் முயன்று - 5
கோகிலா மகேந்திரன் - 37

ஜீவநதி

2024 வைகாசி இதழ் - 232

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவேயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீத்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணத்தறை ஆலையினையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் :

திரு.கி.நடராஜா
தில்லைநாதன் கோபிநாத்

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

தனிச்சந்தா - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 3000/=

வெளிநாடு - \$ 100U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K.Bharaneetharan,
Kalaiahram ,
Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்.!

- யாரதிதாசன்-

ஆவணப்படுத்தப்பட வேண்டியவை

விரைவாக நாட்கள் சென்று கொண்டு இருக்கின்றன. தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி, பொருளாதார வளர்ச்சி என்பவற்றுக்கு ஏற்ப மனிதன் தன்னை தகவமைத்துக் கொண்டு வாழ வேண்டிய கடமைப்பாட்டுக்கு உரியவனாக மாற வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. வாழ்க்கைக்கான செலவும் தேவையும் அதிகரித்த வண்ணமிருப்பதால் பொருளிட்டல் அதிகமான குறிக்கோளாக அமைகின்றது. இந்நேரத்தில் ஆவணப்படுத்தப்பட வேண்டிய பல விடயங்கள் கவனிக்கப்படாமல் சென்று விடுவதை அவதானிக்கின்றோம். கிராமங்கள், கிராமிய வாழ்வு, கிராமிய விளையாட்டுகள், உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள், கிராமிய சொற்கள், மட்பாண்டங்கள், பித்தளை - செப்பு பாத்திரங்கள், ஓலைச்சுவடிகள், கல்வெட்டுக்கள், கல் வழிபாடு, கூட்டுப் பிரார்த்தனை, கூட்டுக்குடும்ப வாழ்வு, உறவு முறைச் சொற்கள், உறவுநிலை, சிற்பங்கள், ஓவியங்கள், ஆளுமைகள், தொழில்கள், மர வழிபாடு, கல்லறைகள், பழைய நாணயங்கள், ஆடை அணிகலன்கள், மரபார்ந்த முறைகள், சடங்குகள், பழக்க வழக்கங்கள் என பலதும் இன்று மறக்கப்பட்டு வருகின்றது. எதையும் ஆவணப்படுத்த வேண்டும் அடுத்த சந்ததியிடம் கையளிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கமற்ற அவசர வாழ்வை வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்றோம். ஆனால் இவை பற்றியெல்லாம் நாம் சிந்தித்து செயலாற்ற வேண்டும். எமது ஆவணங்களை சரியான வகையில் ஆவணப்படுத்தி வைக்க வேண்டும். காலத்தை குறை சொல்லாது கிடைக்கின்ற காலத்தில் செய்ய வேண்டிய ஆவணப்படுத்தல்களை சரியாக செய்ய வேண்டியது நம் ஒவ்வொருவரினதும் கடமையாகும். உதாரணத்துக்கு பழைய எழுத்தாளர்களிடம் இருந்த கடிதத் தொடர்பு இன்று எத்தனை பேரிடம் உள்ளது. ஒரு வெளியீடு என்றால் முன்னைய காலத்தில் அழைப்பிதழ் அச்சிடப்பட்டு கொடுக்கப்பட்டு அழைக்கப்படும் நிலை மாறி இன்று முகப்புத்தகம், வாட்சப் என்பன பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இவை வரவேற்க வேண்டிய விடயங்கள் தான். இருப்பினும் எமது வழமைகளையும் நாம் அனுசரித்து போக வேண்டுமல்லவா. உறவு சொல்லி பெரியோரை அழைக்கும் நிலை இன்று குறைந்து கொண்டே போகிறது. ஆடைகள் குட்டையாகிக் கொண்டே செல்கின்றன. கல்வழிபாடுகள், மரவழிபாடுகள் கைவிடப்பட்டு எல்லோரும் கோபுரங்களை நாடிச் செல்கின்றோம். உணவு முறைகள் கூட மாறுகின்றன. "பத்தியச் சாப்பாடு என்றால் என்ன?" எனக் கேட்கும் நிலை வந்து விட்டது. கல்வெட்டு என்பது ஒரு மனிதன் வாழ்ந்ததற்கான சான்றாக அமைந்தது. அதுவே இன்று இல்லாமல் போய்க் கொண்டிருக்கின்றது. சில்வர் பாத்திர சமையலுக்குள் எங்கள் பெண்கள் ஆட்பட்டு இருக்கிறார்கள்... மரபார்ந்த தொழில்கள் இல்லாமல் போய் இயந்திரத் தொழில்கள் அதிகரித்துள்ளன. வரவேற்கப்பட வேண்டிய மாற்றங்கள் வரவேற்கப்பட வேண்டியவை தான். இருப்பினும் எங்கள் மரபு பண்பாட்டை பேண வேண்டும் அல்லவா. அதற்கு ஆவணப்படுத்தல் முக்கியமானது என்பதை அனைவரும் உணர்ந்து செயற்பட வேண்டும்.

- க. பரணீதரன்

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விற்றபணியில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. புத்தகப்பண்பாட்டுப் பேரவை, 68, நீதிமன்ற வீதி, மல்லாகம்
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ.யேசுராசா
5. பரணி புத்தகக்கூடம் - நெல்லியடி
6. மு.யாழவன் - திருகோணமலை,
7. கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம்.அனஸின் புலமையின் சார்பிழிவு

“மெய்யியலின் பெருங்கனவு சோக்ரடஸ்”

ஈழக்கவி

“நவாஷ், முனீரா என்ன சொல்கிறாள்?”

“Sir, மனம் பற்றி படித்து, அவளின் மனசே உடைந்து விட்டதாம்...”

“முனீரா, உங்கள் உடைந்த மனதை காட்டுங்கள்...”

இந்த உரையாடல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மெய்யியல் துறைக்கான விரிவுரை அறையில், தொண்ணூறுகளின் தொடக்கத்தில் நிகழ்ந்தது. கேள்வியைத் தொடுத்தவர் பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம்.அனஸ் அவர்கள். “மெய்யியல் பிரச்சினைகள்” வரிசையில் அன்றைய விரிவுரை மனம் பற்றியதாக அமைந்திருந்தது. வெண்பலகையில் எழுதியவாறு மனம் பற்றிய மெய்யியல் அணுகலை பேராசிரியர் தெளிவு படுத்திக் கொண்டிருந்தார். மெய்யியலின் அரிச்சுவடியில் அமர்ந்திருந்த எமக்கு எதுவும் தெளிவாகவில்லை. ஆனால், “உங்கள் உடைந்த மனதை காட்டுங்கள் பார்ப்போம்” என்று பேராசிரியர் உரைத்ததும் எமக்கு மெய்யியல் பற்றி கொஞ்சம் உறைக்கத்தொடங்கியது. குறிப்பாக என் தேடலுக்கான ஊக்கியாக இது அமைந்தது. பல்கலைக்கழக நூலகத்தில் மெய்யியல் பற்றிய நூல்களை “பார்க்க”த்தொடங்கி, மெல்ல மெல்ல படிக்கவும் ஆரம்பித்தேன். பேராசிரியர் அனஸ் அவர்களின் விரிவுரைகள் எனக்கு பிடித்தமாயிற்று.

தடித்த நான்கைந்து ஆங்கில மொழிமூல நூல்களுடன் விரிவுரை அறைக்கு வருகைத் தரும் அவர், கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டு எம்முடன் சற்று நேரம் உரையாடுவார். இது சோக்கிரடஸ் பாணி என்பது பின்நாட்களில்தான் புரிய ஆரம்பித்தது. அதன் பின் எழுந்து வெண்பலகையில் எழுதியவாறு எடுத்துக்கொண்ட பாடுபொருளை பிரக்கூபப் பூர்வமாக துலக்குவார். பின்னர் குறிப்புகளை சொல்லத் தொடங்குவார். ஆங்கில நூல்களை பார்த்தவாறு தமிழில் சொல்லிக் கொண்டே போகையில் ரயில் பறக்கும். சில சந்தர்ப்பங்களில் நாம் எழுதுவது எமக்கே விளங்குவ தில்லை. நண்பர்கள் எழுதிய குறிப்புகளை அறைக்கு எடுத்துவந்து, நான் எழுதியதையும் வைத்துக் கொண்டு திரும்பத்திரும்ப வாசித்து தெளிவாக அதனை பதிவுசெய்து கொள்வேன். இதனால் குறித்த மெய்யியல் விஷயஞானம் எனக்குள் பதியமாயிற்று. என்னால் முதலாம் வருட தேர்வில் மெய்யியல் பாடத்துக்குரிய புலமைப் பரிசிலையும் (IBRAHIM JAFEEERJIE MEMORIAL SCHOLARSHIP FOR PHILOSOPHY G.A.Q Ex. 91/92; 11.05.1992) மிகச் சிறந்த சித்தியையும் பெறமுடிந்த தால், மெய்யியல் என் சிறப்புக் கற்கைத்துறையாயிற்று. பேராசிரியருடன் ஆப்தநேசத்தோடு பழகும் வாய்ப்பும் எனக்குக்கிடைத்தது.

நான் விரிவுரைகளுக்குச் செல்லும்போது நான்

கைந்து வெண்தாள்களை மடித்து பொக்கற்றில் வைத்துக் கொள்வேன். கையில் எதுவும் இருக்காது. இதனை பேராசிரியர் அனஸ் அவர்கள் அவதானித்திருக்க வேண்டும். இரண்டாம் வருடத்து முதல் விரிவுரைக்கு செல்லும் போது என்னை அழைத்து, “நீங்கள் இப்போது Philosophy Special மாணவன்... அந்த Special உங்களது அனைத்து செயற்பாடுகளிலும் இருக்க வேண்டும்... கையில் சில புத்தகங்கள்... பைல் என்று ஒரு ஒழுங்கு முறையுடன் விரிவுரைகளுக்கு வருகை தரவேண்டும்... இப்படி பல அறிவுரைகள்... இன்னுமொரு சம்பவம், பல்கலைக்கழகத்தில் புதிய மாணவர்களுக்கான “பகிடிவதை”க் காலம். நானும் நண்பன் ஜாபிரும் முதலாம் வருடத்து பெண்பிள்ளைகளோடு கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். பேராசிரியர் நந்தகுமார் வருகிறார் என்று ஓய்வறையில் ஒரே சலசலப்பு... நாம் பேராசிரியர் நந்தகுமார் அவர்களை கண்டுக் கொள்ளாமல் குறித்த மாணவிகளுடன் உரையாடிக்கொண்டிருந்தோம். பேராசிரியர் எம்மிருவரினதும் பல்கலைக்கழக அடையாள அட்டையை எடுத்துப் போய்விட்டார். முதல் வருடத்தில் புவியியல் பாடம் கற்றதால் நந்தகுமாரை எனக்குத் தெரிந்திருந்தது அவரிடம் போய் அடையாள அட்டையைக் கேட்டோம். சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் ஒருவரிடம் கடிதம் கொண்டு வருமாறு அவர் சொல்ல, பேராசிரியர் துரை மனோகரன் அவர்களிடம் கடிதம்பெற்று அவரிடம் கொடுத்தபோது, துரை மனோகரன் என்ற பெயரை பார்த்ததும் கடும் சினத்துடன் ஏதோ தகாத வார்த்தைகளை கூறியவாறு, கடிதத்தை எம்முகத்தில் எறிந்தார் (அவர்களிக்கிடையில் சாதி முரண்பாடுகள் இருந்ததாக பின்னர் தெரியவந்தது). சிறிது நேரத்தின் பிறகு பேராசிரியர் அனஸ் அவர்களிடம் கடிதம் எடுத்துவருமாறு கூறினார். எனது ஆசான் ஆயிற்றே, மகிழ்ச்சியோடு அனஸ் Sirரிடம் விடயத்தை சொன்னோம். முகம் சிவந்து இப்படி அவர் கோபப்பட்டதை நான் இதற்கு முன் கண்டதில்லை. மயான அமைதிக்குப் பின்னர் கோபம் மாறாத முகத்துடன் எம்மிருவரையும் அருகில் இருந்த விரிவுரை அறைக்கு அழைத்துப் போனார். இரண்டு மணித்தியாலத்திற்கு மேலாய் பகிடிவதையின் அறமற்ற தன்மைகள் பற்றி ஆவேசமாய் பேசினார். “பகிடிவதை என்பது ஒரு காட்டு மிராண்டித்தனம்” என்று அவர் உரைத்தது எனக்குள் இன்னும் எதிரொலிக்கிறது. அறை கதவைதிறந்தவாறு, “இப்போது போய் அடையாள அட்டையை கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்” என்றார். பேராசிரியர் நந்தகுமாரிடம் போனதும், “பேராசிரியர் அனஸ் பேசினாரா” என்றார். “ஆம்” என்றோம். எதுவும் பேசாமல் அடையாள அட்டையைத் தந்தார்.

“பல்கலைக்கழகத்தில் இறுதிப் பரீட்சை எழுதிய சிலநாட்களில் மெய்யியல், உளவியல் துறையில் பகுதிநேர விரிவுரையாளராக (01.03.1995) இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டேன். அதன்பிறகு பெறுபேறுகள் வெளியானவுடன் இத்துறையின் விரிவுரையாளர் (06.06.1996) ஆனேன். 1995-2000 ஆண்டுவரையில் மெய்யியல் உளவியல் துறையில் ஒரு விரிவுரையாளராக கடமையாற்றினேன். இக்காலப் பகுதியில் பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம்.அனஸ் அவர்களுடன் மெய்யியல், இலக்கியம், சமூகவியல், வரலாறு, அழகியல் சார்ந்த இன்னோரன்ன விடயங்கள் பற்றி கலந்துரையாடி இருக்கிறேன். அவரது தேடலின் மலையளவு பற்றி வியந்து போயிருக்கிறேன். அவரது மொழி (தமிழ், ஆங்கிலம்,

சிங்களம்) ஆளுமையின் வீச்சு என்னை பிரமிக்கச் செய்தது. எல்லா துறைகளைப் பற்றியும் விரிவாகவும் தெளிவாகவும் நுண்ணுணர்வோடு தெரிந்து வைத்திருந்தார்” (ஈழக்கவி “அழகியல் மெய்யியல்” 2020: முன்னுரை). என்னுடைய “இரவின் மழையில்”(2013) கவிதைத்தொகுப்பின் அணிநுரைமையில், “நவாஷ் எனது மாணவன். பல்கலைக்கழகத்தில் அமைதியும், படிப்பில் ஆர்வமுள்ள நல்ல மாணவனாக அவரை எனக்குத் தெரியும்” என்றெழுதியிருந்தார். அறிவாளுமை கொண்ட அவர், ஆழ, அகலமான கற்பித்தல் செயற்பாடுகளில் தன்னை அர்ப்பணித்து செயற்பட்டது போலவே, மாணாக்கர் நன்நல செயற்பாடுகளிலும் ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டு வந்திருக்கிறார்.

அனஸ் பிறந்தது 07.03.1949 அன்றாகும். புத்தளம் கல்பிட்டியச் சேர்ந்த, பள்ளிவாசல்துறைக் கிராமத்தைப் பூர்வீகமாகக் கொண்டவர். பள்ளிவாசல்துறை முஸ்லிம் வித்தியாலயம், கல்பிட்டி அல் அக்லா மகா வித்தியாலயம், கொழும்பு ஸாஹிதா கல்லூரி ஆகியவற்றின் பழைய மாணவரான அனஸ் அவர்கள் கொழும்பு, பேராதனை ஆகிய பல்கலைக்கழகங்களில் பயின்றவர். பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தில் இளமாணி, முதுமாணி, முனைவர் (கலாநிதி) பட்டங்களைப் பெற்ற அவர், அதே பல்கலைக்கழகத்தில் மெய்யியல் துறையில் முதுநிலை விரிவுரையாளராகவும் பேராசிரியராகவும் மெய்யியல், உளவியல் துறை தலைவராகவும் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். களனி பல்கலைக்கழகம், யாழ் பல்கலைக்கழகம், போன்றவற்றிலும் பணியாற்றியவர். பல்கேரிய “சோபியா பல்கலைக்கழகம்”, SOAS இலண்டன் பல்கலைக்கழகம், கனடா “டொராண்டோ” பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றில் வருகை ஆய்வாளராகவும், வருகை புலமையாளராகவும் இருந்தவர். “தற்கால இஸ்லாமிய சிந்தனை”(2001) என்ற பெரு நூலாக்கத்திற்கான ஆய்வு முயற்சி லண்டன் பல்கலைக்கழகம் SOAS இன் இஸ்லாமிய ஆய்வுத்துறை மையத்தின் வருகைப் புலமையாளராக இருந்த போது (1999-2000) ஆரம்பமானது - என்று குறித்த நூலில் எழுதியுள்ளார். அவருடைய தந்தை அபூபக்கர் மரைக்கார் முஹம்மத் சாலிஹ். “தந்தையிடம் இருந்துதான் சிந்தித்தற்கலையையும் மனிதனாயிருத்தல் என்ற உணர்வையும் நான் கற்றுக்கொண்டேன்” என்று அலீ ஷரீஅத்திப் இன் வார்த்தைகளில் கூறியுள்ளார். அவரெழுதியுள்ள நூல்களின் முன்னுரை முடிவில் “முஹம்மத் சாலிஹ் முஹம்மத் அனஸ்” என்று தந்தையின் பெயரையும் சேர்த்தே எழுதிவருகிறார். பேராசிரியர் அனஸ், மெய்யியல், உளவியல், சமூகவியல், வரலாறு, பண்பாடு. அழகியல், நாட்டாரியல், இலக்கியம் என்று இன்னோரன்ன துறைகளில் ஆழமான தேடலும் கற்றலும் புலமைத்துவமும் கொண்டவர். அவை சார்ந்த கருத்தால்களிலும் ஆய்வுகளிலும் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்தி செயற்படுபவர்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் கலைபீடத்தினால் வெளியிடப்பட்ட “பல்கலை” ஆய்வு சஞ்சிகை, சமூக விஞ்ஞான சங்கத்தினால் வெளியிடப்பட்ட “ஆய்வு” சஞ்சிகை ஆகியவற்றின் ஆசிரியராக இருந்த பேராசிரியர் அனஸ் அவர்கள், பழைய அரிய நூல்களின் பதிப்பு, செவ்விதாக்கம் (Edit) போன்ற பணிகளிலும் ஈடுபட்டு வருகின்றார். தேசிய நாளிதழ்களில் அவர் எழுதிய கட்டுரைகள் நூற்றுக்கும் அதிகமானவை. “விடிவெள்ளி” பத்திரிகையில் 2017 முதல் வாராந்தம் அவர் எழுதிவந்த, 184

தொடர்களைக் கொண்ட “இலங்கை முஸ்லிம்களின் மறக்கப்பட்ட வரலாறு” என்ற கட்டுரைத் தொகுப்பு விரைவில் ஒரு நூலாக வெளிவரவுள்ளது. மெய்யியல், உளவியல், சமூக விஞ்ஞானம், வரலாறு, இஸ்லாமிய மெய்யியல், முஸ்லிம் பண்பாடு வரலாறு நாட்டாரியல் நுண்கலை கல்வி அழகியல் கவிதை சமூக விவகாரங்கள் முதலான துறைகள் சார்ந்து, சுமார் முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை இதுவரை எழுதியுள்ளார். அவற்றில் சில வருமாறு,

1. சேர்.செய்யத் அகமத்கான் இந்திய முஸ்லிம் தேசிய வாத்தத்தின் தொடக்கம் 1884 (முதல்நூல்)
2. ஏ.எம்.மதார் மரைக்காரின் அபிவிருத்திப் பணிகளில் கல்வியும் சமூகமும் - 1986
3. வரகவிசெய்கு அலாவுதீன் - 1991
4. ஷெய்கு இஸ்மாயில் புலவர் ஒரு பண்பாட்டுப் பார்வை - 1994
5. எச்.எஸ்.இஸ்மாயில் ஒரு சமூக அரசியல் ஆய்வு - 1995
6. சமூக விஞ்ஞானங்களும் விஞ்ஞானங்களும் - ஒரு முறையியல் நோக்கு - 1996
7. கண்டி மாவட்ட முஸ்லிம்கள் - 1996
8. இஸ்லாத்தின் தோற்றம் ஒரு சமூக பண்பாட்டியல் ஆய்வு 1997
9. தற்கால இஸ்லாமிய சிந்தனை 2001
10. புத்தளம் பிரதேச புலவர்கள் 2002
11. இலங்கையில் இனக்கலவரங்களும் முஸ்லிம்களும் - 2003
12. மெய்யியல் அறிமுக உரைகள் 2003
13. எஸ்.எம்.ஏ.ஹஸன் தற்கால முஸ்லிம் சமூக பண்பாட்டு வரலாற்றில் ஓர் அத்தியாயம் - 2004
14. “மெய்யியல்” கிரேக்க மெய்யியல் முதல் தற்காலம் வரை 2006
15. இலங்கையில் முஸ்லிம் நுண்கலை ஒரு விமர்சன ஆய்வு 2007
16. எ.எம்.எ.அஸீஸ் கல்விக்கொள்கையும் நவீனத்துவ சிந்தனைகளும் - 2007
17. முஸ்லிம் நாட்டாரியல் தேடலும் தேவையும் - 2008
18. புத்தளம் முஸ்லிம்கள் வரலாறும் வாழ்வியலும் 2009
19. அரபு இசை கஸீதா முதல் கஸல் வரை 2014
20. முஸ்லிம் அரசியல் முன்னோடி அறிஞர் சித்திலெப்பை 2017
21. அரபு உலகமக்கள் எழுச்சி 2018
22. ஈரானிய சினிமா சமயவாதங்களும் திரைப்படங்களும் 2020
23. தொடக்ககால இஸ்லாம் ஒரு சமூக பண்பாட்டு பார்வை 2021
24. மெய்யியலின் பெருங்கனவு சோக்ரடீஸ் 2023

2

பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம்.அனஸ் அவர்களின் “மெய்யியலின் பெருங்கனவு சோக்ரடீஸ்” (2023) நூல் “அடையாளம்” (Adaiyaalam India) பதிப்பக வெளியீடாக 256 பக்கங்களில் மிக நேர்த்தியாக வெளிவந்துள்ளது. “சோக்ரடீஸ் சிந்தனைகளை தமிழ்ப் பண்பாட்டு மரபில் இணைத்த பெரியார் ஈ.வே.ராமசாமிக்கும் கலைஞர்

மு.கருணாநிதிக்கும்” இந்நூல் சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டுள்ளது. சோக்ரடீஸ் ஐ முன்வைத்து மெய்யியல் என்னும் பெருங்கனவை நூலாசிரியர் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார். Philosophy என்பது தமிழில் மெய்யியல், தத்துவம் எனப்படுகின்றது. ஈழத்து தமிழ்ச்சூழலில் மெய்யியல் என்ற சொல்லே உபயோகத்தில் உள்ளது. ஆனால், தமிழ் நாட்டில் தத்துவம் என்ற சொல்லே பெருமளவில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. “க்ரியாவின் தமிழ் அகராதி” Philosophy என்பதை “தத்துவம்” என்று மட்டுமே குறிப்பிட்டுள்ளது. சாமிநாத சர்மா. ரி.எம்.பி. மகாதேவன் போன்றவர்கள் தந்துள்ள நூல்களுக்கு இந்திய தத்துவம், கிரேக்க தத்துவம், மேற்கத்திய தத்துவம் என்ற பெயரிடப்பட்டுள்ளன. மெய்யியல் பேராசிரியர் சோ.கிருஷ்ணராஜா தன்னுடைய “விமரிசன முறையியல்” (1989) நூலின் இந்திய பதிப்பிற்கான (1992) முன்னுரையில் பின் வருமாறு எழுதியுள்ளார். “விமரிசன முறையியல் என்ற பெயரில் இரண்டாம் பதிப்பாகத் தமிழகத்திலிருந்து வெளிவரும் இந்நூலின் பூர்வநாமம் “விமரிசன மெய்யியல்” என்பதாகும். மெய்யியல் என்பதற்கு முறையியல் என்றதொரு விளக்கம் உண்டென்பதாலும், தமிழக வாசகர்களுக்கு மெய்யியல் என்ற பதப்பிரயோகம் அதிக பரிச்சயமற்றதென்பதாலும் பெயர் மாற்றம் செய்யவேண்டியதாயிற்று.” பேராசிரியர் அனஸ் இன் “மெய்யியல் - கிரேக்கம் முதல் தற்காலம் வரை” (2006) என்ற நூலின் இரண்டாம் பதிப்பு (2013) இந்தியாவில் (அடையாளம் பதிப்பகம்) வெளியானபோது, பெயர் மாற்றம் செய்யப்படவில்லை. “மெய்யியலின் பெருங்கனவு சோக்ரடீஸ்” என்பதே இந்நூலினதும் நாமமாக இருக்கின்றது. தத்துவம் என்ற சொல் வெற்றுப்பேச்சு, விதண்டாவாதம் அல்லது வறட்டுச் சிந்தனை அல்லது விளங்கா வியாக்கியானம் என்றே உடனடி கவனக்குவிப்புக்குள்ளாகின்றது. Philosophy என்பது வறட்டுச் சிந்தனைகளின் தொகுப்பல்ல அது வாழ்க்கை நெறிகளின் பகுப்பும் தொகுப்பும் ஆகும். சோக்ரடீஸ் இன் மெய்யியல் இதனையே உணர்த்தியுள்ளது.

“மனித வாழ்வும் வாழ்வின் பொருளும் சோக்ரடீஸ் இன் விவாதப் பொருள்கள். மெய்யியல் மனித வாழ்வை ஆராயலாமா என்று, அன்று எழுப்பப்பட்ட கேள்வியை சோக்ரடீஸின் சிந்தனைகள் உடைத்தெறிந்தன. சிசரோ கூறியிருப்பதைப் போல, மெய்யியலை விண்ணிலிருந்து பூமிக்குக் கொண்டுவந்தவர் சோக்ரடீஸ்தான்” (2023: முன்னுரை). மெய்யியல் (Philosophy) என்பது மனித கலாசாரத்தின் வரலாற்று ரீதியான உற்பத்தியாகும். கலாசாரம் என்பது மனித நடவடிக்கைகளின் மொத்த விளைவுகள் எனலாம். இதனை “மெய்யியல் கிரேக்கம் முதல் தற்காலம் வரை” (2006: 7) என்ற நூலில் பேராசிரியர் அனஸ் பின்வருமாறு தெளிவுபடுத்துகிறார். “வரலாற்று வளர்ச்சியின் உற்பத்தி என்ற வகையில் மெய்யியல் (Philosophy) மனித கலாசாரத்திற்கு உரிமை உடையது. அத்துடன் பல்வேறு துறைகளுடன் அதற்குத் தொடர்புகள் உள்ளன. அவற்றின் இடைத்தொடர்புகள், அவற்றின் உள்முக முரண்பாடுகள், பரஸ்பர செல்வாக்குகள் என்பவற்றிலிருந்து அது பிறக்கிறது.” பிற இயல்கள் ஜனிப்பதற்கு முன்னரே மெய்யியல் ஜனித்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில், மனித சிந்தனைத் தொடக்கமே மெய்யியல்தான்! தொன்மைக்கால மெய்யியலாளர்கள் அனைத்துத்துறைகளிலும் வல்லவர்களாக இருந்தனர்.

சோக்ரடஸ் கேள்வி கேட்காத துறைகள் உண்டா? அரிஸ்டோட்டில் எழுதாத துறைகள் உண்டா?

மேலைதேய மெய்யியலின் சின்னமாகவும் உலகின் முதல் மெய்யியலாளராகவும் கொண்டாடப்படும் சோக்ரடஸ் (Socrates), கி.மு. 470இல் ஏதென்ஸ் நகரில் பிறந்தார். 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அதாவது கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் சோக்ரடஸ். இவரது தந்தை ஒரு சிற்பி தாய் ஒரு மருத்துவச்சி. தந்தையைப் போல் சோக்ரடஸ் துணிவும் நேர்மையும் மிக்கவராக விளங்கினார். முன்னைய மெய்யியல் சிந்தனைகளின் அறிமுகம் அவருக்கிருந்தது. தியோ பிராஸ்ட்டலின் கருத்துப்படி அனெக்ஸிகோரஸ் இன் வாரிசான சேலஸ் இன் பள்ளியில் சோக்ரடஸ் ஒரு அங்கத்தவராக இருந்துள்ளார். தந்தையின் தொழிலான சிற்ப வேலையைச் செய்துவந்த போதும் மிக இளமையிலேயே தனது தொழிலைக் கைவிட்டு தனது வாழ்வின் முக்கிய குறிக் கோளான மெய்யியல் சிந்தனைக்குத் தன்னை அர்பணித்துக் கொண்டார். இருபது வயதில் இருந்து சிந்தனைப் பணியை சோக்ரடஸ் ஏதென்ஸ் நகரில் ஆரம்பித்தார். நாட்டின் மீதான தனது பற்றுறுதியை நிலைநாட்டுவதற்காக விஷம் அருந்தி மரணத்தை தழுவும் வரை இப்பணியை அவர் தொடர்ந்தார். சோக்ரடஸ் தன்னுடைய மெய்யியலை எழுத்தில் வடிக்கவில்லை. பிளேட்டோவின் மெய்யியல் சிந்தனையின் பிரதான தூண்டும் சக்தியாக சோக்ரடஸ் இருந்தார். பிளேட்டோவின் “சூடியரசு” படைப்பின் பிரதான சோக்ரடஸ் பாத்திரம் வரலாற்று சோக்ரடஸ் இன் கருத்துக்கள் மற்றும் சிந்தனைகளின் பிரதிபலிப்பின் வடிவமே என ஜோன் பேணர் கருதுகிறார். சோக்ரடஸ் இற்கு முந்திய மெய்யியல் சிந்தனைகள் யாவும் “Pre-Socratic” அதாவது சோக்ரடஸ் இற்கு முந்திய மெய்யியல் என்று கூறப்படுகின்றது. கிரேக்க மெய்யியலில் சோக்ரடஸ் இற்கு உரிய அறுதியான இடம் இதன் மூலம் தெரிகிறது. சோக்ரடஸ் மெய்யியலில் புதிய நகர்வை அல்லது “மாற்றுவகை முறை” (Shift) ஒன்றை நிகழ்த்தினார். வேறு வார்த்தைகளில் கூறினால் மெய்யியலில் அவரது சிந்தனை ஒரு புதிய திருப்பத்தைக் கொண்டு வந்தது. அனக்ஸி மாந்தர், அனக்ஸி கோரஸ் வரை கிரேக்கத்தில் வளர்ச்சி பெற்றிருந்த பிரபஞ்சத்தையும் இயற்கையையும் பற்றிய ஆய்வு மனிதன் பற்றியதாக மாற்றி அமைத்தார். சோக்ரடஸ் இன் மெய்யியல் சிந்தனைகள் அவரது உரையாடல்கள் மூலம் வெளிவந்தவை. உரையாடல் அவரது சிந்தனையின் வாகனமாகச் செயற்பட்டது. அவர் பெரிய கூற்றுக்களையோ கோட்பாடுகளையோ முன்வைத்து தனது உரையாடல்களை அமைக்கவில்லை. ஆனால், அது சோக்ரடஸ் இன் மெய்யியல் மய மாக்கம் (Socrates Philosophizing) ஆகும். “எனக்குத் தெரிந்திருப்பதெல்லாம் எனக்கு எதுவுமே தெரியாது என்பது தான்” என்ற அவரது சொந்தக் கூற்றின் அடிப்படையிலிருந்து அவரது உரையாடல் இயக்கப்பட்டது (சோக்ரடஸ் இன் மெய்யியலை பிரக்ஞை பூர்வமாய் அறிய பார்க்க, எம்.எஸ்.எம் அனஸ் “மெய்யியல் கிரேக்கம் முதல் தற்காலம் வரை” 2006: 30-41). உண்மையை உரையாடல் மூலமாக உணரக்கூடிய ஒரு வழிமுறைக்கு உயிர் கொடுத்த பெரும் மெய்யியலாளராக பரிமளித்தவர் சோக்ரடஸ். எனவேதான் சோக்ரடஸ் ஐ மெய்யியலின் பெரும் கனவாக அவதானித்து ஆய்வு செய்துள்ளார் பேராசிரியர் அனஸ்!

ஈழத்து பாடசாலை கல்வியில் சோக்ரடஸ் பற்றி அறியும் வாய்ப்புக்கள் இல்லை. ஆனால், நூலாசிரியர் பாடசாலை காலத்திலேயே சோக்ரடஸ் ஐ பற்றி அறிந்திருக்கிறார். “எமது பாடசாலைக் காலத்தில் ஏழாம் எட்டாம் வகுப்புக்களில் இரு பெரும் சிந்தனையாளர்கள் அறிமுகமானார்கள். ஒருவர் சோக்ரடஸ், இன்னொருவர் கார்ல் மார்க்ஸ். இந்த இருவரின் சிந்தனைகளுக்கும் பாடசாலைப் பாடத்திட்டத்திற்கும் எந்தவிதத் தொடர்பும் இருக்கவில்லை. அப்போது நான் கல்விகற்ற ஊரான கல்பிட்டியின் அறிவுச் சூழலும் இலக்கியச் சூழலும் அரசியல் சூழலும் தான் அதற்கு முக்கிய காரணம். 1950களில் பெரியார் சிந்தனைகளும் திமுக அரசியலும் இலங்கையின் பல நகரங்களில் செல்வாக்குச் செலுத்தின. அந்த நகரங்களில் கல்பிட்டியும் ஒன்றாகும். திமுக பிரசுரங்களையும் ஈ.வெ. ராமசாமி, சி. என். அண்ணாதுரை, மு. கருணாநிதி போன்றோரின் எழுத்துகளையும் கல்பிட்டி இளைஞர்களும் பாடசாலை மாணவர்களும் ஆர்வத்துடன் படித்தனர். மு. கருணாநிதியின் கல்லக்குடிப் போராட்டமும் சோக்ரடஸ் திரைநாடகமும் அங்குப் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. மருதமுனையைச் சேர்ந்த ஆசிரியர் சக்காப் மௌலானா மு. கருணாநிதியின் சோக்ரடஸ் நாடகத்தை மீண்டும் மீண்டும் ஓரங்க நாடகமாக நடித்து அந்த நாடகத்தையும் சோக்ரடசையும் பாடசாலையில் புகழ் பெறச் செய்தார். மாணவர்களை நடிக்க வைத்துக் கருணாநிதியின் நாடகத்தை மேடையேற்றினார். சோக்ரடசாக எம். எச். எம். ராசிக்கும் மெலிட்டசாக எஸ். சபைர்தீனும் நடித்த அந்த நாடகக் காட்சிகள் இன்றும் நினைவில் உள்ளன. அறிவைத் தூண்டும் சோக்ரடஸ், சி. என். அண்ணாதுரை, மு. கருணாநிதி கருத்துகளால் கல்பிட்டி இளைஞர்கள் பெரிதும் கவரப்பட்டனர். கருணாநிதியின் சோக்ரடஸ் திரைநாடகம் பற்றி மட்டுமல்ல தமிழகச் சூழலில் சோக்ரடசின் சிந்தனை, பகுத்தறிவுவாதம் என்பவற்றின் தாக்கங்களையும் படிப்படியாக நாங்கள் அறிந்து கொண்டோம்”. ஏழாம் தரத்திலேயே சோக்ரடஸ் ஐ அறிந்துகொண்ட அனஸ் அவர்கள், மெய்யியல் பேராசிரியராகி, மெய்யியலின் பெரும் கனவான சோக்ரடஸ் ஐ ஒரு உயர்ந்த ஆய்வு நூலாக உருவாக்கியுள்ளார்.

மெய்யியல் என்பது அறிவுபூர்வமான பரந்த முறையியல் அணுகுமுறை கொண்ட ஒரு நுண்ணாய் வாகும். அதாவது யதார்த்தத்தைப் பற்றிய விரிவான முறையியல் நுணுக்கப்பார்வையைச் செலுத்துவதே மெய்யியல் எனப்படுகின்றது. பகுப்பாய்வு, விமர்சனம், விசாரணை, முறையியல், தர்க்கம். வரலாற்றுப் பார்வை முதலியன அதன் ஸ்தூல தன்மைகளாகும். இத்தகைய நுட்பங்களின் அணுகு முறையிலேயே “மெய்யியலின் பெருங்கனவு சோக்ரடஸ்” என்ற பிரதி ஆக்கப்பட்டுள்ளது. மெய்யியல் மயத்துக் குள்ளிலிருந்து மெய்யியலின் பெருங்கனவான சோக்ரடஸ் ஐ பற்றி நூலாசிரியர் எழுதியுள்ளார். “இங்கு பேசப்படுவன ஒரு மெய்யியற் சார்புள்ள வனின் விளக்கங்களும் கருத்துக்களுமாகும்” என்று “விஞ்ஞானங்களும் சமூக விஞ்ஞானங்களும் ஒரு முறையியல் நோக்கு” (1996:6) என்ற நூலில் அவர் குறிப்பிட்டுள்ள கருத்து இந்நூலுக்கும் பொருந்துவதாகும். “ஒரு மெய்யியல்/ தத்துவ நூல் வாசிப்பு தரும் சோர்வை இது தராது. புனைவு மொழியின் சுவை கலந்த நடைமீல், வாசிப்பு ஆர்வத்தைத் தூண்டும் விதமாக நூலை அமைத்

துள்ளார்” என்று சிராஜ் மஷூஹர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவரது மொழிநடையில் ஒரேவேளையில் மெய்யியற் தொழிற் பாடும் உணர்வுத் தொழிற் பாடும் இணைந்திருக்கிறது. மேலும், ஆய்வு மொழியோடு புனைவு மொழியும் கலந்திருக்கின்றது. தமிழில் வெளிவந்த பெரும் பாலான மெய்யியல் சார்பான நூல்களில் இறுக்கமான/ இருண்மையான மொழிநடை மெய்யியலுக்கே உரித்து போல! ஆனால், பேராசிரியர் அனஸின் மெய்யியல் நூல்களின் மொழிநடை “பிரகாசமான”தாக அமைந்திருக்கிறது. ராஜ் கௌதமனின் சொற்களில் சொன்னால், கறாரான ஆய்வுமுறையும், தர்க்கத்தின் உள் விதிகளும், அர்த்தங்களும் பிசகவிடாத சொல்வாக்கிய அமைப்புகளும், வாசகனை விடாமல் விவாதத்திற்குட் படுத்தும் திறனும் இந்நூலில் குவிந்திருக்கிறது. பேராசிரியர் அனஸ், ஒரு மெய்யியலாளனுக்குரிய உலக நோக்கையும் ஒரு ஆய்வாளனுக்குரிய விசாலித்த பார்வையையும் உடையவராக இருக்கின்றார். அவரது புலமையின் சார்பு பிழிவு யாது என்பதை அறிய இந்நூல் போதுமானதாகும். “அவருடைய பார்வை மிகவும் விசாலமானது. ஏனெனில், அவர் தனது பரப்புக்குள் மட்டும் நில்லாது பல்வேறுபட்ட அறிவைப்பயன்படுத்தி இந்நூலை உருவாக்கியுள்ளார்” என்று பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் (சரிநிகர் ஜன.29 பெ.11, 1998 பக். 18) “இஸ்லாத்தின் தோற்றம்” நூலுக்கு தெரிவித்த இக்கருத்து இந்நூலுக்கும் சாலப்பொருந்துகிறது.

முன்னுரையில் நூலாசிரியர் தன்னுடைய ஆய்வு வெளிப்படுத்தும் பொருண்மைகளை நுண்மையாக தெளிவு படுத்தியுள்ளார். அவற்றினை ஐந்து வினாக்களாக்கி அவதானிப்பது, ஆய்வை உணர்வுபூர்வமாய் உள்வாங்க உறுதுணையாகின்றது.

1. நூலின் சாரம் என்ன?

கிரேக்கத்தில் நடந்த, ஆனால் உலகத்தையே உலுக்கிய மரண தண்டனையும் அதைச் சூழ நடந்த நிகழ்வுகளும் தான் இந்த நூலின் சாரம். தண்டனை வகைகளில் மன்னிக்க முடியாததும் கொடூரமானதும் மரண தண்டனைத்தான். சோக்ரடீஸ் அதற்கு முகம்கொடுத்தார். சட்டம், நீதி, அரசு, மனிதவுரிமை, ஒழுக்கம், சார்ந்த பல கேள்விகளை அந்த நிகழ்வு இன்றும் எழுப்பி வருகின்றது. கிரேக்க நாகரிகத்தின் உன்னத மனிதனுக்குக் கிரேக்கம் வழங்கிய தண்டனையின் கதை இது. ஆனால், அங்கு நடந்தது என்ன?

2. நூலின் முதன்மை பேசுபொருள் என்ன?

சோக்ரடீஸ் உடைய பேச்சுகளில் அரசியல் விமர்சனங்கள் இருந்ததாகவும் அரசியல் மாற்றங்களுக்காக மக்களை அவர் தூண்டுவதாகவும் அரசியல்வாதிகள் அஞ்சினர். கடவுளர் பற்றிய அவருடைய மரபு கடந்த சிந்தனைகள் சமயவாதிகளிடத்தில் பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தின. இந்தப் பின்னணியில்தான் சோக்ரடீஸ் குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தப்படுகின்றார். இது பற்றிய விசாரணைதான் இந்த நூலின் முதன்மைப் பேசு பொருள்.

3. எத்தகைய கேள்விகளை நோக்கி இந்நூல் நகர்கின்றது?

நேரடியாக வினாக்களை எழுப்புவதாயின் சோக்ரடீஸ் ஒரு குற்றவாளியா, அவரைக் குற்றவாளியாக்கி, கிரேக்கம் பெரும் தவறை இழைத்துவிட்டதா என்ற கேள்விகளுக்கு நாம் செல்ல வேண்டும். எதிரிகளின் அரசியல் சூழ்ச்சிகளுக்குப் பலியிடப் பட்டாரா, சட்டமும்

நீதியும் நிலைநாட்டப்பட்டனவா, சோக்ரடீஸ் தந்துணிவோடு சட்டத்தையும் நீதியையும் காப்பாற்றுவதற்காக, தம்மை மரண தண்டனைக்கு அர்ப்பணித்தாரா அல்லது அவருடைய மரணம் ஒரு “தற்கொலையா”, மேலும் அவரை வழிநடத்திய அரசியல், உளவியல் சூழ்நிலைகள் தாம் என்ன என்ற கேள்விகளை நோக்கியும் இந்த நூல் நகர்கின்றது.

4. எத்தகைய மோதல்களை இந்நூல் விரிவாகக் கவனப்படுத்துகிறது?

சோக்ரடீஸ் இன் மெய்யியல் போதனைகளை நாம் இங்கு அதிகம் பேசவில்லை. ஆனால் மரண தண்டனைக்கு ஆளாகும் அளவுக்கு அரசியல், சட்டம், மெய்யியல் ஆகியவற்றுக்கிடையில் இருந்த மோதல்களை இந்த நூல் விரிவாகக் கவனப்படுத்துகிறது.

5. இந்நூல் எதனை விவாதப்பொருளாக்கி, எதனை முழுமுச்சுடன் வெளிப்படுத்துகிறது?

சர்வாதிகாரத்திற்கும் ஜனநாயகத்திற்கும் இடையில் உருவான அரசியல் போட்டியையும் ஒரு விவாதப்பொருளாக்கி இருக்கிறது. அந்த வகையில் அரசியல் - மெய்யியல் மோதலை முழுவிச்சுடனும் வெளிப்படுத்துகிறது.

ஆய்வு பன்னிரண்டு இயல்களாக விரிவடைந்துள்ளது. ஒவ்வொரு இயல் தொடக்கத்திலும் மினிகுறிப்பாக சோக்ரடீஸ் இன் மெய்யியல் கூற்றொன்றினை முன்வைத்துள்ளார். இயலுக்கு முன் கூற்றை அல்லது எடுப்பை வாசிக்கையில் ஜப்பானிய “ஹைக்கூ” கவிதை ஒன்றினை படிக்கும்போது எற்படுகின்ற தேடல் உணர்வு உண்டாகின்றது. இயல்களில் பொதிந்துள்ள கருத்துக்களின் மையப்பொருள் மாத்திரம் இங்கு சுருக்கமாக அவதானிக்கப்படுகின்றது.

ஒன்று

நான் ஒரு ஏதெனியன் அல்ல

கிரேக்கனும் அல்ல

ஆனால் உலகின் குடிமகன்.

- சோக்ரடீஸ்

கிரேக்க நாகரிகமும் தொடக்ககால மெய்யியலின் கருவூலமும் முதல் இயலில் துலக்கப்பட்டுள்ளது. ஐரோப்பாவும் மேற்காசியாவும் இணையும் இடத்தில் கிரேக்கம் அமைந்துள்ளது. ஆரம்பகாலத்து கிரேக்க அரசியல் போக்குகளை நூலாசிரியர் வரலாற்று, சமூக அடிப்படையில் அலசியுள்ளார். அரசியல், சமூக மாற்றங்களையும் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். அரசியல், சமூக நடத்தைக்கோலங்களை எடுத்துரைக்கையில் பின்வருமாறு எழுதிச் செல்கின்றார். “நாட்டில் அன்றிருந்த பொருளாதாரச் சூழலில் ஏழைகளும் விவசாயிகளும் பெரும் கடன் சுமைகளுக்காளாகினர். கடனை அடைக்க முடியாதவர்கள் எஜமானர்களுக்குத் தம்மையே அடிமைகளாக விற்பனை செய்துகொண்டனர். இதற்கிடையில் விவசாயிகள், கைவினைஞர்கள், வணிகர்களைக் கொண்ட ஒரு நடுத்தரப் பண்புகளைக்கொண்ட ஒரு வகுப்பும் உருவாகியிருந்தது. இவை, அசைவற்ற சித்திரங்கள் அல்ல. மக்கள் கிளர்ச்சிகளுக்கு ஆயத்தமாகி வந்தனர். பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வும் அரசியல் ரீதியான வேறுபாடுகளும் சமூகத்தில் ஒரு கொதிநிலையை உருவாக்கியிருந்தன.

கி.மு. 6ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் ஏதென்சில் ஒரு புதிய அரசியல் மாற்றம் நிகழ்கின்றது. அரசியல் சமத்துவம், அரசியல் உரிமைகள், பேச்சுச் சுதந்திரம், நாட்டின் அரசியலில் மக்களின் பங்களிப்பு போன்ற மக்கள் நிலைப்பாட்டை அரசியலுக்கான கோரிக்கைகள் வலுவடைகின்றன. இங்கிருந்துதான் ஜனநாயக அரசியல் தோற்றம் பெறுகிறது. அடிமைகளின் அவலம், எழைகளின் துயரம் என்ற கருத்துகளும் இதன் பின்னணியில் இருந்தன. இந்தக் காலத்தில் நடைபெற்ற அரசியல், சட்டச் சீர்திருத்த வரலாறுகளிலிருந்து இந்த உண்மைகளை நாம் பார்க்கிறோம்” (பக். 6), “அரசியல், வரலாற்று ரீதியான தாக்கங்கள், கிரேக்கத்தின் அரசியல் சூழ்நிலைகளுக்குச் சில முக்கியமான வாய்ப்புகளை உருவாக்கித் தந்தன. அவற்றுள் பாரசிகப் பேரரசு கிரேக்கத்தைத் தனது பேரரசின் ஒரு மாகாணமாக ஆக்குவதற்கு எடுத்த முயற்சி முக்கியமானது. எனினும் கடும்போராட்டங்கள் மூலம் கிரேக்க அரசுகள் இதைத் தவிர்க்க முயன்றன. அடுத்ததாகக் கிரேக்கத்தில் ஏதெனிய மக்கள் எழுச்சியையும் முக்கியமாகக் குறிப்பிடலாம். ஒழுக்கம், ஆய்வறிவுத் தலைமைத்துவம், ஏதெனியப் பேரரசு உருவாக்கம் என்பவற்றில் இந்த எழுச்சி புலப்பட்டது. இவை தவிர கவிதையும், கட்டடக்கலையும், சிற்பக்கலையும் மனித நாகரிக வரலாற்றில் பெருமை தரும் படைப்புகளாக கிரேக்க நாகரிகத்தை மேலும் மெருகூட்டின” (பக். 9)

சோலோன்: சட்ட சீர்திருத்தங்கள், அரசியல் மாற்றங்கள், சோக்ரடீசுக்கு முந்தைய அயோனிய சிந்தனை, தேலில் இன் நீர்த் தத்துவம், தொன்மைக்கால அயோனிய விஞ்ஞானம் போன்றவற்றினை விளக்கிய பின்னர், இதன் தொடர்ச்சியாக சோக்ரடீஸ் இன் மெய்யியல் எவ்வாறு மாற்றங்களோடு புதியதோர் அணுகுமுறையில் தோற்றம் பெற்றது என்பதை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். “அனெக்சுகோரஸை சோக்ரடீஸ் கற்கத் தொடங்கிய போது அனெக்சுகோரஸ் வழக்கமான இயந்திரீகக் காரணிகளோடு தனது சிந்தனையை நிறுத்திவிட்டதாக அவர் தெரிந்துகொண்டார். இந்த முறையின்படி உலகானது எந்த நன்மையான நோக்கத்திற்காகவும் வடிவமைக்கப்படவில்லை என்ற ஒரு கருத்துத் தோற்றம் பெறுகின்றது. எனினும் அனெக்சுகோரஸ் விட்டுச்சென்ற இந்த வகைச் சிந்தனையைச் சோக்ரடீஸ் தொடரவில்லை. இயற்கையின் அடிப்படைக் கூறுகளை விசாரணை செய்வதற்கோ புறவயப் பொருள்களைப் பற்றி ஆய்வு செய்வதற்கோ சோக்ரடீஸ் முயலவில்லை. பிளேட்டோவும் ஷேனோபனும் தருகின்ற விவரிப்புகளின்படி நோக்கினால் இயற்கை என்றால் என்ன என்ற ஆய்வு அல்ல உலகில் மனித வாழ்வு என்றால் என்ன என்பதுதான் சோக்ரடீசின் விருப்பத்திற்குரிய (பக். 17) ஆய்வுப்பொருளாக இருந்தது. இதுவரை மெய்யியல் தனக்கென வரையறுத்துக்கொண்டிருந்த ஆய்வும் விசாரணையும் மற்றொரு துறைக்கு மாறுகின்றன. அவை மனித வாழ்க்கையையும், மனித ஒழுக்கத்தையும், சமூக ஒழுங்கையும் நோக்கித் திரும்புகின்றன. அதாவது ஒவ்வொரு தனிநபரையும் ஒவ்வொரு ஆன்மாவையும் ஒழுக்க வாழ்வையும் அறிந்து கொள்வதைப் பற்றிய சிந்தனை தொடங்கியது. இவை சோக்ரடீசிய விசாரணையின் கருப்பொருளாக (பக். 18). சோக்ரடீசின் கருத்தில் ஆன்மாவின் முழுமை அறிவின்றிச் சாத்தியமற்றது. அதாவது நாம் பெறுமானம்

உள்ளவை என்று நினைக்கின்ற விடயங்கள் பற்றிச் சரியான தீர்வையும் விளக்கத்தையும் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கு அறிவு முக்கியமானதாகும். இதுதான் சோக்ரடீஸ் கண்டறிந்த அறிவுக்கும் நன்மைக்கும் இடையிலான தொடர்பாகும். இது அவருடைய அடிப்படைக் கொள்கை எனக் கருதலாம். இதுவே சோக்ரடீசின் ஒழுக்கவியல் சிந்தனையில் எதிரொலிக்கும் “ஒழுக்கமே அறிவு” என்ற கோட்பாட்டின் ஊற்றாகவும் அமைகிறது. “தன்னை அறிதல்” (உன்னையே நீ அறிவாய்) என்ற சோக்ரடீசிய மெய்யியலுக்கு உயிஷ்டுடும் அடிப்படைக் கருத்தாகவும் இதைக்கொள்ளலாம் (பக்.23).

இரண்டு

வெற்றுவாதங்களில் மனநிறைவு கொள்பவராக இருந்தால் விதண்டாவாதிகளிடம் நீங்கள் ஊழல்பேரநடத்தலாம். ஆனால் மனித வாழ்வை ஒருபோதும் நீங்கள் அறியப்போவதில்லை.
- சோக்ரடீஸ்

வாதக்கலையின் ஆசான்களான சோபிஸ்ட்டுகள் பற்றிய ஆய்வாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது. “கி.மு 5ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னரைப் பகுதியில் கிரேக்கத்தின் அரசியல் கருத்துகளிலும் மனிதர் பற்றிய கருத்துகளிலும் ஏற்பட்ட பொதுவான ஆர்வத்திற்கு சோபிஸ்ட்டுகளின் செயற்பாடுகளுடன் தொடர்பிருந்தது. சோக்ரடீசுக்கு சற்று முந்திய காலப் பிரிவை சோபிஸ்ட்டுகளின் சிந்தனைக் காலம் எனலாம். கிமு 5ஆம் நூற்றாண்டளவில் மெய்யியலையும் கலையையும் பயன்படுத்திக் கல்வின் போதனைகளில் ஈடுபட்டிருந்த ஒரு குழுவினரே சோபிஸ்ட்டுகள். சோபிஸ்ட்டு (sophist) என்ற கிரேக்க பதத்தின் மூலச்சொல் எழிளான என்பதாகும். சோபஸ் என்றால் திறன்கள் அல்லது அறிவு என்று பொருள். அடிப்படையில் கைவினை, கலை, அறிவியல், பண்பாட்டு உள்படப் பல்வேறு துறைகளில் சரளமான அறிவைப் பெற்றுள்ள ஒருவரை இந்தச் சொல் குறிக்கிறது. ஞானி, பேரறிவாளன் என்ற பொருளும் இதற்கு உண்டு. அரசியலிலும் வணிகத்திலும் வெற்றியடைவதற்குரிய கல்விப் பயிற்சியை சோபிஸ்ட்டுகள் வழங்கினர். சிந்திப்பதற்கும் பேச்சுக்கலைப் பயிற்சிக்கும் தேவையான வற்றைப் போதித்தனர். வாதம் செய்து வெற்றி பெறுவதற்கான பல நுட்பங்களை அவர்கள் கற்று கொடுத்தனர். தந்திரமான முறைகளைப் பயன்படுத்தி, மயிர் (பக். 25) பிளக்கும் வாதங்களில் ஈடுபடுபவர்கள் சோபிஸ்ட்டுகள் என்று மக்கள் கருதினர்” (பக். 26). பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த சோபிஸ்ட்டுகள், வெவ்வேறு கலாசாரக் காரணிகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட தகவல் களஞ்சியங்களாகவும் விளங்கினார்கள் என்பதையும் சோபிஸ்ட்டுகளின் தலைவராக விளங்கிய புரட்டகோரஸ், ஜோர்ஜியாஸ் போன்ற சோபிஸுவாதிகள் பற்றியும் நூலாசிரியர் விளக்கியுள்ளார்.

சோபிஸ்ட்டுகளின் முறையை விதண்டாவாத முறை என்றும், சோக்ரடீசினுடைய முறையை இயக்கவியல் வாதமுறை என்றும் குறிப்பிடலாம். கேள்வி பதில் முறையில் அமைந்திருந்த சோக்ரடீசிய முறையைப் பிளேட்டோ இயக்கவியல் முறை என்று பெயரிட்டதோடு, பகுப்பாய்வுக்கான மிகச் சிறந்த மெய்யியல் முறை என்றும் அதைப் பெருமைப்படுத்திப் பேசியுள்ளார். முதலாவது

இந்த முறையின் அடிப்படை நோக்கம் உண்மையைக் கண்டுபிடிப்பது. இரண்டாவது நோக்கம் உண்மையைக் கண்டுபிடிப்பதற்குத் தேவையான அறிவை மற்றவர்களுக்கு வழங்குவது. இந்த இரு நோக்கங்களையும் அடைவதற்கு சோக்ரடீசிய இயக்கவியல் முறை மிகச் சிறந்த கருவி என்று பிளேட்டோ கருதினார். அத்தோடு, மெய்யியல் ரீதியாக உண்மையான நோக்கங்களைச் சிறப்பாக எடுத்துப் பேசக்கூடிய முறை என்றும் சோக்ரடீசிய முறையைப் பற்றி பிளேட்டோ குறிப்பிடுகிறார். ஏனெனில், இங்கு கூறப்பட்ட இரண்டு நோக்கங்களிலும் அறிவின் மீதான ஆவல் முதன்மைக் கூறாக அமைந்துள்ளது. பிளேட்டோவின் கருத்துப்படி விதண்டாவாதமுறை உண்மையைக் கண்டறிவதற்கு எதிரான முறை. விதண்டாவாத முறையில் அறிவியல் ரீதியான நோக்கங்கள் எதுவும் இல்லை. இந்த முறை முன்வைக்கக்கூடிய கல்வி நோக்கங்களில் எவ்விதப் பெறுமானமும் இருக்கவில்லை என்றும், சோபிஸ்ட்டுகளின் முறையில் எவ்வித மெய்யியல் பெறுமானங்களும் இல்லை என்றும் பிளேட்டோ குறிப்பிடுகிறார் (பக். 43).

சோபிஸ்ட்டுகளின் விதண்டாவாத முறை ஏதென்ஸ் நகரில் மக்கள் இடையில் பிரபலம் பெற்றிருந்தது. ஆனால், அதற்கு எதிரான விமர்சனங்களும் அடிக்கடி முன்வைக்கப்பட்டன. சோக்ரடீசியும் அவருடைய வாதக் கலையையும் பலர் சோபிஸ்ட்டுகளின் வாதத்துடன் ஒப்பிட்டதோடு அவரை ஒரு சோபிஸ்ட்டாகவும் கருதினர். கிரேக்க நாடக ஆசிரியர்கள் இந்தப் பின்னணியில் அவரை கேலிக்குரிய பாத்திரமாகவும் சித்திரித்தனர். மேகங்கள் நாடகத்தில் அரிஸ்தோபனீஸ் இதைத் தான் செய்திருந்தார். மேகங்கள் நாடகத்தின் முதற்காட்சி யிலேயே சோபிஸ்ட்டுகளின் மீதான அதாவது, சோக்ரடீசியின் மீதான கேலிக்குரிய உரையாடல்களைப் பார்க்க முடியும். ஸ்டெர்ப்சியாடஸ் ஒரு விவசாயி. பெலப்போனேசியன் போரினாலும் தனது மகனின் ஆடம்பரத்தாலும் பெரும் கடன் தொல்லைக்கு ஆளாகியிருப்பவன். அவனது மகன் பீடிப்பெடஸ் குதிரைச் சவாரிகளில் மிகுந்த ஆசையுள்ளவன், ஓர் ஊதாரி. மேகங்கள் நாடகம் இந்த இருவரின் உரையாடலுடன்தான் தொடங்குகிறது. சோக்ரடீசியின் (அதாவது சோபிஸ்ட்டுகளின்) விவாத முறையைப் பயன்படுத்தி, தனது கடன்காரர்களிடமிருந்து தப்புவதற்கு ஸ்டெர்ப்சியாடஸ் ஆசைப்படுகிறான். நாடகத்தின் முதற்பகுதியின் சுருக்கத்தை நூலாசிரியர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் (பார்க்க, பக். 39, 40).

மூன்று

மாற்றத்தின் இரகசியம் உங்களுடைய
முழு ஆற்றலையும் பழைமையில் குவிப்பதல்ல.
புதியதைக் கட்டியெழுப்புவதே!
- சோக்ரடீஸ்

மரபுகளை மறுத்த ஏதேனிய அரசியல் பயணம் பற்றிப் பேசுகின்றது மூன்றாவது இயல். “சோக்ரடீஸ் வழக்கு விசாரணை பல பரிமாணங்களைக் கொண்டது. ஆழமான பிரச்சினைகள் அதில் உள்ளன. அது நடைபெற்ற காலப் பகுதி, கிரேக்க அறிவுநிலை, சோக்ரடீசியின் வாழ்க்கை, அவர் எதிர்நோக்கிய வாழ்க்கையின் இலக்கு,

அவருடைய சிந்தனைகள், அவருடைய விவாதமுறை, வாழ்வின் முடிவு பற்றிய அவருடைய இலட்சியங்கள் என்பன அவற்றுள் ஒன்று கலந்துள்ளன. சோக்ரடீசிற்கு எதிராக இருந்துவந்த ஐயங்களும் பகைமை உணர்வுகளும் அவரைக் குற்றவாளியாக்குவதில் முக்கிய பங்காற்றி உள்ளன. அதேவேளை சோக்ரடீசை விசாரித்த நடுவர் மன்றம் (நீதிமன்றம்), ஏதேனியக் குற்ற விசாரணைச் சட்டத் தொகுதி, ஏதேனிய நிர்வாகம் ஆகியவையும் கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும். இவை தனித்தன்மை வாய்ந்தவை. வழக்கு விசாரணையின் படிமுறை நடவடிக்கைகள், விசாரணை ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட விதம், வாதி, பிரதிவாதி தரப்பிலான முன்வைப்புகள், அவற்றிற்கான நேர அவகாசம் போன்றனவும் கவனத்தில் எடுக்கப்பட வேண்டும்” - இவை சார்ந்த விடயங்களை விமர்சன கண்ணோட்டத்துடன் இவ்வியல் ஆராய்ந்துள்ளது.

பெருக்லீயன் யுகம் என்று கூறப்படும் காலத்தில் சோக்ரடீஸ் வாழ்ந்தார். அது ஏதென்சின் ஒரு முக்கிய அரசியல் காலப் பகுதி. பெரிக்கிளீஸ் (கி.மு 495-429) மன்னன் கிரேக்கம் கண்ட சிறந்த ஆட்சியாளராக கருதப்படுகின்றார். அவர் ஜனநாயக அரசியலை ஆதரித்ததோடு, அதன் வளர்ச்சிக்கான நடவடிக்கைகளையும் அவர் மேற்கொண்டார். அது இன்று நாம் பேசுவது போன்ற முழுமையான ஜனநாயக முறையாக இருக்கவில்லை. ஆயினும் அது ஒரு மாற்றத்தையும் மக்களாட்சிக் கருத்தையும் உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்திய தாராள ஆட்சிமுறை என்று உறுதியாகக் கூறுலாம் என்கிறார் நூலாசிரியர். மக்கள் ஜனநாயக நம்பத்தொடங்கிய காலத்தில் சோக்ரடீஸ் மாறுபட்ட கருத்துக்களை வெளியிட்டார். இதனால் சோக்ரடீஸ் எதிர்கொண்ட நெருக்கடி பற்றியும் அவர் மீதான குற்றச்சாட்டு விசாரணைகள் பற்றியும் அவற்றின் நியாயமின்மை பற்றியும் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். பிளேட்டோவின் தொடக்ககால படைப்புகளான யூதிப்ரோ, அப்போலொஜி, கிரிட்டோ, பீடோ போன்றவை சோக்ரடீசுக்கு எதிரான நீதி விசாரணை, அவர் சிறையில் அடைக்கப்படல், நண்பர்களின் உறவு, மரண தண்டனை வழங்கப்படுதல், மரணமும் வாழ்வும், முதுமையும் மரணமும், ஆன்மாவும் மரணமும் போன்ற பல விடயங்களை பேசியுள்ளன. பிளேட்டோவின் யூதிப்ரோ என்ற நூலில் எவ்வாறு சோக்ரடீஸ் மீதான விசாரணைக் காட்சிகள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன என்பதை காட்சி மொழியாக பேராசிரியர் அனஸ் விபரித்துள்ளார். அரச அழைப்பின் பேரில் மன்னனின் பிரதிநிதியான ஆர்க்கோனின் மன்றத்திற்கு சோக்ரடீஸ் செல்கிறார். சமயத்தோடு தொடர்பு படுத்தப்பட்ட சோக்ரடீஸ் மீதான குற்றச்சாட்டுகள் மன்னன் முன்பாக கொண்டுவரப்பட்டிருந்தன. அந்த நாட்டின் சட்டப்படி, மெலிட்டினால் கொண்டு வரப்பட்ட கடவுள் நிந்தனைக் குற்றச்சாட்டுகளுக்கான பூர்வாங்கப் பதில்களை வழங்குவதற்காகவே சோக்ரடீஸ் அங்கு சென்றிருந்தார். இந்த விடயங்களோடு சோக்ரடீசுக்கு எதிராக மெலிட்டஸ் முன்வைத்த குற்றச்சாட்டுகளையும் அவற்றுக்கு அவர் பதில் தரும் காட்சிகளையும் யூதிப்ரோ உள்ளடக்கியுள்ளது. யூதிப்ரோ சோக்ரடீசின் வாக்குமூலங்களை மதிப்பிடுவதற்கான முக்கிய படைப்பாகும். ஒரு முக்கிய காட்சியை யூதிப்ரோ இவ்வாறு கூறுகிறது. யூதிப்ரோ தம்மீது இருந்த கொலை வழக்கு ஒன்றிற்காக அந்த மண்டபத்துக்கு வந்திருந்தார். யூதிப்ரோ

ஒரு கற்பனைப் பாத்திரம் அல்ல அவர் ஓர் உண்மை நபர் என்றும் அவரைப் பிளேட்டோ நன்கு அறிந்திருந்தார் என்றும் ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். முதலாவது கட்டமாக ஆர்க்கோனின் மண்டபத்தில் யூதிப்ரோ சோக்ரடேசை சந்திக்கும் காட்சி. அப்போது நிகழ்கின்ற உரையாடலை நூலாசிரியர் தந்துள்ளார் (பார்க்க, பக். 57 - 59). “யூதிப்ரோ உரையாடலின் காட்சி மாறவில்லை. ஆனால் உரையாடலில் சில திருப்பங்கள் நிகழ்கின்றன” என்ற கருத்துடன் இன்னுமொரு உரையாடலையும் பதிவிட்டுள்ளார் (பார்க்க, பக். 59-63),

“சோக்ரடேஸ் இன் வழக்குப் பற்றிய பிளேட்டோவின் மீள்பதிவுகளும் விளக்கமும் அடங்கிய நூல் அப்போலொஜி. அப்போலொஜியா என்ற கிரேக்கச் சொல்லின் பொருள் “விளக்கம்” என்பதாகும். உரையாடல் ரீதியான விளக்கமாக அன்றி நீதிபதிகளின் முன்னிலையில் நடத்தப்பட்ட விசாரணை உரைகளின் வடிவத்தில் அப்போலொஜி நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது. சோக்ரடேஸ் தமது குற்றங்களுக்கு மறுப்புரை கூறுவது போல அமைந்துள்ளது. விசாரணைகளின் போது சோக்ரடேசினால் முன்வைக்கப்பட்ட கருத்துகள் இதில் இடம் பெற்றுள்ளன. வழக்கு விசாரணை நடைபெறும் போது வழக்கு மன்றத்தில் பிளேட்டோ வந்திருந்தார். அதனால், அவரால் பேசவைக்கப்பட்டுள்ள சோக்ரடேஸ் இன் பதில் உரைகள் பெருமளவில் நம்பக்கூடியவையாகும். சோக்ரடேஸ் நச்சுப் பானத்தைக் குடித்து இறந்த அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பிளேட்டோ அங்கு இருக்கவில்லை. இதனை அவருடைய பீடோ நூலின் மூலம் நம்மால் அறிய முடிகின்றது. அத்தோடு வழக்கு விசாரணை நடைபெறும்போது, சோக்ரடேசின் ஏனைய நண்பர்களும் 501 அல்லது 500 நீதிபதிகளும் (ஐரர்கள், நடுவர்கள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர்) அங்கு இருந்தனர். இது அல்லாமல் இந்த வழக்கின் பிரபலத்தாலும் உணர்ச்சிமயமான தன்மையாலும் கவரப்பட்ட பெருந்தொகைப் பொதுமக்களும் அங்குக் கூடி நின்றனர்” என்று பிளேட்டோ முன்வைத்த உரைகளின் நம்பகத்தன்மையை பேராசிரியர் அனல் உறுதிப்படுத்தியுள்ளார். மேலும் இதனை நிஷ்ரூபணமாக்க மர்லின் பீரிஸ், டி.பி.பொன்னம்பெரும ஆகியோர் எழுதிய “சோக்ரடேஸ் ஜீவன சரிதம்” (சோக்ரடேஸ் வாழ்க்கைச் சரிதம்) என்ற சிங்க நூலில் (1999) இருந்து பின்வரும் பகுதியை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

“சோக்ரடேஸ் அங்கு விவாதித்தவற்றைத் தவறான முறையில் பிளேட்டோவால் பதிவு செய்திருக்க முடியாது. செய்திருக்க முடியாத காரியமாகும். அக்காலத்தில் சோக்ரடேஸ் கூறியவற்றை நேரடியாகக் கேட்ட கிரேக்கர் பலர் இருந்தனர். இந்த வகையில் பிளேட்டோ முன்வைக்கும் விவரிப்புகளும், குற்றச்சாட்டுக்கு எதிராகச் சோக்ரடேஸ் முன்வைத்த நியாயங்களும் விசாரணைகளின் சாராம்சமாக இருக்க முடியும்.”

“ஒரு நாடக உரையாடல் போல் அமைந்துள்ள பிளேட்டோவின் வழக்கு விசாரணைக் காட்சிகள் மனதைத் தூண்டும் இலக்கியத்தை நினைவூட்டுபவை. சோக்ரடேஸ் ஒரு வினோதமான மனிதர். வாழ்வை அவர் எதிர்கொண்ட விதம் வித்தியாசமானது. நாம் அறிந்தவரையிலும் நமக்குக் கிடைக்கும் சாட்சியங்களின் படியும் தமது உயிரைப் பாதுகாப்பதில் சோக்ரடேஸ் அக்கறை காட்டுபவர் அல்ல. வழக்கு விசாரணையில் நீதிபதிகளைத் தமது சிந்தனை

களுக்கும் கொள்கைகளுக்கும் மாற்றும் விதத்தில் சோக்ரடேஸ் பேசினாரே ஒழிய நீதிபதிகளின் நல் லெண்ணத்தை வெற்றி கொள்ளும் நோக்கத்தில் அவர் செயல்படவில்லை. வெணோபனின் எழுத்துக்களில் கூட பிளேட்டோ கூறுவதைப் போன்ற கருத்துக்கள்தாம் தரப் பட்டுள்ளன” என்று மர்லின் பீரிஸின் (!999) சிங்கள வரிகளை தமிழ்படுத்தி விளக்கியுள்ளார்.

“பெறுமதியானது என்று கிரேக்கர் கருதிய எல்லாவற்றின் மீதும் சோக்ரடேஸ் கேள்வி எழுப்பினார். ஏன், எதற்காக என்று கேட்டார். இதனால் எழுந்த பிரச்சினைகள் அனைத்தையும் பெரும்பாலான சூழ்நிலைகளில் அவர் தன்னந்தனியாக எதிர் கொண்டார். தமது காலத்தின் ஊழல் மலிந்த சமயத்திற்கும் சமூக-அரசியல் நிறுவனங்களுக்கும் எதிரான அல்லது மாற்றுக் கருத்துகளை சோக்ரடேஸ் பேசினார். சமூகத்திலும் ஏதென்ஸ் அரசியலிலும் இது பெரிய அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்தியது. அவர் மக்கள் மத்தியில் பிரபலம் பெற்றிருந்தது உண்மையாயினும் ஏதென்சில் அவரை விரும்பாதவர்கள் இருந்தனர்” (பக். 66). சோக்ரடேஸ் மீது குற்றச்சாட்டுகளை முன்வைத்த மூன்று முதன்மையான நபர்களைப் பற்றி எடுத்துரைத்துள்ளார். மேலும் மேகங்கள் நாடகத்திற்கு எதிரான கருத்துக்களும் இந்த இயலில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.

நாலு

நான் யாருக்கும் போதிக்க முடியாது.

ஆனால் அவர்களைச் சிந்திக்கத் தூண்டலாம்.

- சோக்ரடேஸ்

சிந்தனை மலர்ச்சிக்கான பாதையைக் காட்டிய சோக்ரடேஸ் இன் அறிவுத் தேடல் இங்கு அலசப் பட்டுள்ளது. ஒழுக்க விசாரணைகளில் மிகுந்த கவனம் செலுத்திய போதும் அரசியலில் சோக்ரடேஸ் போதிய அளவு ஆர்வம் காட்டவில்லை. எனினும் அவருடைய சீர்திருத்தத் திட்டத்தில் அரசியலுக்கும் இடம் இருந்தது. நாட்டின் பொதுச் சேவைகளை அவர் வேண்டுமென்றே புறக்கணித்தார் என்ற குற்றச்சாட்டிலும் உண்மை இருக்கவில்லை. நாட்டுப் பற்றில்லாதவர் எனும் குற்றச்சாட்டும் அவர் மீது இல்லை. ஆனால் தமது மெய்யியல் ஒழுக்கவியல் போதனைகளில் அவர் தம்மை முழுமையாக ஈடுபடுத்தி யிருந்தார். நடைமுறை வாழ்க்கையோடு தொடர்புடைய பிரச்சினைகளுக்கும் அவர் பதில் தேடினார். சோக்ரடேஸ் தமது சிந்தனைகளை எழுத்து வடிவில் தரவில்லை. எழுதுவதில் அவருக்கு நம்பிக்கையோ ஆர்வமோ இருக்கவில்லை. அவர் காலத்தில் அறிஞர்கள் பலரிடம் இருந்தது போல் நூலகங்களும் அவரிடம் இருக்கவில்லை. பிளேட்டோ, அரிஸ்டோட்டில், எபிக்சூரஸ் முதலானவர்கள் நடத்தி வந்தது போன்ற கல்விக் கூடங்களும் அவருக்குச் சொந்தமானவையாக இருக்கவில்லை. பொதுமக்கள் கூடும் சந்தை, பாதை ஓரம், விளையாட்டரங்கு அல்லது நண்பர்களின் வீடு போன்ற இடங்களில்தாம் அவருடைய கல்விச்சாலைகளாகவும் சிந்தனைக் கூடங்களாகவும் விளங்கின. பொதுவாக அவருடைய உரைகள் மக்களின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகள் மீதும், மக்களின் சிந்தனை மாற்றங்கள் மீதும் அக்கறை கொண்டவையாக இருந்தன. அதேவேளை அவ்வப்போது மெய்யியலாளர்களோடும்

அரசியல் வாதிகளோடும் கலைஞர்களோடும் அவர் கருத்துப் பரிமாற்றங்கள் செய்துள்ளார். அவருக்கென்று மிக நெருக்கமான தோழர்களும் சீடர்களும் இருந்தனர் இவ்வாறு சோக்ரடஸ் இன் சிந்தனை மலர்ச்சிக்கான பாதையை நூலாசிரியர் விரிவாக விபரித்துச் செல்கின்றார். இதுஐந்துபக்கங்களில் நீண்டு செல்கின்றது.

சோக்ரடஸ் புதிதுதேடும் முயற்சியில் மிகுந்த உற்சாகம் காட்டினார். அவர் ஏதென்ஸ் நகரத்து வீதிகளில் முன்னணி மெய்யியலாளர்களின், விஞ்ஞானிகளின் பேச்சுக்களை செவிமடுத்தார். அவர்கள் கூறும் கருத்து களில் காணப்படும் முரண்பாடுகள் பற்றிச் சிந்தித்தார். இவர்கள் பேசும் பிரச்சினைகள் பற்றித் தாமாகவே சிந்திப்ப தற்கும் அவர் தூண்டப்பட்டார். இவ்வகையில் அவரது அறிவு தேடும் ஆர்வமானது படிப்படியாக அதிகரித்துச் சென்றது. சோக்ரடஸ் காலத்தில் மிகவும் செல்வாக்குடன் விளங்கிய அவருடைய சமகாலச் சிந்தனையாளர்களான ஹெராக்கிளிடஸ், அனெக்சிமினிஸ், அனக்சகோரஸ், ஆர்ச்சலஸ் போன்றவர்களின் கோட்பாடுகளையும் அவர் அறிந்திருந்தார். பிரபஞ்சவாதியாக அல்லது இயற்கை மெய்யியலாளராக இருந்த ஆர்ச்சலஸ் பற்றி சற்று விரிவாக விபரித்துள்ளார்.

சோக்ரடஸ் இன் உரைகள் மனித இயல்பை விவரிப்பதாக மட்டும் இருக்கவில்லை. இயக்கவியல் முறையினூடாக மனித வாழ்வின் இயல்பையும் ஒழுக்கத்தின் இயல்பையும் அவர் விளங்கிக்கொள்ள முயன்றார். தர்க்கரீதியாக அவர் உருவாக்கிய இந்த உரையாடல் சிந்தனைமுறை உண்மையைத் தேடும் கருவியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. தம்மைப் போல மற்றவர்களும் அறிவையும் ஒழுக்கத்தையும் சிந்திக்க வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார். அந்த ஆர்வத்தைச் சக மனிதர்களிடத்திலும் அவர் தூண்டினார். அறியாமையையும் கற்பனையான நம்பிக்கைகளையும் அவர் ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை. ஒழுக்கத்தை அறிதல் பற்றி விளக்குகையில் சோக்ரடஸ் மேனோ ஆகியோருக்கிடையிலான உரையாடலையும் தந்துள்ளார் (பார்க்க, பக். 83-86),

சோக்ரடஸ் இன் சிந்தனை முறையை மிகத் தெளிவாக மெய்யியல் கண்ணோட்டத்துடன் இவ்வியல் ஆராய்ந்துள்ளது. “கிரேக்க கலாசாரம், அரசியல், சமூகச் சூழலின் பின்னணியில் இருந்துதான் உண்மை, வாழ்வு, அறிவு, ஒழுக்கம் என்ற எண்ணக்கருக்களை சோக்ரடஸ் விசாரணைக்கு உள்ளாக்குகின்றார். சோக்ரடஸின் மெய்யியல் சிந்தனையின் முதன்மை ஊற்றுக்களாக இவற்றைக் கொள்ளலாம். ஆயினும் அவருடைய மெய்யியலைப் புரிந்துகொள்வதில் அவர் பயன்படுத்திய முறைக்கு ஒரு முக்கியப்பகுள்ளது. சோக்ரடஸின் முறை பற்றிய புரிதல் இன்றி சோக்ரடஸின் மெய்யியல் வடிவம் பற்றிப் பேசுவது சாத்தியமற்றது. சோக்ரடஸின் கருத்துக்கள் நன்கு வரையறுக்கப்பட்டவை அல்ல. ஆனால், அவை புரிந்துகொள்ளக் கடினமான அகவய ரீதியான கருத்து களும் அல்ல. அதே வேளை அளவையியல் முறையில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டதும் அல்ல. ஆனால் அவை உணர்வுகளை அறிவுரீதியாகக் கிளரக்கூடியவை, செயல் திறனுள்ளவை. பெறுமதியானது என்று கிரேக்கர் கருதிய எல்லாவற்றின் மீதும் சோக்ரடஸ் கேள்வி எழுப்பினார். ஏன், எதற்காக என்று கேட்டார். இதனால் எழுந்த பிரச்சினை கள் அனைத்தையும் பெரும்பாலான சூழ்நிலை களில்

அவர் தன்னந்தனியாக எதிர் கொண்டார். தமது காலத்தின் ஊழல் மலிந்த சமயத்திற்கும் சமூக-அரசியல் நிறுவனங்களுக்கும் எதிரான அல்லது மாற்றுக் கருத்து களை சோக்ரடஸ் பேசினார். சமூகத்திலும் ஏதென்ஸ் அரசியலிலும் இது பெரிய அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்தியது. அவர் மக்கள் மத்தியில் பிரபலம் பெற்றிருந்தது உண்மையாயினும் ஏதென்சில் அவரை விரும்பாதவர்கள் இருந்தனர். எதிரிகள் சோக்ரடசுக்கு எதிரான குற்றப் பத்திரிகையைத் தயாரிப்பதிலும் அதை மேலிடங்களுக்குக் கொண்டுசெல்வதிலும் விரைந்து செயல்பட்டனர். சோக்ரடஸ் தண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து அரசியல் மேலிடம்வரை பரவியிருந்தது - என்றொழுதி இவ்வியலை நிறைவு செய்துள்ளார்.

ஊந்து

திறமைசாலிகள் எல்லாவிடமிருந்தும் எல்லாவற்றிலிருந்தும் கற்றுக் கொள்கிறார்கள்.

எளிய மனிதர்கள் தமது அனுபவங்களிலிருந்து மட்டுமே கற்கிறார்கள்.

முடர்களிடமோ ஏற்கனவே பதில்கள் உள்ளன.

- சோக்ரடஸ்

நடுவர் மன்றத்தில் சோக்ரடஸ் முன்வைத்த வாதங்களும் எதிர்வாதங்களும் இங்கு உணர்ச்சியூக்கத் துடன் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சோக்ரடஸ் இன் இரத்தத்தில் ஊறிப்போயிருந்த உண்மையையும் மனிதத் தன்மையையும் நேர்மையையும் இந்நூல் முழுவதிலும் பேராசிரியர் அனஸ் அவர்கள் துலாம்பரமாக துலக்கி யுள்ளார். இது இவ்வியலில் துல்லியமாய் துலங்கியுள்ளது என்பதற்கு இவ்வியலின் ஆரம்ப வரிகளே ஆதாரமாகின்றன. “நீதிமன்றத்திற்கு வருமாறு அழைப்பாணை கிடைத்தவுடன் சோக்ரடஸ் ஆர்கோனின் சபைக்குச் சென்றார். சோக்ரடஸ் ஐ கைது செய்யும் தேவை அரசுக்கு இருக்கவில்லை. ஏனெனில் சோக்ரடஸ் சட்டத்திற்கு மதிப்பளிப்பவர் என்பது தெளிவானதாக இருந்தது. அவர் விரும்பியிருந்தால் தப்பிச் சென்றிருக்கலாம். தப்பிச் செல்வதற்கு அதிக வாய்ப்புக்கள் இருந்தன. விசாரணைக் கான அழைப்பாணை கிடைத்த பிறகும், தமது வழக்கமான செயல்பாடுகளில் அவர் எந்த மாற்றங்களையும் செய்து கொள்ளவில்லை. தம் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகள் பற்றியும் அவர் அதிகம் கவலைகொள்ளவில்லை.” மேலும் நூலாசிரியர், சோக்ரடஸ் உண்மை என்ற மெய்யியலுடன் எவ்வாறு ஒன்றித்திருந்தார் என்பதை உணர்வுப்பூர்வமாய் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

“எனது வாழ்நாள் முழுவதும் குமான ஓர் ஆயத்தத்தை நான் செய்துகொண்டிருக்கின்றேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரிய வில்லையா? எது சரி, எது பிழை என்பது பற்றித்தான் வாழ்க்கை முழுக்கச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இதை நீங்கள் உணர வில்லையா என்று சோக்ரடஸ் தமது பேச்சை ஆரம்பித்தார். தமது தற்காப்பிற்கான சிறந்த பயிற்சி அதில் கிடைத்துள்ளதாகவும் அவர் கூறினார். நமது நீதிபதிகள் வெறும் வாதங் களுக்கு அடிமையாகி ஏதெனிய அப்பாவி மக்களுக்கு மரணதண்டனை விதிப்பதை நீங்கள் அறியவில்லையா என்று நண்பன் ஒருவன் கவலையுடன் கூறியபோது

சோக்ரடீஸ் பின் வருமாறு பதில் அளித்தார் : “வேறொருவரின் நான் சொல்வதை நம்பு, எனது தற்காப்பைப் பற்றி சிந்திப்பதற்காகத் தயாராகும் ஒவ்வொரு சூழ்நிலையிலும் ஒரு தெய்வீகக் குரல் அதை எதிர்த்து வருகின்றது.” வாழ்நாள் முழுக்க இந்தப் பண்பு அவரிடம் நீடித்திருந்தது. அதாவது சமநிலையான ஒரு வாழ்க்கை முறையை அவர் கடைப்பிடிக்க முயன்றார். எத்தகைய பதற்ற நிலையிலும், அதன் தீவிரத்திற்குத் தம்மை இழக்காத ஒரு பண்பு அவரிடம் இருந்து வந்தது. ஆனால், உண்மையை ஆராய்வது எல்லாச் சூழ்நிலைகளிலும் அவருடைய இடைவிடாத முயற்சியாகவும் இலட்சியமாகவும் இருந்துள்ளது. அதனால், அவர் வழக்கு விசாரணையின் தீவிரத்தைப் பற்றியோ அதன் விளைவுகளைப் பற்றியோ கவலைப் படாதவராகவும் அச்சமற்றவராகவும் இருந்தார்...(பக். 93),

முதல் முறையாக நீதிமன்றத்திற்கு வந்துள்ளேன். இங்கு எப்படிப் பேச வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியாது. குறைகள் இருந்தால், மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள். நான் அழகாகப் பேசுகிறேனா என்று பார்க்காதீர்கள். எனது பேச்சில் இருக்கும் உண்மையைப் பாருங்கள். சோக்ரடீஸ் எப்போதும் வலியுறுத்தும் ஒழுக்கத்தின் தொனி அவருடைய ஆரம்ப உரையில் எதிரொலித்தது. உலகில் ஆற்றப்பட்ட வழக்குமன்ற உரைகளில் அரிதான ஒன்றாக இதைக் கூற முடியும். ஆனால், எதேச்சையாகவும் முன் தயாரிப்பு இல்லாமலும் அவர் பேசினார். நடந்த நிகழ்வுகளின் நியாயங்களை சோக்ரடீஸ் இந்த உரையில் விளக்கினார். தம்மீதான குற்றச்சாட்டுகளுக்குப் பதில் தரக்கூடிய அடித்தளம் ஒன்றைத் தமது பாணியில் அவர் உருவாக்க முயன்றதை இந்த உரை நமக்கு உணர்த்துகிறது. இந்த உரையின் இரண்டாவது கட்டத்தை சோக்ரடீஸ் பின்வருமாறு தொடங்குகிறார்: ஏதென்ஸ் நகர மக்களே! என் மீது குற்றம் சுமத்தப்படுவது இதுதான் முதல் தடவை என்று கருத வேண்டாம். பல ஆண்டுகளாகச் சிலர் இப்போது சுமத்தப்பட்டுள்ள இதே குற்றங்களை என் மீது சுமத்தி வந்துள்ளனர். பல ஆண்டுகளாக இவ்வாறு அபாண்டமாக என்மீது பழி சுமத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. அனிட்சும் அவருடைய தோழர்களும் ஆபத்தானவர்கள். அவர்கள்தாம் எனது முதல் எதிரிகள்.....” (பக். 99),

விசாரணை மன்றத்தில் நிகழ்ந்தவைகளையும் அவர் மீது சுமத்தப்பட்ட பதினொரு குற்றச்சாட்டுகளையும் குற்றச்சாட்டுகளில் முன்வைக்கப்பட்ட மூன்று பிரச்சினைகளையும் எடுகோள்களாக்கி நூலாசிரியர் ஆராய்ந்துள்ளார். சோக்ரடீஸ் எப்போதும் வலியுறுத்தும் ஒழுக்கத்தின் தொனி அவருடைய உரையில் எதிரொலித்ததைச் சொல்லி அந்த பேச்சை பதிவிட்டுள்ளார். “ஏதென்ஸ் நகர மக்களே! குற்றச்சாட்டாளர்கள் பேசியதை நீங்கள் கேட்டீர்கள். நானும் கேட்டேன். மற்றவர்களைத் தூண்டும் வகையில் நாவன்மையுடன் அவர்கள் பேசினார்கள். ஆனால் அவர்கள் உண்மை பேசவில்லை. அவர்கள் பேசிய ஏராளமான பொய் உரைகள் என்னை விடப்பில் ஆழ்த்தின. அவர்கள் கூறிய பொய்களில் எல்லாம் பெரிய பொய் எதுவெனில் சோக்ரடீசைப் பற்றிக் கவனமாக இருங்கள் அவன் பேசத் தெரிந்தவன் அவனிடம் நீங்கள் ஏமாற வேண்டாம் என்று கூறியதுதான். இவன் பேச்சில் வல்லவன் இவனிடம் கவனமாக இருங்கள் என்று சொன்னார்களே அதுதான் அவர்கள் கூறிய அனைத்தி

லும் பெரிய பொய். நான் பேச ஆரம்பித்தால், உண்மை வெளியாகிவிடும் என்பதை இவர்கள் அறிவார்கள். நல்ல பேச்சின் இலக்கணம் உண்மை பேசுவது தான். எனது இந்த ஆற்றலைத்தான் பேச்சுவன்மை என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். வெட்கமற்று இவ்வாறு பேசியுள்ளார்கள். உண்மை பேசுவதுதான் நன்றாகப் பேசத் தெரிந்தவன் என்பதற்குப் பொருளாயின் அது ஏற்கக்கூடியதுதான். இந்தப் பொருளில் கூறியிருந்தால், நான் ஒரு சிறந்த பேச்சாளன் என்பதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். அவர்களின் பேச்சில் இருப்பது பொய். உங்களிடம் நான் பேசுவது உண்மை. அவர்களைப்போல் அலங்கார வார்த்தைகளால், நாவன்மைத் திறன் காட்ட நான் உங்கள் முன் வரவில்லை. உண்மை என் பக்கம் இருப்பதால், எதுகை மோனை வார்த்தைகள் எனக்குத் தேவையில்லை...” (பார்க்க, பக் 98, 99)

ஆறு

நான் கடவுளை நம்புகிறேன்.

எனக்குச் சிறந்தது எதுவோ, உங்களுக்குச் சிறந்தது எதுவோ அதைக் கடவுள் தீர்மானிப்பார்.

- சோக்ரடீஸ்

கடவுள் கொள்கை பற்றியதாக அதாவது தொல்சமய நம்பிக்கையும் நிராகரிப்பும் பற்றியதாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது. சோக்ரடீஸ் ஒரு சமய மறுப்பாளர் என்பது அவர்மீது சுமத்தப்பட்ட முதன்மைக் குற்றச்சாட்டாகும். குற்றச்சாட்டின் இரண்டாம் பகுதி சோக்ரடீஸ் புதிய கடவுள்களை அறிமுகப்படுத்தினார் என்பதாகும். இக்குற்றச்சாட்டுகளுக்கு ஆதாரம் ஏதும் இருக்கவில்லை என்பதை தர்க்கப்பூர்வமாக நூலாசிரியர் விளக்கியுள்ளார். மேலும் அக்காலத்து கிரேக்க சமய நிலவரங்களையும் அரசு எவ்வாறு சமயத்தை கையாண்டது என்பது போன்ற விபரங்களையும் விரிவாக எழுதியுள்ளார். சோக்ரடீஸ் இன் கடவுள் பற்றிய நம்பிக்கை எவ்வாறு இருந்தது என்பதையும் அன்றைய சமயங்கள் மீது அவர் கொண்டிருந்த விமர்சனத்தையும் விபரித்துள்ளார். கடவுள் இருப்பு, கடவுள் மறுப்பும் புதிய சமயமும், சடங்குகளும் சமய நம்பிக்கையும், வழிபாட்டு முறைகள், சோக்ரடீஸ் இன் தெய்வீக குரல் முதலான விடயங்கள் பற்றி இவ்வியல் ஆய்வுபூர்வமாய் அலசியுள்ளது.

“மெலிட்டஸ் சோக்ரடீஸ் ஐ “நாத்திகர்“ என்றும் குற்றம் சுமத்தினான். நாத்திகர் என்பதோடு இளைஞர்களைக் கெடுத்தார் என்பதும் சேர்ந்துகொண்டது. இது ஓர் அபாண்டமான குற்றச் சாட்டாக இருந்தபோதும், இந்தப் பிரச்சினை பற்றிய ஒரு நேர்மையான கலந்துரையாடலுக்குச் செல்வதற்கே சோக்ரடீஸ் விரும்பினார்” என்று கூறி நீதி மன்றத்தில் நடந்த அந்த உரையாடலை நூலாசிரியர் தந்துள்ளார், அந்த உரையாடலின் ஒரு சிறுபகுதி வருமாறு,

மெலி: நீங்கள் எந்த விதத்திலுமே கடவுள்களில் நம்பிக்கை வைத்த ஒருவர் அல்ல. இதுதான் எனது எண்ணம்.

சோக்: அற்புதம் மெலிட்டஸ். ஏன் நீ அவ்வாறு சொன்னாய். மற்றவர்களைப் போல நான் சூரியனையும் சந்திரனையும் கடவுள்களாக நம்பவில்லை என்று நீ கருதுகின்றாயா? (இந்த இடத்தில் மெலிட்டஸ் அவரை மடக்குவதற்கு முயலுவது போல).

மெலி: நான் சத்தியமிடுகின்றேன். நீதிபதி அவர்களே நான் அவ்வாறு கூறவில்லை. சூரியனைக் கற்பாறை என்றும் சந்திரனை நிலம் என்றும் அவர் கூறுகின்றார்.

சோக்: எனது அன்புக்குரிய மெலிட்டஸ்! நீ அனெக்சகோரசைக் குற்றம் சுமத்துகின்றாய் என்று நான் நினைக்கிறேன். மெலிட்டஸ், உனக்கு நீதிபதிகள் மீது மிகவும் தாழ்வான எண்ணம் உள்ளது. அவர்களைப் படிப்பற்றவர்கள் என்றும் நீ கருதுகின்றாய். அனெக்சகோரஸ் உடைய நூல்கள் அனைத்திலும் இந்தக் கோட்பாடுகள் அடங்கியிருப்பது பற்றி அவர்களுக்குத் தெரியாது என்று நீ நினைக்கின்றாயா? இந்த நூல்களைத் திறந்தவெளி அரங்குகளின் அருகிலுள்ள புத்தகசாலைகளில் மக்கள் பணம் கொடுத்து வாங்க முடியும். அப்படி இருக்கும் போது அதை அவர்கள் சோக்ரடீசிடம் இருந்துதானா கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்? அவ்வித அதீதமான கருத்துகளை சோக்ரடீஸ் தம்முடைய கருத்துகளாக இளைஞர்களிடம் போதித்தால் சோக்ரடீசைப் பார்த்து அவர்கள் நகைக்க மாட்டார்களா? கடவுளின் பெயரால் கூறு! இதைப் பற்றி நீ இப்படித்தான் சிந்திக்கின்றாயா. எந்தத் தெய்வங்கள் பற்றியும் என்னிடம் எந்த நம்பிக்கையும் இல்லை என்றா நீ கூறுகின்றாய்.....”

எழு

தாங்கள் அறியாத வணிகத்தில் யாரும் ஈடுபடுவதில்லை. ஆனால் எல்லாவற்றிலும் கடினமான அரசியலில், ஈடுபடுவோர் தங்களை எல்லாம் அறிந்தவர்களாகக் கருதுகின்றனர்.

-சோக்ரடீஸ்

ஜனநாயகம் என்னும் செல்வந்தராட்சி பற்றியும் நல்லாட்சிக்கான சோக்ரடீஸ் இன் விமர்சனங்கள் பற்றியும் எழாம் இயல் எடுத்துரைக்கின்றது. சோக்ரடீஸ் சமய எதிர்பாளர் என்று அவர்மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டில் ஒரு தெளிவின்மை அல்லது பலவீனம்தான் காணப்பட்டது. அதே தெளிவின்மைதான் இளைஞர்களை அவர் கெடுத்தார் என்ற குற்றச்சாட்டிலும் இருந்தது. உண்மையில் சோக்ரடீஸ் மீதான குற்றச்சாட்டுகளில் அதிகமானவை தவறான முன்னெண்ணங்கள் என்ற பாதிப்பிற்கு உள்ளானவையாக இருந்தன. சோபிஸ்ட்டுகள் மீது ஏதேனியர் எதிர்ப்பை மனப்பாண்மையைக் கொண்டிருந்தனர். சோக்ரடீசுக்கு எதிராகக் குற்றப்படுத்திரிகை தாக்கல் செய்தவர்கள் (அனிட்டஸ்....) சோக்ரடீஸ் ஐ சோபிஸ்ட்டு குழுவினரின் ஒருவராகவே அடையாளப்படுத்தியிருந்தனர். இந்தப் பின்னணியிலேயே சோக்ரடீசையும் சோபிஸ்ட்டுகளையும் சம்பந்தித்த தனது உரையில் அனிட்டஸ் சில கருத்துக்களை வெளியிட்டான் - இத்தகைய கருத்துக்களை இவ்வியலின் தொடக்கத்தில் நூலாசிரியர் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்

அன்றைய அரசியல் போக்குகள் குறித்தும் அதாவது அரசியல் சர்ச்சைகள் பற்றியும் அதனை சோக்ரடீஸ் எதிர்கொண்ட விதம் பற்றியும் அவரது அரசியல் விமர்சனம் குறித்து மட்டுமல்ல, அவரது அரசியல் நிலைபாடு பற்றியும் விவாதநோக்கில் ஆராய்ந்துள்ளார். மக்களாட்சி என்னும் செல்வந்தராட்சிக்கு எதிரான சோக்ரடீசின் கேள்விகளும் விமர்சனங்களும் இன்றைய அரசியலுக்கும் பொருத்தமானவை என்பதனை

பிரகாரப்பூர்வமாக உணர்ந்து எழுதியிருக்கிறார் பேராசிரியர் அனஸ். பிரதியை படிக்கின்றபொழுது, “சியத டிவி” (Siyatha TV) என்ற சிங்கள தொலைக்காட்சி செய்தியில் ஒலி ஒளிபரப்பாகும் “டெலிவகிய” (வுநடநறயமலைய) என்ற நிகழ்ச்சி மனக்கண்முன் நிழலாயிற்று. இந்நிகழ்ச்சியை எழுதி தொகுத்து வழங்கும் லால் மாவலகே (Lal Mawalage) என்ற ஊடகவியலாளர், ஈழத்து அரசியல் விவகாரங்களை சோக்ரடீஸ் பாணியில் கேள்விக்குள்ளாக்கி மிகக் கடுமையாக விமர்சிக்கும் கின்றார். இந்த ஊடகவியலாளர் முன்பொருமுறை அரசு அடாவடிக்காரர்களால் கடுமையாக தாக்கப்பட்டிருக்கிறார். தற்போதும் அரசுபயங்கரவாதம் அவருக்கெதிராக விசாரணைகளை முடக்கிவிட்டுள்ளது. சோக்ரடீஸ் கேள்விகளுக்கு இன்றும் ஊதாரி அரசு அவர்கள் விஷத்தையே வைத்திருக்கின்றன!

விசாரணைகளிலும் குறுக்கு விசாரணைகளிலும் தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துகளில் அடிக்கடி சோக்ரடீஸ் சோபிஸ்ட்டுகளுக்குச் சமமாக ஒப்பிடப்பட்டமையை எடுத்துக்காட்டி, அதற்கு சோக்ரடீஸ் முன்வைத்த தர்க்க ரீதியிலான வாக்குமூலங்களையும் விளக்கங்களையும் விரிவாக ஆய்வுக்கு உட்படுத்தியுள்ளார். சோக்ரடீஸ் வாலிபர்களை கெடுத்ததாக முன்வைக்கப்பட்ட குற்றச் சாட்டுகள் வெறும் அவதூறுகள் என்று கூறி தன்னுடைய போதனைகளுக்கும் வாலிபர்களுக்கும் இடையிலிருந்த தொடர்புகளின் தன்மையையும் விளக்கினார். இளைஞர்களைக் கெடுத்தார் என்ற மெலிட்டீசின் குற்றச்சாட்டிற்கு குறுக்கு விசாரணை மூலமாக ஒரு விழிப்பை அவர் ஏற்படுத்த முனைந்தார். இதற்கு ஒரு பீடிகை போல அமைந்த பேச்சின் ஒரு பகுதியை நூலாசிரியர் தந்துள்ளார் (பார்க்க, பக். 125), சோக்ரடீஸ் இளைஞர்களை கெடுத்தார் என்ற குற்றச்சாட்டுக்கு எதிரான வாதங்களை பற்றி ஆறு பக்கங்களில் நூலாசிரியர் ஆராய்ந்துள்ளார். மெலிட்டீசை மடக்கி உண்மைகளை வெளிப்படுத்தும் வாதங்களோடு சோக்ரடீஸ் இன் குறுக்கு விசாரணைகளை நூலாசிரியர் பதிவிட்டுள்ளமை (பக். 126, 127) குறிப்பிடத்தக்கது. அரசியல் எதிர்ப்பாளர் எனும் குற்றச்சாட்டு, அறிவும் ஒழுக்கமும் என்ற கருத்தியல்களோடும் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளார்.

எட்டு

உங்களுக்குக் காற்று தேவைப்படும் அளவுக்கு வெற்றி தேவைப்படும் போது, நீங்கள் அதை அடைவீர்கள். வெற்றிக்கு வேறு எந்த இரகசியமும் இல்லை.

-சோக்ரடீஸ்

“சோக்ரடீசின் குற்ற மறுப்புரை”யை “நடுவர்கள் தீர்ப்பை மாற்றாதது ஏன்?” என்ற கேள்வியை எழுப்பி ஆய்வை நூலாசிரியர் தொடங்கியுள்ளார். சோக்ரடீஸ் ஆற்றிய உரைகளை எடுக்கோளாகக் கொண்டு இவ்வியல் எழுதப்பட்டுள்ளது. மெலிட்டீஸ் முன்வைத்த குற்றச் சாட்டுகள் புதியன அல்ல. ஏற்கனவே பல ஆண்டுகளாக மக்களும் கவிஞர்களும் தம்மீது சுமத்திய குற்றச்சாட்டுகளைத் தான் புதியது போல, மெலிட்டீஸ் முன்வைப்பதாக சோக்ரடீஸ் கூறினார். “அரிஸ்டோபனீசின் நாடகம் பற்றியும் அதில் தம்மைப் பற்றி மோசமாக விமர்சிக்கப்

பட்டிருப்பதையும் நடுவர்கள் முன்னிலையில் சோக்ரடஸ் பேசினார்” என்று கூறி, அது பற்றிய விபரங்களை நூலாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். “சோக்ரடஸ் ஆற்றிய நீதிமன்ற உரை அவருக்கான குற்ற மறுப்புரையாகவும் அமைந்திருந்தது. எனினும் அந்தக் குற்ற மறுப்புரை பாரிய குற்றச் சாட்டுகளுக்கு ஆளாகிக் கடுமையான தண்டனையை எதிர்பார்த்து நிற்கும் ஒருவரின் உரையல்ல. தன்மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளில் இருந்து விலக்குப் பெறக்கூடியதாகவோ துயர உணர்வை வெளியிடக்கூடியதாகவோ அந்த உரை இருக்கவில்லை. தமது உரைகளின் கவர்ச்சியால், நீதிபதிகளின் அனுதாபத்தைப் பெறுவதற்கோ வழங்கப்படும் தண்டனையைக் குறைப்பதற்கோ சோக்ரடஸ் முயலவில்லை. வழக்கமாகப் பேசுவது போல் தமக்குரிய பாணியில் தமது எண்ணங்களையும் கருத்துகளையும் சோக்ரடஸ் வெளியிட்டார். தனது சிந்தனை முறையிலிருந்து வழுவாது தமக்கெதிராக முன்வைக்கப்பட்டுள்ள குற்றச்சாட்டுகளுக்கு அவர் பதில் தந்தார். சிறிதும் தளராத நிலையில் சோக்ரடஸ் சோக்ரடசாகத் தமது வாதாட்ட உரைகளை நடத்திச் சென்றார்” என்று அழுத்தியெழுதுகிறார் நூலாசிரியர்.

சோக்ரடஸ் உரையில் தெரிவித்த பின்வரும் வரிகள் மனதை நெகிழவைக்கின்றன. “நண்பர்களே! நானும் மனிதன். உங்களைப் போல ஒரு மனிதன். இரத்தத்தாலும் சதையாலும் படைக்கப்பட்டவன், மரத்தாலும் கற்களாலும் நான் படைக்கப்படவில்லை. எனக்கும் குடும்பம் இருக்கின்றது. மூன்று பிள்ளைகள் இருக்கின்றார்கள். ஒருவன் வளர்ந்த பெரியவன். மற்ற இருவரும் இளையவர்கள். ஆனால் கருணை மனுச்செய்து நீதிபதிகளிடமிருந்து விடுதலைத் தீர்ப்புப் பெறுவதற்காக எனது குடும்பத்தை இங்கு அழைத்து வந்து நிறுத்த மாட்டேன்..... (பக். 139, 140),

வாக்கெடுப்பு முறைமை பற்றியும் தீர்ப்பு பற்றியும் எடுத்துரைத்து, சோக்ரடஸ் இன் இறுதி உரையை பதிவிட்டு அதற்கான மெய்யியல் வியாக்கியானத்தையும் பேராசிரியர் அனஸ் அவர்கள் மிகச்சிறப்பாக முன்வைத்துள்ளார். ஏதென்ஸ் மக்களே! நீண்ட நேரம் நான் பேசப்போவ தில்லை. நீங்கள் ஒரு பேரறிவாளனை, சோக்ரடசைக் கொன்று விட்டீர்கள் என்ற அந்த அவப்பெயர் உங்களுக்கு வராமல் இருக்க வேண்டும். நீங்கள் சிறிது காலம் பொறுத்திருந்தால், காலத்தினாலேயே உங்களுடைய ஆசைகள் முழுமையாகி இருக்கும். எனது ஆயுளின் நீட்சி மரணத்திலிருந்து வெகுதொலைவில் இல்லை. நான் உங்களுக்காக இந்தப் பேச்சை நிகழ்த்த வில்லை. ஆனால் என்னை மரணத்திடம் ஒப்படைத்தவர்களுக்காக இதை நான் பேசுகின்றேன். இன்னொரு விடயமும் அவர்களுக்கு நான் சொல்ல வேண்டும். குற்றவாளியாக என்னை நீங்கள் நினைக்கலாம். அதிலிருந்து என்னை மீட்டுக்கொள்வதற் குரிய வார்த்தைப் பயன்பாடுகளை என்னால் வழங்க முடியவில்லை. மற்றவர்கள் செய்வது போல அழுதும் இரங்கியும் மன்றாடியும் நான் எனது மீட்பிற்கு வழிதேடியிருப்பேன் என்று நீங்களும் எண்ணியிருக்க மாட்டீர்கள். நான் அவ்வாறு செய்வதைத் தவிர்த்துள்ளேன். அது எனக்குரிய செயல் அல்ல. நான் எல்லோரையும் போல ஏதோ ஒன்றைச் செய்து அமைதி காண விரும்பவில்லை. எதையாவது பேசி உயிர்வாழ்வதை விட எனது சிந்தனையைச் சரியாகப் பேசிச் சாவது

மேலானது. போராக இருந்தாலும் சட்டமாக இருந்தாலும் மரணத்திலிருந்து தப்புவதுதான் மனித நோக்கமாக இருக்கின்றது. இங்குள்ள பிரச்சினை இதுவல்ல நண்பர்களே! சாவிலிருந்து தப்பிக்கொள்வதல்ல. நேர்மையற்ற வழியில் இருந்து தப்பிக் கொள்வது. இதுதான் முக்கியமானது. மரணத்தைவிட வேகமாக ஓடவேண்டிய நிலையை அது கொண்டு வருகின்றது. நான் முதியவன். மிக மெதுவாகச் செயல்படுகின்றேன். நான் வேகமாக ஓடக்கூடியவன் அல்ல. அதனால் மெதுவாக ஓடுகிறேன்...” (பக். 146, 147),

உலகின் இடர்களிலிருந்து விடுபடுவது தமக்குச் சிறந்ததாகத் தோன்றுகின்றது என்று அவர் கூறினார். தம்மைக் குற்றம் சாட்டியவர்கள் மீதோ தமக்குத் தண்டனை வழங்கியவர்கள் மீதோ அவர் எவ்விதக் கோபத்தையும் வெளிப்படுத்தவில்லை. அவர்களிடம் அவர் ஒரேயொரு சலுகையை எதிர்பார்த்தார். தமது பிள்ளைகள் நீதிக்கு மாற்றமாக நடந்தால் தாம் வழிகாட்டியதைப் போல் அவர்களுக்கு வழிகாட்டும்படியும் அவர்கள் நீதி வழி நடந்தால், அதற்குரிய தண்டனையை அவர்களுக்கு வழங்குமாறும் அவர் கேட்டுக்கொண்டார். இவ்வாறு பேசிய பின்னர் சோக்ரடஸ் இறுதியாக,

“நான் செல்ல வேண்டிய நேரம் நெருங்கி விட்டது. நான் சாவதற்காகச் செல்கின்றேன். நீங்கள் வாழ்ந்து கொள்ளுங்கள். யார் சிறந்தவர்கள் என்பதைக் கடவுள் மட்டுமே அறிவார்”

என்று தமது உரையை அவர் முடித்தார். ஒரு பேரறிவாளனின் ஆன்மாவிலும் அறிவிலும் இருந்து வெளிப்பட்ட ஒளிமிக்க கதிரிகள் போல் அந்த உரை மன்றம் முழுக்க எதிரொலித்தது. நல்லது நடக்க வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பும் உண்மையின் மீதான தேடலும் அவருடைய பேச்சில் தெரிந்தன. நீதியை நிலைநாட்டும் போது இருக்க வேண்டிய பாரபட்சமற்ற நிலையும் மரணத்தின் முன்னிலையிலும் தளராத துணிவாண்மையும் அவருடைய பேச்சில் வெளிப்பட்டன. அது ஓர் உணர்வலையை அங்கு உருவாக்கியது. அறிவும் ஒழுக்கமும் நல்லதும் நீதியும் என்ற முடிவான அவரது இலட்சியங்கள் அன்று அந்த நீதிமன்றத்திலும் எதிரொலித்தன. ஒளிவு மறைவின்றி, உண்மைக்காகப் போராடும் ஓர் ஆளுமையின் குரல் அந்த மண்டபம் முழுவதும் ஒலித்து ஓய்ந்தது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகச் சோக்ரடஸ் யாருக்கும் அடிபணிந்து செல்பவரல்ல என்பதைத்தான் அவருடைய உரை தெளிவுபடுத்தியது.

ஒன்பது

நீங்கள் நம்பமாட்டீர்கள். நான்கூறுகிறேன். சிறந்த மனிதத்துவம் என்பது உங்களிடமும் மற்றவர்களிடமும் கேள்வி எழுப்புவதுதான்.

-சோக்ரடஸ்

சோக்ரடசின் மெய்யியல் விசாரணை சிறைக் கூடத்தில் எவ்வாறு இருந்தது என்பதனை “சிந்தனைக் களமாகிய சிறைக்கூடம்” என்ற அடிப்படையில் அலசியுள்ளார். மரண தண்டனைக் கைதியாக முப்பது நாட்கள் சோக்ரடஸ் சிறையில் வாழ்ந்தார். சிறையில் நடந்தவைகளை திரைகாவியம் போல நூலாசிரியர் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார். சோக்ரடஸ் அவரது நண்பன்

கிரீட்டோ ஆகியோருக்கிடையிலான உரையாடல் நாடகப் பாணியில் தரப்பட்டுள்ளது. சோக்ரடீஸ் இன் பேச்சு முழுவதும் மெய்யியல் விசாரணையே வியாபித்திருந்தது. நாடும் சட்டமும், ஆன்மாவும் மரணமும், நல்ல மரணம், தெய்வத்திற்கு நேர்த்திக் கடன். நீட்சே, சடமும் அகமும், ஓர்பிக்வாதிகளின் மரணக் கோட்பாடு, நபஸ்-சயம், ஷரூஹ், சித்திலெப்பை: ஷரூஹ் போன்ற மினிதலைப்பு களில் சோக்ரடீஸ் இன் மெய்யியலை ஒப்பாய்வு செய்துள்ளார். சோக்ரடீஸ் நஞ்சை உட்கொள்ள முன்னும் பின்னும் நிகழ்ந்தவைகளை ஒரு திரைப்படத்தின் இறுதி காட்சிபோலவே நூலாசிரியர் சித்திரித்துள்ளார். மாதிரிக்கு சில வரிகள் வருமாறு,

நாங்கள் அனைவரும் அதுவரை அழகையைக் கட்டுப்படுத்தியே அங்கு நின்றுகொண்டிருந்தோம். அவர் நஞ்சுக் கோப்பையை கையில் ஏந்தியதையும் அதைக் குடித்ததையும் பார்த்தபோது, எங்களால் அழகையைக் கட்டுப்படுத்தவே முடியவில்லை. இத்தனை பேர் அழுது கொண்டிருக்கும் போது, சோக்ரடீஸ் மட்டும் அழாமல், அமைதியாக இருந்தார்... சோக்ரடீஸ் தனது கால்கள் கனத்து மரக்கும்வரை நடந்து கொண்டிருந்தார். பிறகு அவர் தரையில் படுத்துக்கொண்டார். இப்போது காவலாளி அவருடைய பாதத்தையும் கால்களையும் பரிசோதித்தான். பாதத்தில் கிள்ளிவிட்டு வலி தெரிகின்றதா என்று அவன் கேட்டான். வலி தெரியவில்லை என்று சோக்ரடீஸ் பதில் சொன்னார். கால்களில் இருந்து உடலின் மேற்பாகம்வரை உடலைத் தொட்டுப் பரிசோதித்தான். உடம்பு குளிரடைந்து விறைத்துப் போயிருந்தது. பிறகு சோக்ரடீஸ் தாமே தமது உடலைத் தொட்டுப் பார்த்து விட்டு நஞ்சு இதயத்தை போய்ச் சேர்ந்ததும் உயிர் பிரிந்துவிடும். என்றார். முடிவைத் தீர்மானிக்கும் விதியின் கைகள் தொலைவில் இல்லை என்பது மிகத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. அடிவயிறுவரை இப்போது குளிர் படர்ந்திருந்தது. அவர் தமது கடைசி வார்த்தைகளைக் கூறுவதற்குத் தயாரானார்...

பத்து

விவாதத்தில் தோற்றுப்போகும் போது.

தோற்றவரின் கருவியாக "அவதூறு" மாறுகிறது.

- சோக்ரடீஸ்

சோக்ரடீசுக்கான மரண தண்டனை "நீதியின் முடிவா" என்று வினா எழுப்பி விவாதிக்கின்றது இந்த இயல். "நீதி விசாரணை தொடங்கிய காலத்தில் இருந்து தற்காலம்வரை சோக்ரடீஸ் விசாரணை பற்றியும் அவருக்கு வழங்கப்பட்ட மரண தண்டனை பற்றியும் விவாதங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. வெறியர்களின் சகிப்புத்தன்மையற்ற குற்றச்சாட்டுகளுக்கு சோக்ரடீஸ் பலியாக்கப் பட்டுள்ளார் அல்லது சுதந்திர அறிவு விசாரணைக்காகத் தம் உயிரை அவர் தியாகம் செய்துள்ளார் என்று ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். இது நீதி விசாரணைக் கொலை (ஐடிசியல் மர்டர்) என்று சிலர் கூறுகின்றனர். சட்டரீதியான மரண தண்டனை என்றும், திட்டமிட்டு அவர் மீது குற்றம் சுமத்தப்பட்டுள்ளது என்றும் சிலர் வாதாடுகின்றனர். இதற்கு அவர்கள் பல்வேறு காரணங்களை முன்வைத்துள்ளனர். நீதியற்ற முறையிலோ நீதிக்குப் புறம்பான விதத்திலோ சோக்ரடீசிற்கு தண்டனை

வழங்கப்படவில்லை. அவருக்கு வழங்கப்பட்ட தண்டனை சட்டப்படியானது எனப் பேராசிரியர் பெரி கூறுகின்றார். சோக்ரடீசைவிட அதிவுயர் மனிதர் வேறு யாருமில்லை. ஆனால் அவர்மீது குற்றம் சாட்டியவர்களின் குற்றச் சாட்டுகள் சரியானவையாக இருந்தன. இருந்தாலும் பெரிய இயல் கருத்து சித்தாந்த ரீதியானதாக அமைந்திருந்தது. ஆனால், இதற்குப் போதிய நியாயங்களை அவர் முன் வைக்கவில்லை" இவ்வாறு இந்த இயல் விவாதத்திற்குரிய கருத்துக்களை விமர்சன பிரக்ஞையுடன் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தியுள்ளது. தீர்ப்பு வழங்கப்பட்ட பின்னர் சோக்ரடீஸ் எவ்வாறு இந்த விடயத்தைக் கருத்தில் எடுத்துக் கொண்டார் என்பதைப் பிளேட்டோ தமது அப்போலொஜியல் விளக்கியுள்ளார். அதனை இவ்வியல் பதிகைச் செய்துள்ளது (பார்க்க, பக். 186-189),

பதினொன்று

நீ எதையும் அறியவில்லை என்பதை

அறிந்திருப்பதுதான் உண்மையான அறிவு.

- சோக்ரடீஸ்

தமிழ்நாட்டில் பகுத்தறிவுக் காலம் மற்றும் மு.கருணாநிதியின் திரைநாடகம் பற்றிய ஆய்வாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது. உலகின் பல நாடுகளில் நடந்தது போலவே சோக்ரடீசின் சிந்தனை அலை தமிழ் நாட்டிலும் பரவியது. மு. கருணாநிதியின் திரைநாடகத்தை (சோக்ரடீஸ் விசாரணைக் காட்சி) இந்த அலையின் ஒரு பகுதியாகக் கருதலாம். 1956ஆம் ஆண்டில் ஒரு முழுநீளப் படத்தில் ஒரு திரைநாடகமாக "சோக்ரடீஸ் திரைநாடகம் இடம்பெற்றிருந்தது. அது ஒரு விபத்து போன்ற தீவிர நிகழ்வல்ல. நவீன யுகத்தில் தமிழ்நாட்டில் நிகழ்ந்த பகுத்தறிவுவாத எழுச்சியின் ஒரு குறியீடு என்று அதைக் குறிப்பிடலாம் என்று பேராசிரியர் அனஸ் ஆய்வை ஆரம்பித்துள்ளார். தந்தை பெரியார் (ஈ, வெ.ராமசாமி), கலைஞர் கருணாநிதி ஆகியோர் சோக்ரடீஸ் இன் மெய்யியல் சிந்தனைகளை எவ்வாறெல்லாம் மக்களை ஈர்க்கும் வகையில் வெளிப்படுத்தினர் என்பதனை நுண்ணயமாக ஆய்வு செய்துள்ளார். பெரியாரின் அரசியல் உரைகளில் அல்லது பகுத்தறிவுவாதச் சிந்தனைகளில் சோக்ரடீஸ் சிந்தனை எவ்வாறு உயிர்ப்போடு துளிர்ந்தது என்பதனை ஆய்வணுகலுடன் துலக்கியுள்ளார். பின்வரும் வரிகளை இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக்கலாம். "பெரியார் மெய்யிய லாளர்களைப்போல கேள்விகள் எழுப்பிய சூழ்நிலைகளும் இருந்தன. ஓர் உரையில் அவர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்: "கடவுள் பற்றிய தத்துவ விளக்கம் என்றால் என்ன? கடவுள் நிர்வாணமாய், பட்டாங்கமாய்க் காணப்படும் வகையில் ஆராய்ச்சி செய்வதாகும். ஒரு விசயத்தைத் தத்துவ விசாரணை செய்ய முதலில் என்ன, எதற்காக, எங்கே, எப்போது போன்ற கேள்விகளுக்கு திருப்தியான பதில் வேண்டும். பக்தனுக்கு இதில் தேவை இருக்காது. தத்துவ விசாரணைக்காரனுக்கு இது அவசியமானதாகும்."

கலைஞர் கருணாநிதி சோக்ரடீஸ் இன் மெய்யியலை தன்னுடைய எழுத்துக்களிலும் கருத்துக்களிலும் எவ்வாறு எதிரொலிக்கச் செய்தார் என்பதை பற்றி விரிவாக எழுதியுள்ளார். கலைஞர் தன்னுடைய நாடகங்களையும்

திரைப்படங்களையும் இதற்காக பயன்படுத்தியுள்ளமையை படம்பிடித்துக்காட்டியுள்ளார். ராஜா ராணி திரைப்படத்தில் (1956) சோக்ரடீசின் நீதி விசாரணைக் காட்சி ஒரு சிறிய நாடகமாக இடம்பெறுகிறது. இந்தப் படத்தின் வசனகர்த்தா மு. கருணாநிதி. அதில் புகழ்பெற்ற சோக்ரடீஸ் வழக்கு விசாரணையின் ஒரு பகுதியை ஒன்றிணைத்து இருக்கிறார். சோக்ரடீசின் சமுதாய, ஒழுக்க, அரசியல் சீர்திருத்தக் கருத்துகளையும் அரசியல் ஊழல், சமய எதிர்ப்பு விமர்சனங்களையும் அதில் அவர் கொண்டு வந்ததோடு, தமிழ்நாட்டின் அரசியல், சமயச் சீர்கேடுகளையும் உள்ளார்த்தமாக அதில் இணைத்திருக்கிறார். இதன் மூலம் 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஏதென்சில் நிகழ்ந்த வழக்கு விசாரணையை 20ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ்ச் சமூக, அரசியல், சமய பிற்போக்கு வாதங்களின் காட்டுருவாக நம்முன் கொண்டுவந்திருக்கிறார். இதனால் சோக்ரடீஸ் நாடகம், தமிழ்நாட்டின் சமூக-அரசியலைப் பிரதிபலிக்கும் விமர்சன நாடகமாகவும் அமைந்திருக்கிறது. சுய மரியாதை, பகுத்தறிவுப் பார்வை, மாற்று அரசியல் என்ற கொள்கைக் குரல்கள் திரும்பத் திரும்ப எதிரொலிக்கக்கூடிய வகையில் அந்தத் திரை நாடகத்தின் தொடக்க வசனங்கள் அமைந்திருந்தன. “உன்னையே நீ அறிவாய், யார் எதைச் சொன்னாலும் ஏன் எதற்காக என்று கேள்” என்ற பகுத்தறிவுக் குரலோடு சோக்ரடீஸ் திரைநாடகம் பட்டிதொட்டிகளில் எல்லாம் எதிரொலித்தது. பாடசாலை மாணவர்களும் கல்லூரி மாணவர்களும் இந்த நாடகத்தை மீண்டும் மீண்டும் மேடையேற்றி மகிழ்ந்தனர். தமிழ்நாட்டிற்கு வெளியிலும் இந்தப் பண்பாடு பரவியது. திரை நீங்கியதும் சோக்ரடீஸ் கூடியிருந்த மக்களிடம் இவ்வாறு கூறுகிறார்:

உன்னையே நீ அறிவாய்!

உன்னையே நீ அறிவாய்!

கிரேக்கத்தின் புகழ் உலகம் அறியாததல்ல.

அதற்காக இங்கு விழுந்திருக்கும் கீறல்களை மறைத்திட முயல்வது புண்ணுக்குப் புணுகு தடவும் வேலையைப் போல.

அதனால்தான் உங்களைச் சிந்திக்கக் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்

என்று சிரம் தாழ்த்தி அழைக்கிறேன்.

அறிவு உலகத்தின் எந்த மூலையில் இருந்தாலும் அதைத் தேடிப்பெறுங்கள் என்று

உங்களை அழைக்கிறேன்.

உன்னையே நீ அறிவாய்!

இந்த உபதேசத்தின்

உண்மைகளை அறியத்தான் ஏற்றமிகு

ஏதென்ஸ் நகர வாலிபர்களைப் பார்த்து

நாற்றமெடுத்த சமுதாயத்தை நறுமணம் கமழ்விக்க

இதோ சோக்ரடீஸ் அழைக்கிறேன்

இதோ நான் தரும் அறிவாயுதத்தை

எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்

அறிவாயுதம் அகிலத்தில் அணையாத ஜோதி.

சோக்ரடீசிற்கு எதிரான வழக்கு விசாரணையும் அதைத் தொடர்ந்த தண்டனை நிறைவேற்றமும் தொன்மைக் கிரேக்கத்தின் ஏதென்ஸ் நகரில் கிமு 399இல் நடைபெற்றது. சோக்ரடீஸ், குழப்பம் மிகுந்த ஆனால் கடுமையான இரு குற்றச்சாட்டுகளுக்கு முகம் கொடுத்தார். இளைஞர்களைக் கெடுக்கின்றார், சமயத்தை இகழ்

கின்றார் என்ற இரு இழிசெயல்கள் அவரிடம் உள்ளதாக 500 நடுவர்கள் முன்னிலையில் அவர் மீது குற்றம் சுமத்தப்பட்டது. இது மிகவும் வெளிப்படையாகப் பெரியார், அண்ணா, மு. கருணாநிதி போன்றவர்களுக்கு எதிராக அன்று முன்வைக்கப் பட்ட குற்றச்சாட்டுகள் போலவும் அமைந்திருந்தன. (ஐ) நகர மக்கள் வழிபடும் கடவுளர்களுக்கு மதிப்பளிக்கவில்லை என்பதோடு (2) புதிய கடவுளர்களை சோக்ரடீஸ் அறிமுகம் செய்கிறார் என்ற அடிப்படையில் சோக்ரடீஸ் ஒரு நாத்திகவாதி எனவும் குற்றம் சாட்டப்பட்டார். இந்தக் குற்றச்சாட்டுகளின் அடிப்படையில் சோக்ரடீஸ் நஞ்சுட்டிக் கொல்லப்பட வேண்டும். இருந்தபோதும், சோக்ரடீஸ் விளக்க முயன்ற இந்தக் கருத்திற்கு நீதிமன்றம் மதிப்பளிக்கவில்லை. அதிகார பூர்வமான குற்றச்சாட்டுகளை நிராகரிப்பதற்காகவும் தமது நிலைப்பாட்டை விளக்குவதற்காகவும் அவர் முன்வைத்த பதிலுரைகள் பொருத்தமற்றவையாக இருந்தன அல்லது எதிர்த்தரப்பினர் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவையாக இருந்தன. மு.கருணாநிதியின் திரைநாடகத்தில் நாம் அடிக்கடி காண்பது போல் குற்றம்சாட்டப்பட்டவரான சோக்ரடீஸ் விசாரணை மன்றத்தில் பரிசாச வார்த்தைகளைச் சரமாரியாக வீசிக்கொண்டிருந்தார். வரலாற்று ரீதியான வழக்கிலும் அவர் அவ்வாறுதான் பேசினார். சமய விடயத்தைப் பற்றி அவர்கள் கேள்வி கேட்ட போதும் அதற்கு அவர் பரிசாசமாகவே பதிலளித்தார். திரை நாடகத்தில் வருவது போல, அவர் கூறிய உவமானங்களாலும் எடுத்துக்காட்டுகளாலும் வாதிகளும் பிரமுகர்களும் அதிகம் எரிச்சலூட்டப்பட்டனர். மேலும் நாட்டின் நீதித் தீர்ப்புக்குக் கட்டுப்படுவது முழுமை யாகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய கடப்பாடு என்றும், அது தம்மால் இளைஞர்களுக்கு வழங்கக்கூடிய ஆன்ம பலமுள்ள கருத்தாக இருக்க முடியும் என்றும் அவர் நம்பினார். விமர்சனங்களுக்கு இடமிருந்தாலும் நாட்டின் சட்டத்தை மீறுவது தமது நாட்டுடன் தாம் செய்துகொண்டுள்ள சமூக ஒப்பந்தத்தைத் தாமே முறித்துக் கொள்வதற்குச் சமமாகும் என்ற கருத்திற்குள் சோக்ரடீசின் சிந்தனை சிறைப் பட்டிருந்ததா? தனக்கு விருப்பமான ஒரு சோக்ரடீசிய கருத்துடன் மு. கருணாநிதி நாடகத்தை பின்வருமாறு நிறைவு செய்கிறார்.

கிரிட்டோ: கடைசியாக நீங்கள் என்ன சொல்லப் போகிறீர்கள்

சோக்ரடீஸ்: புதிதாக என்ன சொல்லப் போகிறேன், உன்னையே

நீ எண்ணிப் பார்! எவர் சொன்ன சொல்லானாலும் உன் இயல்பான பகுத்தறிவால் ஆராய்ந்து பார்!

உனக்கும் இந்த நாட்டுக்கும் இதைத்தான் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

பன்னிரண்டு

அமைதி என்பது ஓர் ஆழமான மெல்லிசை, எல்லாச்

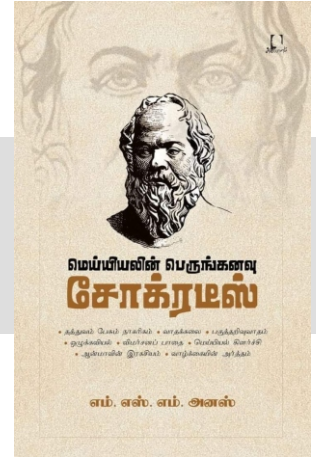
சத்தங்களையும் தாண்டி அதைக்

கேட்கக்கூடியவர்களுக்கு மட்டுமே.

- சோக்ரடீஸ்

இறுதி இயல் (பின்னூரை) அரசியலில் சோக்ரடீசின் மெய்யியல் கிளர்ச்சி பற்றிய ஆய்வாகியுள்ளது. அன்றிருந்த அரசியல் முறைமையையும் அதிகார அரசியலையும்

முன்வைப்பதன் மூலம், நூலாசிரியர் கிளர்ச்சி மெய்யியல் சமூகத்தில் எவ்விதத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதைக் கண்டுகொள்ள உதவுகிறார். “விசாரணை மன்றத்தில் சோக்ரடீசின் உரைகளும் வாதங்களும் ஒரு வித்தியாசமான கருத்துச் சூழலை உருவாக்கின. ஏதெனிய அரசியல் மரபுகளுடன் மோதும் நிலைப்பாட்டை சோக்ரடீஸ் ஏற்படுத்தியிருந்தார். அதாவது அரசியலுக்கும் மெய்யியலுக்கும் இடையில் ஒரு மோதல் உருவாகியிருந்தது.” இந்த மோதலைத்தான் பேராசிரியர் அனஸ் விமர்சன நோக்கில் விவாதித்துள்ளார். அரசியல் மெய்யியல் பேசுவது ஒருவகை என்றால் மெய்யியலில் அரசியலை பேசுவது பிறிதொருவகை. சோக்ரடீஸ் மெய்யியலில் அரசியலை பேசியிருக்கிறார். இதனைதான் பேராசிரியர் ஆய்வு செய்திருக்கிறார். சோக்ரடீஸ் இன் மெய்யியல் பிம்பம் காட்டும் பரிமாணங்களே அனஸ் அவர்களின் ஆய்வில் படர்ந்திருக்கிறது. சோக்ரடீசின் கருத்தியலை விளக்கும் நூலாசிரியர், அதன் சாரத்தை இவ்வாறு தொகுத்துத் தருகிறார்.

ஜனநாயக மக்கள் மன்றத்தினரைப் பார்த்து அரசியல் வாழ்விலிருந்து தம்மை விடுவித்துக்கொள்ள தமக்கு உரிமை இருப்பதாகச் சோக்ரடீஸ் கூறினார். தமது உரையில் மக்கள் பேரவையை“ (அசெம்ப்ளி) அவர் சாடினார். சட்ட ரீதியற்ற செயல்கள் அங்கு நடைபெறுவதாகவும் உணர்ச்சிகளுக்கு முக்கியத்துவம் தருவதன் மூலம் ஏதெனிய நீதியில் குறைபாடுகள் நிகழ்ந்து வருவதாகவும் கூறினார். அரசியல் முறைமையில் காணப்படும் ஊழல்களுக்கு ஜனநாயக ஆட்சியின் குறைபாடுகாரணமாக இருப்பதாகவும் குற்றம் சாடினார். சோக்ரடீசின் பிரச்சினை சோக்ரடீஸ்தான். விசாரணை மன்றத்தில் சாதாரண குற்றவாளி போல் அவர் நடந்து கொள்ளவில்லை. விசாரணை மன்றமாக இருந்தாலும் உரையாட சூழ்நிலை அமைந்தால் நீதி, நியாயம், ஒழுக்கம் என்று பேசும் அவருடைய பாணியைக் கைவிடுவார் என்பது எதிர்பார்க்கக்கூடியதல்ல அவர் பேசியவற்றுள் பல வழக்குடன் நேரடித் தொடர்பற்றவை. இவர் மீதுள்ள குற்றச்சாட்டு என்ன, இவர் எதற்காக அழைக்கப்பட்டார். ஆனால், இவர் இங்கு என்ன பேசுகிறார் என்று நடுவர்கள் நினைத்த சூழ்நிலைகள் இருக்கின்றன. மெலிட்டசின் குற்றச்சாட்டுகளுக்கு நேரடியாகப் பதில் அளிப்பதை அவர் தவிர்த்துக்கொண்டார். ஆனால் அவர் குற்றச் சாட்டுகள் சார்பான பிரச்சினைகளின் உண்மைகளைப் பேசவும் விவாதிக்கவும் அதிக நேரத்தைச் செலவிட்டார். சாதாரண ஏதெனிய குடிமகனாகவும் அங்கு பேசப்படும் கருத்துகளை

விசாரணை செய்பவராகவுமே நீதிமன்றத்தில் சோக்ரடீஸ் நடந்துகொண்டார்... (பக். 228),

கோக்ரடீசுக்கு எதிரான விசாரணை, மெய்யியல் மீதான விசாரணையாக ஆனது. ஏதெனிய நகரத்தாருக்கும் சோக்ரடீசுக்கும் இடையிலான ஒரு துன்பியல் மோதலாகவும் இது குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஏதெனியர் ஒன்று, சோக்ரடீசின் மெய்யியல் சிந்தனையை அல்லது அப்போது ஏதென்சின் நடைமுறையில் இருந்த அரசியலைத் தேர்வு செய்யுமாறு சோக்ரடீஸ் கூறிவந்ததை ஏதென்ஸ் மக்கள் அனுமதித்தனர். சோக்ரடீசின் மெய்யியல் புரட்சிக்கு ஏதெனிய சமூகத்தில் இடமிருந்தது. எழுபது வயது வரை சோக்ரடீசின் உரைகளுக்கும் விமர்சனங்களுக்கும் எதென்ஸ் மக்கள் தடையாக இருக்கவில்லை. ஒரு பேச்சுச் சுதந்திரம் நடைமுறையில் இருந்துள்ளது... (பக். 231, 232),

மெய்யியல் துறையினர் மட்டுமல்ல, அரசியல், நீதி, வரலாறு, சமூகவியல், இலக்கியம் என்று எல்லா துறை சார்ந்தவர்களும் வாசிக்க உகந்த உன்னதமான நூல். ஆய்வறிவாளர் பக்தவத்சல பாரதி இந்நூலைப்பற்றி இப்படி குறிப்பிடுகிறார்: “மிக அருமையான நூல். மிகவும் இலகுவான வாசிப்பு. ஆழமான கருத்துக்கள். இந் நூல் அறிவின் வாசிப்பாக அமையும்.” “பேராசிரியர் அனஸின் மெய்யியலின் பெருங்களவு சோக்ரடீஸ் நூல் இன்றைய இளைய சமூகத்தினர் கட்டாயம் வாசிக்க வேண்டிய நூல்” என்று பெரியசாமி முத்துலிங்கம் எழுதியிருக்கிறார்.

“மெய்யியலின் பெருங்களவு சோக்ரடீஸ்” என்ற பெருநூலின் இறுதி எழுத்துக்கள், பிரெஞ்சுப் புரட்சிக் காலத்தில் ஓவியர் ஜாக் லூயிஸ் டேவிட் வரைந்த “சோக்ரடீசின் மரணம்” (“த டெத் ஆஃப் சோக்ரடீஸ், 1787). என்ற படத்துடன் பதிவாகியுள்ளன: “இறுதியில், என்றுமே திரும்பிப் பெற முடியாத உயிர்ப்பலியை நடுவர்மன்றம் அவருக்கு பரிசாகத் தந்தது. நடுவர் மன்றத்தில் சோக்ரடீஸ் ஆற்றிய இறுதி உரை அவருடைய முடிவிலிருந்து சிறிதும் மாறவில்லை என்பதை உறுதிபடுத்தியது. சட்ட ஒழுங்குமுறை சரியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு இருக்கலாம். ஆனால், உண்மைகள் கணக்கில் எடுக்கப்பட்டனவா? எந்த ஒப்புதலுக்கும் அவர் தயார் இல்லை. அதனால், ஏதென்ஸின் நடுவர் மன்றத்தின் மீது தமக்கிருந்த மனக் குறையை அவர் மறைக்கவில்லை. என்றென்றைக்கும் உலகில் எதிரொலிக்கக்கூடிய ஒரு வாசகத்தை அந்த மன்றத்தில் அவர் உரக்கச் சொன்னார்:

நான் சாகுபுகின்றேன். நீங்கள் வாழ்ந்துகொள்ளுங்கள்! நம்மில் யார் சிறந்தவர் என்பதைக் கடவுள் அறிவார்.”

ரீற்றீ மாமா

■ இ.சு.முரளிதரன் ■

அமாவாசை இருட்டு நிறத்திலே இந்திரகோபம் பூச்சி இருந்தால் எப்படியிருக்கும்? கற்பனை செய்து பாருங்கள். அதே மாதிரித்தான் இருக்கும் ரீற்றீ மாமாவின் கார். அந்தக் காரிலே ஏறியிருந்தால் சக்கர வர்த்தியின் தேரிலே ஏறி இருப்பதற்குச் சமமான சந்தோஷம் கிடைக்கும். அப்படியான காரை இப்போது காண முடிவதில்லை. எதற்கெடுத்தாலும் காரிலே போகிற காலமில்லை அது. ரீற்றீ மாமா காரை வெளியே எடுத்தால், ஊரிலே ஏதாவது முக்கிய சம்பவமாகவே இருக்கும். அந்தக் காரின் “கோண்” சத்தம் எல்லோரையும் ஈர்க்கும் “ரீற்றீ” என அவர் கோண் அடிக்கின்ற இலாவகத்தால் கவரப்பட்ட சிறுவர்களே அவரை “ரீற்றீ” மாமா என அழைத்தனர். நாளடைவில் அனைவரின் நாவிலும் அந்தத் திருநாமமே ஒட்டிக்கொண்டது. ரீற்றீ மாமாவின் கார் பளபளவென்று மினுங்கும். எப்போதும் துடைத்துத் தூய்மையாக வைத்திருப்பார். ரயர்களில் காற்று இருப்பதை உறுதி செய்தல். எரிபொருளை கணக்கிடுதல், உதிரிச் சக்கரத்தை சோதித்துப் பார்த்தல் என்பன ரீற்றீ மாமா நித்திரைக்கு போவதற்கு முன்னர் செய்யும் முக்கியமான கடமைகளாகும். நள்ளிரவிலோ விடியலிலோ திடீரென அவரது உதவி ஊரவர்களுக்குத் தேவைப்படலாம் என்பதை அறிவார். காரை ஒருமுறை இயங்க வைத்துச் சரி பார்த்து விட்டே நித்திரா தேவியோடு ஐக்கியமாவார். எந்த நேரத்தில் எவர் வந்து எழுப்பினாலும் சலிப்பின்றிப் பயணத்துக்குத் தயாராகி விடுவார்.

எங்குளரில் அதிக விழுக்காட்டினர் முதன் முதலில் பயணம் செய்த வாகனம் ரீற்றீ மாமாவின் காராகத்தான் இருக்கும். கர்ப்பிணித் தாய்மாரை மந்திகை ஆஸ்பத்திரிக்கு ஏற்றிக் கொண்டு போறதும், குழந்தை பிறந்ததும் தாயையும் சேயையும் பத்திரமாக வீட்டுக்கு அழைத்து வருவதும் ரீற்றீ மாமாவின் கார் தான்! ஊரிலுள்ள இளம் வயதினருக்கு ரீற்றீ மாமாவின் காரைப் பார்க்கும்போது பாசம் ஊற்றெடுக்கும். குழந்தையாக அவர்கள் பயணித்த கதையை வீட்டிலே நிச்சயம் சொல்லியிருப்பார்கள். தன்னையும் சுமந்த தன் தாயையும் சுமந்த அந்த வாகனம், கடவுளின் பிரதி விம்பமாய் அவர்களின் கண்களுக்குத் தெரியும்.

முதியோருக்கும், நோயாளிகளுக்கும், கர்ப்பிணிப் பெண்களுக்கும் நிம்மதியான நித்திரையை அள்ளி வழங்கிய பெருமை ரீற்றீ மாமாவின் காருக்கும் உள்ளது. யமதர்மனின் எருமைக்கடா ரீற்றீ மாமாவின் காரைக் கண்டால் ஒதுங்கி நின்று வழிவிடும் என்பது கிராமத்தவர்களின் நம்பிக்கை. ரீற்றீ மாமாவின் மீது பலரும் அன்பு செலுத்த இன்னொரு காரணமும் உள்ளது. காருக்கு நிலையான “ரேட்” என்று எதுவும் ரீற்றீ மாமாவிடம் கிடையாது. குடும்ப நிலைக்கு ஏற்பக் கூலியும் மாறும். மொத்தத்தில் அகராதியில் ஆபத் பாந்தவன் என்று தேடினால் ரீற்றீ மாமாவின் பெயர்தான் இருக்குமென எங்கள் கிராமத்தவர்கள் திடமாக நம்பினார்கள்.

ரீற்றீ மாமாவோடு கதைப்பது சந்தோஷமான விஷயம். வினாக்களால் விசாரணையினை அடுக்கிக் கொண்டே போவார். முடிவிலிக் கேள்விகளால் துளைந் தெடுப்பார். கணீரென்ற குரலில் அதட்டித்தான் கதைப் பார். புதிதாக அவரைக் சந்திப்பர் கொஞ்சம் பயத்தோடு தான் உரையாடுவார். ஓரிரு நாள்களில் ரீற்றீ மாமா குழந்தை மனதுக்காரர் என்பதைப் புதுநபர் கண்டு பிடித்து விடுவார். ரீற்றீ மாமாவிற்கு இரட்டை நாடி தேகம் வெண்ணிறமான “சரம்” ஒன்றினை பெரும் பாலான தருணங்களில் அணிந்திருப்பார். சரத்திற்கு மேலே அகலிந்த இடுப்புப்பட்டி ஒன்றையும் கட்டியிருப் பார். அந்த “பெலர்” அவரது பருத்த தொந்தியை உள்நீர்க்க முயன்று தொற்றிருக்கும். “கிளீன்சேவ்” எடுத்த முகம் மீசையின்றிப் பளபளப்போட தென்படும். மேற்சட்டை அணியாத அவரது நெஞ்சு ரோமங்கள் அமேசன் காடுகள் போல அடர்த்தியாக வளர்ந்திருக்கும். தாம்பூலத்தை அசைபோட்ட படியே வாய் சிவத் திருக்கும்.

உடற் பருமனை கட்டுப்படுத்தும் நோக்கில் மாலை நேரத்தில் நடைபயிற்சி செய்வார். உப்பு வெளி வீதியில் ஏறி, வயல்களை ஊடறுத்து, வெற்றி காட்டுப் பிள்ளையார் கோவிலைச் சுற்றி வீட்டை வந்தடைவார். பட்டத்துயானை ஒன்றின் கம்பீரத்தை வெளிப்படுத்திய வாறு ரீற்றீ மாமா நடந்து செல்வது பார்ப்பதற்கு வசீகரமாக இருக்கும் “தேக்கு மரம் உடலைத்தந்தது.

சின்ன யானை நடையைத் தந்தது” என்ற சினிமாப்பாடல் வரிகள் நினைவுக்கு வரும்!

ரீற்றீ மாமாவின் பிரதான தொழில் கார் ஓட்டுவ தன்று அரிசி, தூள் என்பன அரைக்கும் ஆலையையும் கடை ஒன்றையும் வைத்திருக்கின்றார். அவரது கடை நீண்ட காலமாக உயர்ச்சியோ வீழ்ச்சியோ காணாமல் நடுநிலையோடு வியாபாரத்தை முன்னெடுத்து வந்தது. போர்க்காலத்தில் பதுக்கலில் ஈடுபட்டு, அவர் கொள்ளை இலாபம் பார்த்ததில்லை. இருட்டு விற்பனையும் அவரிடம் கிடையாது. இருக்கும் பொருள்களை விற்று விட்டு, கடைக்கு வெளியே போடப்பட்டிருக்கும் பனங்குற்றியில் கம்பீரமாக அமர்ந்திருப்பார். புதியரக பொருள்கள் அவர் கடைக்கு விற்பனைக்கு வருவ தில்லை. வழமையான பொருள்களையே வாங்கி விற்பார். ரீற்றீ மாமாவின் செயற்பாடுகள் ஏனைய வியாபாரிகளுக்கு வினோதமாகத் தான் இருந்திருக்கும். மாலை நேரத்தில் அரிசி ஆலை இயங்கும். பயறு, உழுந்து, அரிசி என்பன திரிக்கும் போது அலாதியான வாசனை கிளம்பும். மிளகாய்த்தூள் திரிக்கும் போது அருகிலே செல்ல முடியாது. யாருக்காவது அவசரமாகக் கார் தேவைப்பட்டால் ஆலையை நிறுத்தி விட்டுச் சென்று விடுவார். கடையை அவரது மனைவி பார்த்துக் கொள் வார். அளவானபொருள்கள்-அளவானவிற்பனை அளவான இலாபம் எனக் கடையை நடத்திக் கொண்டிருந்தார்.

ரீற்றீ மாமாவின் மகன் என்னோட தான் படித்தான். நான் அடிக்கடி ரீற்றீ மாமாவின் வீட்டுக்குச் செல்வேன். பள்ளிக்கூடம், ரியூசன், பின்னேர விளை யாட்டு என இருவரும் ஒன்றாகச் சுற்றுவோம். ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் வல்லிபுரக் கோவிலுக்குச் செல்வோம்.

அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை! வல்லிபுரக் கோவிலில் திருவிழா நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த தால். விசேடமான ஞாயிற்றுக்கிழமை. அம்மாவிடம் சென்று காசுதருமாறு கேட்டு அடம் பிடித்தேன்.

“பெரியய்யா இன்னும் காசு அனுப்பேல்ல அம்மாவும் இந்த மாசம் களை பிடுங்கப்

போகேல்ல... காசுக்கு எங்கே அப்பு போறது? கஸ்ரத்தை அறிஞ்சு அளவாய்ச் சிலவளிச்சுப் பழ கோணும்”
“நான் கோயிலுக்கு போகேல்ல...”
“உடன... மூக்குக்கு மேல கோவம் மட்டும் வந்திடும்! இந்தா இது தான் கிடக்குது கொண்டு போ”

அம்மா தந்த ஒரு ரூபாய்க்குற்றியைக் கவனமாகச் சட்டைப் பையிலே வைத்தேன். நண்பனை அழைத்துக் கொண்டு விரைவாகச் செல்ல வேண்டும். நெல்லியடிச் சந்தியில் சகபாடிகள் காத்து கொண்டிருப்பார்கள். ரீற்றீ மாமா வீட்டை நோக்கிச் சைக்கிளை உழக்கினேன்.

கடைக்கு வெளியே போடப்பட்டிருந்த பனங் குற்றியில் ரீற்றீ மாமா அமர்ந்திருந்தார். நெல்லியடிச் சந்தியில் நிற்கும் நண்பர்களில் யாரையாவது சைக்கிளில் ஏற்ற வேண்டி வரலாம் என்பதால், பின் சில்லுக்குக் காற்றடிக்க “பம்மை” நோக்கி நகர்ந்தேன்.

காற்றடித்து முடிக்க, நண்பனும் வந்து சேர்ந்தான். இருவரும் புறப்படத்தயாரானோம்.

“அம்மா காசு தந்தவ தானே” என்று மகனைக் கேட்டார்.

“ஓம்ஐயா! அஞ்சு ரூபா தந்தவ”
“நீ... எவ்வளவு கொண்டு போறாய்...”
“.....ஓர்பா”

ரீற்றீ மாமா சுப்பிட்டார். அருகே சென்றேன். என்னுடைய சட்டைப் பையினுள் நான்கு ஒரு ரூபாய்க் குற்றிகளைப் போட்டார். கூச்சத்தோடு ரீற்றீ மாமாவின் முகத்தைப் பார்த்தேன். புன்னகையால் நன்றி கூறி விடை பெற்றேன்.

முப்பத்தைந்து வருடங்கள் ஓடி விட்டன. எங்கேயாவது தராசைக் கண்டால் எனக்க ரீற்றீ மாமாவின் முகமே நினைவுக்கு வரும். அவர் வியாபாரி என்பதால் அல்ல. தராசுத் தட்டுகள் சமமாக நிற்பதால்...
(யாவும் கற்பனை அல்ல)

தலையை ஆட்டி
தார்மீகமாய் நட
தேவையில்லா சச்சரவு
தீர்டும் உலகில்

சமதர்மம் வளர்ப்பது
சாதனை படைப்பதே
சுயநல மனிதர்கள்
சூழ்ந்திருக்கும் பூமியில்

இருப்பது போதும்
எண்ணுவது நல்லது
அதிலும் ஈகை
அதீத நன்மை தருவது

எகத்தாள மாந்தர்களில்
எதிர்பார்ப்பது எப்படி?

சூதானம் வேண்டும்

இழிவு அடையாது
ஏற்றிடுவது நல்லது

எல்லா அனுகூலமும்
உனக்காவது முறையில்லை
பேராவல் களைந்து
பொறுமை கொள்வது நன்று

நிரூபணம் செய்யும்
நிலைமை வேண்டாம்
நல்வாழ்க்கை மீதினில்
நம்பிக்கையிழக்க வேண்டாம்

இலவசங்களை ஏற்காதே
இழிவடைந்து போகாதே

வேண்டாம் என்றுரைக்கவும்
வேண்டும் நெஞ்சரம்

உரைப்பதில் தெளிவு
உண்மையில் கம்பீரம்
உதாசீனம் செய்யாது
உலகினில் உயர்ந்திடு

தெளிவான சிந்தனை
தேர்ந்த முடிவு
இடரினைத் தாண்டி
இலகாகும் எதிர்காலம்

பூரிப்பில் வாக்குறுதி
புறந்தள்ளுவாய் துயரத்தில்
திடமான திட்டங்கள்
தவிர்த்திடும் துயரங்கள்

புகலிட இலக்கிய சந்திப்பு இருப்பின் இரகசியம்

என்.சரவணன்

“உன் கருத்தில் எனக்கு சற்றும் உடன் பாடினலை. ஆனால் அந்த கருத்தை நீ சொல்வ தற்கான உரிமையைப் பாதுகாக்க என் உயிரையும் கொடுப்பேன்” என்பார் பிரெஞ்சு அறிஞர் வோல்டயர். அந்த வழியில், மிகவும் எதிரும் புதிருமான முரண்பட்ட கருத்துக்களைக் கொண்ட வர்களும் ஒன்று கூடி கருத்துக் களமாடும் அரங்காக இலக்கிய சந்திப்பு இருந்து வருகிறது.

1988 ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஜெர்மனில் தொடங்கப்பட்ட இலக்கிய சந்திப்பு 36 ஆண்டுகளாக பல்வேறு நாடுகளில் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. 51வது இலக்கிய சந்திப்பு கடந்த மார்ச் 30, 31 ஆகிய நாட்களில் பாரிஸ் நகரில் நடந்து முடிந்திருக்கின்றது.

இலக்கிய சந்திப்பு ஈழத்து எழுத்துப்பரப்பில் கனதியான பாத்திரத்தை ஆற்றி வந்திருக்கிறது. யுத்தம் சிதைத்த வாழ்வுக்குள் தள்ளப்பட்டு புகலிடம் தப்பிச் சென்ற பலரின் இலக்கிய, அரசியல், சமூக வெளிப்பாடு களை பகிர்ந்துகொள்ளும் தளமாக மட்டுமன்றி அனைத்துவித அராஜகங்களையும் தட்டிக் கேட்கும் களமாகவும் கண்டனங்களை பதிவு செய்யும் களமாகவும் தன்னை நிலைநிறுத்தி வந்துள்ளது. இது “ஒரு” குறிப்பிட்ட அரசியலின் மேலாதிக்கத்திலிருந்து துண்டித்து பல அரசியல்களின் பன்முகத்தன்மையைப் பேண வழிவகுத்திருந்தது.

புகலிட சிறு சஞ்சிகைகள் அதிகம் வெளிவந்த 80கள் 90களில் அந்த சஞ்சிகை யாளர்களை ஒன்று கூட்டும் ஆன்மாவாகவும் இருந்து வந்துள்ளது. பல அராஜக அச்சுறுத்தல் களையும் எதிர்கொண்டபடி இத்தனை இலக்கிய சந்திப்புகள் நடத்தப்பட்டிருக்கிறது.

இலக்கிய சந்திப்பு என்பது எந்தவித சட்டாம்பித் தனங்களுக்கும் இடம்கொடுக்காமல், அனைத்து வித அரசியல் (பரஸ்பர முரண்பாடுகளைக் கொண்டவர் களும்) கருத்தாடுவதற்கான கருத்துச் சுதந்திரத்துக்கான களமாக இயங்கி வருகிறது. ஈழத்து தமிழ் இயங்கு தளத்தில் அது ஒன்றே இதுவரை நீண்ட காலமாக நின்று பிடித்து நீடித்து வரும் ஒரே ஜனநாயகக் களமாகவும் நாம் கருத முடியும்.

பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் சில தனிநபர்களின் மீதோ அல்லது குறிப்பிட்ட இலக்கிய சந்திப்பை ஏற்பாடு செய்தவர்களின் மீதோ கொள்கின்ற முரண்பாடுகள் காரணமாக சிலர் தவிர்ந்து வந்திருக்கிறார்கள். அல்லது எதிர்த்து ஒதுங்கி நின்றிருக்கிறார்கள். அல்லது எதிர்த்தே வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவ்வாறான எதுவும் இலக்கிய சந்திப்பின் இருப்பைப் பாதித்ததில்லை.

அதற்கான காரணம் இந்த இலக்கிய சந்திப்பு எந்த ஒரு தனி நபரிடமோ அல்லது எந்தவொரு குழுவிடமோ நிரந்தரமாக சிக்கியதில்லை என்பதுதான். இலக்கிய சந்திப்பு என்பது ஒரு நிறுவனம் அல்ல. அதற்கென்று ஒரு நிர்வாகமோ கட்டுப்படுத்தும் யாப்போ கூட இல்லை.

உரிமை கோர எவருமில்லை. இவை தான் இலக்கிய சந்திப்பின் இருப்புக்கான வெற்றியின் இரகசியம். இவற்றில் ஏதாவது ஒரு விடயம் இருந்திருந்தாலும் அது உடைந்து சுக்கு நூறாக அழிந்து போயிருக்கும். இலக்கிய சந்திப்பு என்றும் எவர் நிரந்தரமாக போக முடியாதபடி அதன் திறந்த ஜனநாயகப் பொறிமுறை பேணப்பட்டு வருகிறது.

இலக்கிய சந்திப்பில் கலந்துகொள்பவர்களின் தனிப்பட்ட அரசியல் நடத்தை சார்ந்த விடயங்களை விசாரிப்பதற்கோ, தண்டிப்பதற்கோ, தீர்மானம் நிறைவேற்றுவதற்கோ எந்த அதிகாரமோ இலக்கிய சந்திப்புக்கு இல்லை. விதிகளுக்கு ஊடாக கட்டுப்படுத்துவதற்கான யாப்போ அவறை வியாக்கியானப் படுத்துவதற்கான பொறிமுறையோ இலக்கிய சந்திப்பிடம் கிடையாது. ஆனால் குறிப்பிட்ட சந்திப்பொன்றில் அதில் கலந்துகொள்பவர்களின் விருப்பின் பேரில் கண்டனத் தீர்மானங்கள் சில சந்தர்ப்பங்களில் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன. அரசுக்கெதிரான கண்டனங்கள், பரிந்துரைகள் கூட தீர்மானங்களாக சில தடவைகள் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன.

1999ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் நோர்வே வந்து சேர்ந்த நான் 2000ஆம் ஆண்டு ஜெர்மனில் - ஸ்டூட்கார்ட் நகரில் நடந்த இலக்கிய சந்திப்பில் முதற் தடவையாக கலந்து கொண்டேன். இலக்கிய சந்திப்பின் ஆரம்பகர்த்தாக்களில் ஒருவரான “சிந்தனை” சஞ்சிகை ஆசிரியர் தோழர் பரா என்று அழைக்கப்படும் பராஜ சிங்கம் அவர்களும் அங்கே கலந்து கொண்டிருந்தார். அப்போது நான் தமிழீழ, மாக்ஸிய இயக்க அரசியலில் இயங்கிய காலமாதலால் புரட்சிகர சமூக மாற்றத்துக்கு கட்சியின் அவசியம் பற்றி நான் வகுப்பெடுத்த காலமும் கூட எனவே அமைப்பாதலின் அவசியத்தையும், அரசியலையும் தான் உறுதியாக நம்பியகாலம். தோழர் பரா அவர்களிடம் “இலக்கிய சந்திப்பை ஒரு நிறுவன மயமாக்காமல், ஏன் இவ்வளவு தளர்வாக வைத்திருக்கிறீர்கள்?” என்று அவரிடம் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தேன். இதன் இருப்புநீடிக்க வேண்டுமென்றால் இது ஒரு அமைப்பாக ஆகாமல் இருப்பது தான் சரியானது என்று பரா உறுதியாக வாதிட்டார். அவர் தனது அனுபவத்திலிருந்து அன்று கூறியது மிகச் சரியானதே என்பதை அடுத்த ஓரிரு வருட ஐரோப்பிய வாழ்க்கை உணர்த்தியது. இலக்கிய சந்திப்பு இன்று உயிருடனும், உயிர்ப்புடனும் இருக்கிறதென்றால் அதற்கு காரணம் அது அமைப்பு வடிவம் பெறாததுதான்.

இலக்கியச் சந்திப்பானது பலவிதமான கருத்துக்களையும், பலவிதமான அரசியலையும் கொண்ட பலரையும் அவர்களின் வெளிப்பாடுகளையும் மையப்படுத்திய ஒரு இடமாக இருந்திருக்கிறது. இது “ஒரு” குறிப்பிட்ட அரசியலின் மேலாதிக்கத்திலிருந்து துண்டித்து பல அரசியல்களின் பன்முகத்தன்மையைப் பேண வழிவகுத்திருந்தது. ஒரு வகையில் சொல்லப் போனால் அமைப்பாகியும் அமைப்பாகாமலும் இருந்து வந்த ஒரு செயல்பாடாக இலக்கியச் சந்திப்பு இருந்திருக்கிறது.

ஆரம்பத்தில் இது தமிழ்த்தேச அரசியலின் பிற்போக்குத்தன்மையை கண்டிப்பதாக விமர்சிப்பதாக, அதன் மறுசீரமைப்பு தொடர்பான வாதங்களை எழுப்புவதாகவும், பல்வேறு தேடல்களை நோக்கியதாகவும் கூட அமைந்தது.

அதுவும் இடதுசாரிப் பாரம்பரியத்தில் வந்தவர்கள் சும்மா இருக்கமாட்டார்கள் என்பது இயல்பு. “எதையாவது செய்ய வேண்டும்” என்கிற மன நிலை எப்போதும் இருந்துகொண்டு இருக்கும் எனவே சமூக அக்கறையுள்ள திட்டவாட்டமான ஒரு இலக்கு இருக்கிறதோ இல்லையோ எதையாவது செய்தாக வேண்டும். புகலிடச் சூழலில் சுய அடையாளத்திற்கான அல்லது சுய விளம்பரத்திற்கான போராட்டமும் கூடவே இருப்பதுவும் ஒரு காரணம்.

போராட்ட அவலங்களையும், தொடர்ச்சியான போராட்டத்தையும் எதிர்கொண்டிருக்கும்; குறிப்பான தமிழ்ச் சூழலில் இவ்வாறான வகையான அரசியல் இலக்கிய சூழலை பலப்படுத்தியிருக்கிறது. அத்துடன் முன்னாள் அரசியல் செயற்பாட்டாளர்களை சும்மாயிருக்காமலிருக்கப்பண்ணியிருக்கிறது.

எனவே தான் இலக்கிய சந்திப்பானது வெறும் இலக்கியத்துடன் அதன் சந்திப்புகளை குறுக்கிய தில்லை. மாறாக அது ஒரு மாற்று அரசியல், இலக்கிய சமூகநீதிக்கான களமாக இருந்திருக்கிறது. இச்சூழல் தம்மை புடம் போடுவதற்கான அரங்காக பலரால் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. இலக்கிய சந்திப்பு நிகழ்ந்த இந்த 36 வருட காலத்துக்குள் பல்வகையான தத்துவக் கருத் தாக்கங்களும் அறிமுகமாகி முட்டி மோதி பேருரையாடலாக தமிழ் இலக்கிய பரப்புக்குள் பரப்பி இருக்கிறது. உதாரணத்துக்கு பின் நவீனத்துவம், அமைப்பியல்வாதம் தலித்தியம் போன்றவை ஒருவகை மோஸ்தராக (Fashion) ஆகி விட்டிருந்த காலங்களில் இச் சந்திப்புகளில் உரையாடலாக மேலெழுந்துபடைப்புக்களில் கலக்கச் செய்துள்ளன.

ஒற்றைச் சிந்தனை, சகிப்பின்மை, தனிப்பட்ட பகைமை, வெறுப்பு போன்றவற்றின் பாத்திரம்; இலக்கிய சந்திப்பின் மீதான எதிர்ப்புக்கான பாத்திரத்தை ஆற்றி வந்துள்ளது என்பதும் மறுக்க முடியாத உண்மை.

எதிர்ப்பிலக்கியங்கள், எதிர்ப்பரசியல், பாசிச எதிர்ப்பு, ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, சியோனி எதிர்ப்பு, பிரதேசவாதமறுப்பு, பெண்ணியம், மார்க்சியம், தேசியம், தலித்தியம் விளிம்புநிலை கதையாடல் என இலக்கிய சந்திப்பு ஒடுக்கப்பட்டோருக்கான களமாக தனது பாத்திரத்தை ஆற்றி வந்திருக்கிறது.

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் இவ்வகையான உரையாடல்களை உரையாடுவதற்கான கள வாய்ப்பு இலங்கையில் இருக்கவில்லை. மேலும் 80 - 90களில் புகலிடம் வந்தடைந்த இளம்பருவ ஈழ இயக்க அரசியல் போராளிகளாகவும், செயற்பாட்டாளர்களாகவும், ஆதரவாளர்களாகவும் இருந்தவர்கள் பலர் தம் தேசத்துக்கான பணிகளை புகலிடத்தில் இருந்து மேற்கொள்ளவென பல்வேறு அமைப்புகளாகவும், குழுக்களாகவும் இயங்கத் தொடங்கியிருந்தனர். இலக்கிய செயற்பாடு

களுக்காக பல சஞ்சிகைகள் இக் காலத்தில் தான் எழுச்சியுற்றன. வானொலிகளை நடத்துதல் சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகளை வெளிக் கொணர்தல், துண்டுப் பிரசுரங்களை வெளியிடுதல், எனத் தொடங்கி ஈற்றில் தொலைக்காட்சிகள், இணையத் தளங்கள் என்பவற்றை நடத்துவது வரை வளர்த்தெடுத்தனர்.

இத்தகையவர்களின் தாகத்தின் நீட்சியாகவே இவ்வாறான இலக்கியச் சந்திப்புகளையும் தமக்கான வடிகாலாகப் பயன்படுத்த விளைந்தனர் எனலாம். அவர்களின் அரசியல் கருத்துக்களை, தமது நினைவுகளை, தமது துயரங்களை எதிர்காலம் பற்றிய தேடல்களை வெளிப்படுத்தும் களமாக அவர்கள் இலக்கியச் சஞ்சிகைகள் தொடங்கி அரசியல் குழுக்களாக, இலக்கியச் சந்திப்புகளாக பெண்கள் சந்திப்புகளாக அரசியல் கூட்டங்களாக கலை இலக்கிய நிகழ்வுகளுக்கூடாக வெளிப்படுத்திக் கொண்டே வந்திருக்கிறார்கள்.

ஒருபுறம் விடுதலைப் புலிகள் பலமாக இருந்து தமக்கு வெளியில் இயங்கிய அனைத்து சக்திகளையும் தமக்கு எதிரானவையாக பிரகடனப்படுத்தி இயங்கிக் கொண்டிருந்த காலம் ஆதலால், அவ்வாறு அவர்களுக்கு வெளியில் இயங்கிய சக்திகளின் மீது வன்முறையைப் பிரயோகித்து வந்த இருண்ட காலம் அது. ஒரு புறம் இலங்கை அரசுக்கு எதிராக இயங்கிக் கொண்டே மறுபுறம் விடுதலைப் புலிகளின் நசுக்குதல் களுக்கும் புகலிடத்தில் எதிர்கொள்ள நேரிட்ட காலம் அது. அப்படிப்பட்ட காலத்தில் மாற்றுத் தளமாக ஆனது தான் இலக்கிய சந்திப்பு.

ஆரம்பத்தில் பல இலக்கிய சந்திப்புகள் பெரும் பாதுகாப்பு அச்சுறுத்தல்களின் மத்தியில் நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றன. இலக்கிய சந்திப்பு போடு தொடர்புடன் இயங்கி வந்த சபாலிங்கம் பாரிசில் விடுதலைப் புலிகளால் கொல்லப்பட்டார். பல நாடுகளில் மாற்று அரசியலைக் கொண்டிருந்தவர்கள் பகிரங்கமாகத் தாக்கப்பட்டார்கள்.

அப்பேர்ப்பட்ட சூழலில் ஜனநாயகத்துக்காக ஒன்று திரளவும், குரல்கொடுக்கவும், எதிர்த்து நிற்கவும், தொடர்ந்து இயங்கவும், தம்மை அதற்கான பலமான கூட்டாக ஆக்கிக் கொள்ளவும் கூட இலக்கிய சந்திப்பு அரணாக இருந்த காலமொன்று இருந்தது. தமது அரசியல் - சமூக உணர்வின் ஓர்மத்தையும் பேணிக் கொள்ள இச்சந்திப்பு ஒரு வாய்ப்பாக

மு.நித்தியானந்தன் அவர்கள் ஆரம்ப காலத்தில் இருந்து இலக்கிய சந்திப்புடன் தொடர்புடையவர் அவர் ஒரு கட்டத்தில் இப்படி குறிப்பிட்டார். “நம்மைப் போன்றோர் கலியாண வீடு, சாமத்திய வீடு, சடங்குகள் என்பவற்றில் கலந்து கொள்வதில்லை. இந்த இலக்கிய சந்திப்பு தான் நாம் ஒன்றுகூடி நமது அன்பு, நட்பு அறிவு எதையும் பரிமாறிக் கொள்ளும் இடமாக இருக்கிறது” என்பார்.

இந்த இலக்கிய சந்திப்பு ஏற்படுத்திய நட்பு வலைப்பின்னல் பலமானது. அந்த வலைப்பின்னலில் இருந்து காலத்துக்கு காலம் சிலர் விட்டுச் சென்றிருக்கிறார்கள். மரணித்து இருக்கிறார்கள் அதேவேளை புதியவர்களால் அந்த வலைப்பின்னல் நிரப்பப்பட்டிருக்கிறது. அந்த வலைப்பின்னல் பேணப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அந்த வலைப்பின்னலில் எவரும் அதிகாரிகள் இல்லை. அதற்கான வாய்ப்பும் இல்லை.

எனவே எதிர்ப்பவர்கள், மறுப்பவர்கள், விமர்சிப்பவர்கள் எவரும் இலக்கிய சந்திப்பின் மீது விமர்சனம் வைக்க இயல்வதில்லை ஏனென்றால் அத்தகைய குற்றச்சாட்டுக்களை ஏற்பதற்கு அங்கே அப்படி எவரும் கிடையாது. எந்த அமைப்பும் நிர்வாகமும் கிடையாது. கூடியபட்சம் குறிப்பிட்டதொரு இலக்கிய

சந்திப்பை நடத்திய குழுவின் மீதோ, அல்லது அதில் கருத்து வைத்தவர்கள் மீதோ மட்டுமே விமர்சனங்களை முன்வைக்கலாம் அக்குறிப்பிட்ட இலக்கிய சந்திப்பு கூட்டம் தொடர்பான அறம், ஜனநாயகம் சார்ந்த கேள்விகளுக்கு அக்குழு பதில் அளிக்க கடமைப்பட்டிருக்கிறது. அதன் பிறகு அக்குழு இலக்கிய சந்திப்பை அடுத்து நடத்தப்போகும் குழுவிடம் ஒப்படைத்திருக்கும்.

ஒவ்வொரு இலக்கிய சந்திப்பின் இறுதியில் இன்னொரு நாட்டில் அடுத்த சந்திப்பை நடத்துவதற்கான கோரிக்கையை விடுப்பார் இலக்கிய சந்திப்பை நடத்தும் பொறுப்பு எந்தத் தனிநபரிடமும் ஒப்படைக்கப் படுவதில்லை. கோரியவர் அந்த நாட்டில் உள்ள இலக்கிய செயற்பாட்டாளர்களையும் சேர்த்து ஏற்பாட்டுக் குழு வொன்றை அமைத்துக் கொள்வார்கள். ஒரே நேரத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நாட்டவர்கள் தாமும் நடத்தக் கேட்டால், அங்கே வாக்குக்கு விடப் படும். அங்கு வந்திருப்பவர்கள் பெரும்பாலும் அடுத்த சந்திப்பில் கலந்து கொள்பவர்களாக இருப்பதால் அவர்களின் விருப்பம் அந்த வாக்கெடுப்பின் மூலம் அறியப்பட்டு எளிதாக முடிவெடுக்கப்படும். இலக்கிய சந்திப்பின் இந்த இறுதி நிகழ்ச்சியில் அந்த இலக்கிய சந்திப்பின் வரவு செலவு கணக்கையும் வெளியிடுவது வழக்கம். கலந்துள்ளவர்கள் இச்செலவுகளை பகிர்ந்து கொள்வது வழக்கம். சிலவேளை இதில் பணம் ஏதும் மிஞ்சினால் குறிப்பிட்ட ஒரு வேலைத்திட்டத்துக்கு உதவியாக அவை வழங்கப்பட அக்குழுவால் தீர்மானம் எடுக்கப்படும். அத்தோடு அவர்களின் பொறுப்பு முடிந்தது. அக்குழு இயல்பாகக் கலைந்துவிடும். இதுவே நடைமுறை.

இன்றைய நவீன போக்கில் மாக்கிய இயக்கங்களின் உதிர்வுக்கு அடிப்படைக் காரணங்களில் ஒன்றாக, இறுக்கமான விதிகளையும், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகளையும் காரணமாக முன்வைத்து வருகிறார்கள் பெரும்பாலான அமைப்புகளில் அமைப்பின் மூலோபாய, தந்திரோபாயங்களை நோக்கிய வேலைத்திட்டங்கள் பற்றிய உரையாடல்கள், விவாதங்களுக்குப் பதிலாக அரைவாசிக்கும் மேற்பட்ட சக்தியும், நேரமும், உழைப்பும் அமைப்புத்துறை சார் விவகாரங்களிலேயே ஓடி விடுகிறது என்கிற விமர்சனம் இங்கு கடுமையாக முன்வைக்கப்பட்டு வருகிறது. இத்தகைய விவாதங்கள் பெரும்பாலும் சிக்கலை தீர்ப்பதற்குப் பதிலாக ஈற்றில் உடைவுகளையே தந்திருக்கிறது என்கிற விமர்சனத்தை உதாசீனம் செய்து விட முடியாது.

குறிப்பாக புகலிடத்தில், பண்பாட்டு அமைப்புகள், சமூக, அரசியல், இயக்கங்கள் எல்லாமே குறைந்த ஆயுளைக் கொண்டதாக ஆனமைக்கும், துண்டு துண்டுகளாக சிதறுவதற்கும் அமைப்புத்துறை சார் சிக்கல்களே காரணமாக ஆகி இருக்கின்றன.

அப்பேர்ப்பட்ட நிலையில் எத்தகைய விவாதங்களையும் நடத்தக்கூடிய களமாக மிஞ்சி இருப்பது இலக்கிய சந்திப்பு ஒன்று தான் எந்தக் களம் விவாதங்களை நடத்துவதற்கான வாய்ப்புள்ள வேறு ஒரு களமும் தமிழ்ச் சூழலில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இத்தகைய காரணமான விவாதங்கள் இடம் இருப்பதால் தான் அது வெளியில் சர்ச்சைக்குரியதான ஒன்றாகவும் எளிதில் இனங்காணப்படுகிறது. மூன்று தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் அத்தகைய விவாதங்களை பதிவு செய்யவும் வெளிக்கொணரவும் சஞ்சிகைகளும் பத்திரிகைகளும் தான் இருந்தன. அதுவும் வாரங்களின் பின்னர், அல்லது மாதங்களின் பின்னர் தான் அவை வெளிவந்தன. ஆனால் இன்று உடனுக்குடன் நேரடி ஒளிபரப்பே செய்யப்படுகிறது. எனவே இலகுவாக அவை கருத்தாடல் களத்துக்கு வந்து சேர்ந்து விடுகின்றன.

இம்முறை பாரிசில் நிகழ்ந்த இலக்கிய சந்திப்பில் குழப்புவதற்காகவே சிலர் கலந்து கொண்டிருந்தனர் இல்லாத சாதியப் பிரச்சினையை ஊதிப்பெரும் பிக்கிறார்கள் என்பதே அவர்களின் சாரம்சம் ஒருவர் கருத்து கூறி அடுத்தடுத்து கருத்து கூறுபவர்களுக்கு வழிவிட்டு தமது அடுத்த கருத்தை வரிசையில் தெரிவிப்பதற்குப் பதிலாக கூட்ட ஒழுங்கை மீறி அவர்கள் தொடர்ச்சியாக குறுக்கிட்டுக் கொண்டிருந்ததை கட்டுபடுத்த இயலாமல் போனதைத் தொடர்ந்து அங்கே சர்ச்சை எழுந்தது. அங்கே கூடியிருந்தவர்களில் பெரும்பாலானோர் உடன்படாத கருத்தாக இருந்த போதும் அவர்களுக்கு அங்கே கருத்தைக் கூறும் உரிமையை இலக்கிய சந்திப்பு மறுக்காது. ஆனால் அவர்கள் அந்த உரிமை துஷ்பிரயோகம் செய்வதற்காகவே வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் ஒரு ஜனநாயக ஒழுங்குக்கு கட்டுப்பட முடியாத, அராஜக பாணியிலான அணுகு முறையாளர்களாக அங்கே இருந்தார்கள். எனவே கலந்துள்ளவர்கள் அவர்களின் கருத்தை அல்ல அவர்களின் அற மீறலை எதிர்த்து கூட்டத்தை கட்டுப்படுத்தி வழிநடத்த வேண்டிய நிர்வாகத்துக்கு உள்ளானார்கள் ஆனால் இலக்கிய சந்திப்பின் முடிவில் இந்த சம்பவம் இலக்கிய சந்திப்பின் அராஜகமாக வெளியில் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது.

சகல விதமான பன்முகப்பட்ட மாற்றுக் கருத்துக்களுக்குமான ஜனநாயகக் களமாகவும் பேணப்படும் இலக்கிய சந்திப்பின் மீது களம் விமர்சனங்களை வைப்பவர்கள் அதை ஒட்டு மொத்த இலக்கிய சந்திப்பின் மீதும் வைக்கும் போது அவ்வாறு வைப்பதே ஒரு சுத்த அபத்தம் என்பதை சுட்டிக் காட்ட வேண்டி இருக்கிறது. இவ்வாறு விமர்சிப்பவர்களில் சிலர் ஏற்கெனவே இலக்கிய சந்திப்புடன் தொடர்பில் இருந்தவர்கள் என்பதும் இலக்கிய சந்திப்பின் மரபையும், இயல்பையும் அறிந்தவர்கள் என்பது தான் வேடிக்கை எவரெவரெல்லாம் இலக்கிய சந்திப்புடன் தொடர்புற்றுந்து போனார்கள் அளவாக வசதியாக இத்தகைய விமர்சனங்களை வைப்பதன் உள்நோக்கத்தை ஓரளவு புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. தனி நபர்கள் மீது வைக்க வேண்டிய கருத்துக்களையும் விமர்சனங்களையும் இல்லாத “அமைப்பின்” மீது வைப்பது புகுத்தறிவற்ற அபத்தமே.

ஒரு முன்மாதிரியான சுதந்திர கருத்துக் களமாக தனது இருப்பை தக்கவைத்துக் கொண்டிருக்கும் இலக்கிய சந்திப்பை பாதுகாப்பதும் பேணுவதும் தமிழ் சமுதாயத்தின் கடமையாகும்.

ஒரு வழக்கின் தீர்ப்பு

1987 மே

அரசு படையினரின் நடமாட்டம் அவர்களின் முகாம்களுக்குள்ளேயே முடக்கப்பட்டு யாழ் குடாநாடு பூராகவும் இயக்கத்தவரின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறது. என்ன வழியிலாவது குடாநாட்டை அரசு கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வருவதற்காக அரசாங்கத்தினாலும் படையதிகாரிகளாலும் முன்னெடுப்புகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. முதலாங்கட்டமாக வடமராட்சியைக் கைப்பற்றுவது என முடிவாகிறது. படை பலத்தைப் பொறுத்தவரை அரசு படையினரோடு ஒப்பிடுகையில் இயக்கத்தவரின் பலத்தைப் புறக்கணித்து விடலாம். படையினரிடம் ஆளணி வளம் சூட்டுவது உச்சமாக இருக்கின்றன. இயக்கத்தவரைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் கண்ணிவெடி, பொறி வெடி அமைப்பதில் தேர்ந்தவர்களாக இருக்கின்றனர். மற்றும் படி சொல்லிக் கொள்ளும் படியான ஆயுத தள பாடங்கள் அவர்களிடம் கிடையாது. இந்நிலையில் மே 26 ஆம் நாள் தொண்டைமான் ஆற்றின் மறுகரையான மான்பாஞ்சான் வெளியிலிருந்து கிழக்குத் திசையாக படையினர் வடமராட்சிக்குள் நுழைய முனைகின்றனர். இயக்கத்தவரின் கண்ணிவெடி வயல்களை மீறுவதற்கு படையினர் சிரமப்படுகின்றனர். இயற்கையும் இயக்கத்தவருக்கு நண்பனாக இருக்கின்றது. தொண்டைமானாறு பாலம் தகர்க்கப்பட்ட நிலையில் இடையே பாயும் ஆற்றைக் கடந்து இக்கரைக்கு வருவதென்பது எளிதான தல்ல. இயக்கத்தவரிடம் சூசை தலைமலையில் அறுபத்தைந்து வரையான பேராளிகளே வடமராட்சியில் இருக்கின்றனர். அவர்களில் ஒரு பகுதி வல்வெட்டித்துறை, பருத்தித்துறை போன்ற படைமுகாம்களின் முற்றுகையையும் கவனிக்கின்றனர். இயக்கத்தவரின் சிறு படையை அவரின் இரண்டு பிரிகெட் படையினர் மீறிவிடுகின்றனர். மறுநாள் செல்வச் சந்திதி முருகன் கோயில் படையினர் வசமாகிறது. படையினர் புதிய விபூகம் வகுக்கின்றனர். கேணல் விஜேய விமலரத்ன தலைமையிலான பிரிகெட் பருத்தித்துறை பொன்னாலை வீதி (AB21) வழியே பருத்தித்துறையை அடைவது; பிரிகெடியர் டென்னில் கொப்பேகடவ தலைமையிலான பிரிகேட் உடுப்பிட்டி நெல்லியடி வழியே கடற்கரை வீதியில் செல்லும் பிரிகேட்டின் பக்க வாட்டை (Flank) பாதுகாப்பது என முடிவாகிறது. ஒவ்வொரு பிரிகேட்டிலும் ஏறத்தாள இரண்டாயிரம் வரை

யான வீரர்கள் இருக்கின்றனர். வீதிகளை உறையிட்டி படையினர் முன்னேறுவதால் பின்பக்கமும் பலப்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது. அந்த படை வரிசைத் தொடர்ச்சிக்கு (Column of troops) அதிக ஆளணி விரயமாகிறது. அந்த இரு விதிகளையும் தவிர்த்துப் பார்த்தால் வடமராட்சியின் மையப்பகுதி பொள்ளாகவே இருக்கிறது. மக்கள் எறிகணை அச்சங்காரணமாக இடம் பெயர ஆரம்பிக்கின்றனர். பெரும் அலையென வரும் படையினரைக் கட்டுப்படுத்த இயக்கத்தவரால் இயல வில்லை. ஆயினும் தமது வலுவிற்கு ஏற்ப துப்பாக்கிச் சண்டை செய்து பார்க்கவும் தவறவில்லை. மே 28ம் நாள் வல்வெட்டித்துறைப் படை முகமை முன்னேறிய படையினர் மீட்டெடுக்க மற்றைய பிரிகேட் உடுப்பிட்டிச் சந்தியை வந்தடைகிறது. அத்தோடு போரும் ஓரளவிற்கு முடிவிற்கு வருகிறது. இயக்கத்தவர் மேலதிக இழப்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ள விரும்பாது பின் வாங்கிச் செல்லும் முடிவிற்கு வந்து விடுகின்றனர். இயக்கத்தவரைத் தப்பிச் செல்ல அனுமதிப்பதில்லை என்ற நோக்கில் தெரிவு செய்யப்பட்ட இடங்களில் உலங்கு வானூர்த்திகள் மூலம் வான் வழித் தரையிறக்கம் படையினரால் செய்யப்படுகின்றன. பருத்தித்துறைப் படைமுகாம் முற்றுகையை இயக்கத்தவர் கைவிடுகின்றனர். இறுதியாக படையினரிடம் சிக்காது வெளியேறியும் விடுகின்றனர்.

பெல் 212 வகை. உலங்கு வானூர்த்திகள் வான் படையிடம் இருக்கின்றன. அவற்றில் பெல்ஜியம் ஐம்பது கலிபர் கனரக ஆயுதத்தைப் பொருத்தி தாக்குதல் நடத்துவார்கள். சில சமயங்களில் சூடு நடத்தாது துண்டுப்பிரகரங்களும் வீசுவார்கள். பொதுமக்களைப் பாதுகாத்தல் என்ற நோக்கிற்காக அப்பிரகரங்கள் வீசப்படும். அவற்றில் பொதுமக்கள் தஞ்சமடைய வேண்டிய பாதுகாப்பு வலயங்கள் அறிவிக்கப்படும். கோயில்கள், பாடசாலைகள் போன்றன நிர்ணயம் செய்யப்படும். அதை விடுத்து ஏனைய பகுதிகள் பாதுகாப்பற்ற இடங்கள். அங்கு என்ன வேண்டுமானாலும் நடக்கலாம். அந்த இடங்களில் மைம்மல் முதல் வைகறை வரை (Dusko to dawn) ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலில் இருக்கும்.

இந்தப் பின்னணியில் தான் எனக்கு அந்த விலைமதிப்பற்ற அனுபவம் கிடைக்கிறது.

1987 மே 29ம் நாள்; அதிகாலைப் பொழுது.

எமது அயற்கிராம மக்கள் இடம்பெயர ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். எமது ஊர் வீதிவழியே செல்பவர்களை வீட்டுப் படலையடியில் நின்றவாறு நான் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறேன். நவீனடி அப்பா பள்ளிக் கூடத்தைக் கடந்தும் பொலிகண்டிக் கந்தசாமி கோயிலைத் தாண்டியும் கிழக்கு நோக்கிப் படையினர் முன்னேறி வந்து கொண்டிருப்பதாக தகவல் பரவுகின்றது. “ஆமி வாற போது இருக்கக் கூடாது. அவன் வரேக்குள்ள எங்கையாவது பாதுகாப்பாக இருந்திட்டு பிறகு வீட்ட வரவம்” என்ற நிலைப்பாட்டிற்கு ஊரவர்கள் வருகின்றனர். படையினரால் பாதுகாப்பான இடங்கள் அறிவிக்கப்படுகின்றன. அப்பட்டியலில் அல்வாய் வேவிலந்தை முத்துமாரி அம்மன் கோயிலும் வருகின்றது. அந்த முத்துமாரி சக்தி பொருந்தியவர்; வேண்டும் வரமளிப்பவர்; தேடிவரும் அடியவர்களுக்கு அபயம் அளிப்பவர் என ஊரில் பரவலான பேச்சுண்டு. அம்மாவுக்கும் முத்துமாரி மேல் பக்தி உண்டு. இப்போது எனக்கு அகவை எட்டு. நினைவு தெரிந்த நாளிலிருந்து முத்துமாரி கோயிலுக்கு அம்மாவோடு போய் வருகிறேன். பாதுகாப்பு வலயம் என்ற பட்டியலில் முத்துமாரியம்மன் கோயில் வந்திருப்பது அம்மாவுக்கும் மன நிறைவைத் தருகின்றது. எம் ஊரவரின் தெரிவும் அது தான்.

காலையிலேயே ஊரவர் இடம்பெயரத் தொடங்குகிறார்கள். அம்மாவும் அந்த எண்ணத்தோடு இருந்தாலும் இடப் பெயர்வுப் பையை ஒழுங்குபடுத்தி, சீனி தேங்காய்ப்பூ சேர்த்து கோதுமை றொட்டி சுட்டுப் பாத்திரப்படுத்த மதியம் நெருங்கி விடுகின்றது. பிறகு மதிய உணவையும் முடித்துக் கொண்டு புறப்படலாம் என்று கூறிவிடுகிறார். அம்மா தாமதமாவது எனக்கு வருத்தமாக இருக்கிறது. பயத்தினால் அல்ல; சுற்றுலா ஒன்று தாமதமாகிறது என்று.

ஒருவாறாக அம்மாவோடு நானும் தம்பி தங்கைச்சியும் வீட்டை விட்டு வெளிக்கிடுகிறோம். கோயில் வீதியை அடைந்ததும் திருவிழாக்காலம் போல் கூட்டம். அது பக்தர்கள் அதாவது மெய்யடியார்கள் கூட்டம். இது இடம் பெயர்ந்தவர் கூட்டம். அதிகமானோர் வீட்டு உடுப்புகளோடு இருக்கின்றனர். முத்துமாரியின் நியாயதிக்க எல்லைக்குள் புகுந்திருப்பதால் மக்கள் பதற்றமின்றி ஏதோ சுற்றுலா உணர்வோடு காணப்படுகின்றனர். முன்னதாக அங்கு தஞ்சமடைந்திருப்பவர்கள் வசதியான இடங்களை உடைமை கொண்டு சொந்த பந்தங்களோடு கூட்டமாக அமர்ந்திருக்கின்றனர். அங்கு எம் உறவினர்கள் எம்மைக் கைகாட்டி அழைக்கின்றனர். மாமா மாமியும் மைத்துனனும் அங்கு இருக்கின்றனர். அவர்களோடு இணைந்து கொள்கிறோம். அப்பா கொழும்பில் இருப்பதால் இப்போது மாமாவே ஓர் ஆண் துணையாகவும் எமக்கெல்லாம் அதிகாரியாகவும் மாறிவிடுகின்றார்.

பெரியம்மா அங்கு வருகிறார். “இப்பவோ வாறாய்!” என்று அம்மாவிடம் கேட்டுக் கொண்டே, “வடக்காலயும் ஆமி நிக்கிறான்; தெற்காலயும் நிக்கிறான் என்ற மூத்தவனுக்கு பதினேழு வயது; இளையவனுக்கு பதினாறு வயது. நெல்லிடியால ஆமி மந்திகை, பருத்தித்துறை எண்டு போவான் எண்டு கதைக்கினம். நான் இந்த எல்லையளுக்கு வெளியில போவம் எண்டு நினைக்கிறேன்” என்கிறார்.

“அக்கா... அதுவும் சரிதான். சண்டையில் நிக்கிற பொடியனுக்கும் பதினாறு பதினேழு வயது தானே. பிரச்சினை வரலாம்” என்கிறார் மாமா.

“நான் புற்றளைப் பக்கம் போகலாம் எண்டு நினைக்கிறேன்” என்கிறார் பெரியம்மா.

பெரியம்மாவும் வேறு சிலரும் தத்தம் விடலைப் பருவப் பிள்ளைகளோடு கிழக்கு வீதி வழியே புற்றளை நோக்கி நடக்கின்றனர்.

எனக்கோ புற்றளை எங்கிருக்கிறது என்று தெரியாது. பருத்தித்துறை ஹாட்லிக் கல்லூரியானது படைமுகமாக இருந்தமையால் அப்பாடசாலை புற்றளையில் இயங்கி வருகின்றது. என் அண்ணன்கள் சிலர் அங்கு சென்று வருவதால் புற்றளை என்ற பெயரை மட்டும் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். எனக்கு புற்றளைக்குச் செல்ல விருப்பம் வருகின்றது. அம்மாவிடம் கேட்டபோது, “தம்பீ... சும்மா இரு. அது கனதூரம். வல்லிபுரக் கோயிலுக்குக்கிட்ட. இரண்டு நாள் இஞ்சை இருந்திட்டு வீட்ட போவம். முத்துமாரி எங்களைக் கைவிட மாட்டா” என்கிறார்.

மாலைநேரம் உலங்கு வானூர்த்தி ஒன்று வானில் தாழ்ப் பறந்து துண்டுப் பிரசுரங்களை வீசுகின்றது. தமிழ் சிங்களம் என இருமொழியிலும் றொணியோ அச்சில் எழுத்துகள் இருக்கின்றன. சிங்கள மொழி தெரிந்த ஒருவர் பிரசுரத்தைப் படித்து விளக்கக் கூறகிறார். “அரசாங்கத்தின் வேண்டுகலை ஏற்று பாதுகாப்பான இடத்தில் மக்கள் தஞ்சம் புகுந்திருப்பதை வரவேற்பதோடு ஒரு சில நாள்களில் வடமராட்சி பயங்கரவாதிகளிடமிருந்து மீட்கப்பட்டு விடும். அதுவரை தொடர்ந்து அரச அறிவித்தலைப் பின்பற்று மாறு வேண்டுகிறோம்” என்ற சாரப்பட அது அமைந்திருந்தது. “நாங்கள் இஞ்சை இருக்கிறது அவனுக்குத் தெரிஞ்சு போச்சு அதுதான் நோட்டீஸ் போட்டிட்டுப் போறான்” என்கிறார் ஒருவர். மக்கள் ஆசுவாசப்படுகின்றனர்.

மாலைப் பொழுது முழுவதும் என் ஊர் நண்பர்களோடும் பள்ளித் தோழர்களோடும் விளையாடித் தீர்க்கிறேன். ஆலயத்தில் தங்கியிருந்தவரில் பெரும் பாலானோர் வெளியூரைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆலய பரிபாலனத்தைச் சேர்ந்த ஊரவர்கள் தத்தம் வீடுகளிலேயே தங்கியிருக்கின்றனர். அந்தர அவசரத்திற்கு ஆலயத்தினுட் புகுந்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கை அவர்களிடம் இருக்கலாம்.

இரவு அம்மா தந்த றொட்டியைக் கடித்து சுடுதண்ணிப் போத்தலிலிருந்து வார்த்துத் தந்த தேநீரைக் குடித்து விட்டு மீண்டும் வெளிவீதி வலம்வர எழுந்த போது அம்மா தடுக்கிறார். மாமா அம்மாவிடம் கூறுகிறார்: “விடு தங்கச்சி... சின்னப் பிள்ளை தானே போகட்டும்.”

“சரி சரி, நாங்கள் இதில தான் இருப்பம். இட்டில கன நேரம் உலாத்தாமல் வா” என்ற கண்டிப்போடு அம்மா அனுமதி தருகிறார்.

எனக்கு அது பொதுமானதாக இருக்கின்றது. வெளிவீதி மணற் பரப்பில் ஓடிப்பிடித்து விளையாடுகின்றேன். நேரம் போனதே தெரியவில்லை. உடல் வியர்த்தாலும் சோழகக் காற்று அந்த வியர்வையைக் காய வைத்துக் குளிர்விக்கின்றது. என்னைத் தேடிக் கொண்டு மாமா வந்தபோது தான் நேரம் கடந்து விட்டதை நான் உணர்ந்து கொள்கிறேன்.

“டேய் தம்பி, என்ன நேரகாலம் தெரியாமல் புழுதிக்கை கிடக்கிறாய்...” என்றபடி மாமா என் கையைப் பிடிக்க எங்கிருந்தோ ஓர் எறிகணை கூவி வந்து அங்கு வீழ்ந்து வெடிக்கின்றது. மாமா என்னைப் புழுதித் தரையில் தள்ளி வீழ்த்தித் தானும் வீழ்ந்து படுக்கிறார். அமைதிச் சூழல் கலைந்து மக்கள் அல்லோல கல்லோலப் படுகின்றனர். தவறுதலாக ஓர் எறிகணை வீழ்ந்து விட்டது என்று எண்ணியவர்களின் சந்தேகத்தைப் போக்கும் விதமாக அடுத்த எறிகணையும் ஆலயத்தினுள் வீழ்ந்து வெடிக்கின்றது. அரோகரா... ஒலி மட்டும் கேட்டுப் பழகிய ஆலயச் சூழல் ஒலக்குரல் களை கேட்கின்றது. நாற்றிசைகளிலும் மக்கள் சிதறி ஓடுகின்றனர். “அம்மா... அம்மா...” எனக் கத்த ஆரம்பிக்கிறேன். “இதில இரு” மாமா ஒதுக்குப் புறமாக இழுத்துச் செல்கிறார்.

“மாமா... உள்ள போவம்.”

“எல்லாரும் வெளிய ஓடி வாறாங்கள். அம்மா மாமியாக்களும் வருவினம். நாங்கள் இதில படுத்திருப்பம்!” மூன்றாவது எறிகணையும் வீழ்ந்து வெடிக்கின்றது. சாக்குரல் எழுகின்றது. எண் திசைக்கும் மக்கள் ஓடுகின்றனர். ஆலயம் இருளில் மூழ்குகின்றது. ஆலயமோ பாதுகாப்பு வலயம். வெளியேறி ஓடினால் ஊரங்கு அமுலில் உள்ள பிரதேசம். அங்கு கேட்டுக் கேள்வி இல்லாது எவரையும் சுட்டுக் கொல்லலாம். எறிகணை வீச்சின் அகோரத்தால் மக்கள் ஊரடங்குச் சட்டத்தைப் பொருட்படுத்தாது கலைந்தோடுகின்றனர். தென்மேற்கு மூலையூடு செல்லும் வீதியில் இறங்கி மக்களோடு மக்களாக மாமாவும் நானும் ஓடுகின்றோம். வடக்காகவோ தெற்காகவோ நெடுந்தாரம் ஓட முடியாது. அங்கு படையினர் நிலை கொண்டுள்ளனர். மேற்குத் திசையில் ஓடி மாமாவும் நானும் வெள்ளி விழுந்தான் கோயிலடியை அடைகின்றோம். வீதியின் கிழக்காக உள்ள மண்டபத்தில் மாமாவும் நானும் பதுங்கியிருக்கிறோம். நான் ஏதோ கேட்க, “பேசாமல் இரு...” என மாமா என் கைளைப் பற்றி அமைதியாக்குகிறார். படையினரிடம் ஏன் கொணாகச்சிக்கி விட்டால் “பாதுகாப்பு வலயத்தில் தங்காது ஏன் இங்கு தங்கியிருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டுத் தாக்கி விடுவார்கள். நான் சிறுவன் என்பதால் தப்பி விடுவேன். மாமா பாவம்! ஆயினும் அந்த அமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டு நாங்கள் குரைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அருகிலுள்ள பனங்கூடல் சோழகக் காற்றினால் இரைந்து கொண்டிருக்கின்றது.

அதிகாலை வரை தூக்கமின்றி இருவரும் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். மீண்டும் கோயிலடியை நோக்கி நடக்கத்தொடங்குகின்றோம். அம்மாவும் மாமியும் எங்களை காணவில்லை என ஆலயத்தினுள் இறந்தவர் மத்தியில் எங்கள் உடலங்களைத் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றனர். எங்களைக் கண்டதும் கத்திக் குழறி அழுகின்றனர்.

இறந்தவர் மீண்ட மகிழ்ச்சி அவர்கள் முகங்களில் தோன்றுகின்றது. அம்மா இரவு ஆலயத்தில் நடை பெற்றதைக் கூறுகின்றார். “நாங்கள் வடக்கால ஓடி பிள்ளையார் கோயிலில் நிண்டிட்டு உங்களைத் தேடி வாறம். பிள்ளையர் சின்னம்மாவோட நிக்கினம். ஊரில இரண்டு பேருக்குக் காயம்...” “தாயே... எங்களைக் கைவிட்டிட்டாய்...” கருவறையைப் பார்த்து அம்மா கத்தி முறையிடுகிறார்.

எறிகணைச் சிதறல்களில் இறந்தவரோடு மிதி பாடுகளில் இறந்தவர்களும் இருக்கின்றனர். காய மடைந்தவரை வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பி வைக்கும் பணிகளை சமூகத் தொண்டர்கள் செய்து கொண்டிருக்கின்றனர். ஆலய முகப்பில் நின்றபடி பெண்கள் பலர் பலவிதமாகப் பிதற்றி முத்துமாரிடம் நீதி கேட்கின்றனர். யார் இந்த எறிகணைகளை வீசியிருப்பார்களோ அத்தரப்பையும் திட்டித் தீர்க்கின்றனர்.

ஆனால் அங்கொரு கிழவி வேறு விதமான நியாயம் ஒன்றைக் கூறுகின்றாள். “முத்துமாரி குற்றம் பொறுக்காத தெய்வம். கண்டதையும் சாப்பிட்டிட்டு... தீட்டுத் துடக்கோட பொம்பிளையள் உள்ளூக்க போனால்... அம்மனும் எத்தினைக்கு எண்டு தான் பொறுக்கிறது...”

யாரோ ஒருவர் விசனப்பட்டு, “ஆச்சி... அங்காலை போனை. மனிசன் படுற பாட்டில... உன்ர கதை” எனச் சினக்கிறார். இருப்பினும் அந்தக் கிழவிக்குச் சார்பாகவும் சில குரல்கள் எழவும் செய்கின்றன.

“ஆச்சி... நீ வீட்டோட இருக்கிறீர். தூரத்தில இருந்த வாற சனங்கள் என்ன செய்யும்... விசர்க்கதை பறையாமல் அங்கால போ...” வேறொருவர் கடிந்த கொள்கிறார்.

சோழகக் காற்று மண்ணள்ளித் தூற்றுகின்றது. மாமா குடும்பமும் நாங்களும் புற்றளை நோக்கி இடப் பெயர்வுப் பயணத்தைத் தொடர்கிறோம்.

எனக்கு அப்போது தீட்டுத் துடக்குப் பற்றித் தெரியாது. குழந்தை பிறந்தால் அல்லது ஒருவர் இறந்தால் முப்பத்தொரு நாள் துடக்கு என்பது மட்டும் தெரியும். பெண்களின் தீட்டு துடக்கு பற்றித் தெரிந்து கொள் மேலும் ஆறு ஆண்டுகள் எடுக்கின்றன.

2016 செப்ரம்பர் 6ம் நாள் அரசு படையின் தளபதிகளில் ஒருவரான மேஜர் ஜெனரல் கமல் குணரத்ன road to nandi Kadal-நந்திக்கடலுக்கான பாதை என்கிற தன் வரலாற்று நூலை வெளியீடு செய்கிறார். மறைந்துள்ள உண்மைகள் பலவற்றைக் கண்டறியலாம் என்ற நோக்கோடு அந்த நூலை வாங்குகிறேன்.

கமல் குணரத்ன டிவிஷன் கொமாண்டராக இருந்து ஓய்வு பெற்றவர். அந்த நூலில் எவ்விடத்திலும் தான் பொய் கூறவில்லை என்கிறார். நாட்டு மக்களின் நலனுக்காகப் பயங்கரவாதிகளை மாத்திரமே கொன் றொழித்ததாகக் கூறுகின்றார். அந்த நூலில் வடமராட்சி ஒப்பரேஷன் தனிப் பகுதியாக வருகிறது. அந்த நடவடிக்கையில் அவர் AB21சாலை வழியே கேணல் - விஜேய விமலரத்னவின் பிரிகேட்டில் கஜபா பற்றாலியனில் 2ம் லெப்டினனாக (பிளாடூன் லீடர்) செயற்பட்டதாகக் கூறுகின்றார். எந்தப் பொதுமகனும் தவறுதலாகவெனும் கொல்லப்பட்டதாக அவர் கூறவில்லை. வாழும் சாட்சியான. டிவிஷன் கொமாண்டரின் கருத்தை ஏற்போம்.

முத்துமாரி அம்மன் கோயில் எறிகணை வீச்சு வழக்கின் தீர்ப்பு 29 ஆண்டுகளின் பின் எனக்குக் கிடைக்கிறது. அரசு படையினரோ இயக்கத்தவரோ இதில் சம்பந்தப்படவில்லை. “கண்டதையும் சாப்பிட்டிட்டு... தீட்டுத் துடக்கோட உள்ளூக்குள்ள பொம்பிளையள் போனதால் சீற்றமடைந்த முத்துமாரி தான் எறிகணைகளை வீசிருக்க வேண்டும்” என்ற அந்தக் கிழவியின் முடிவிற்கு நான் வருகின்றேன்.

டானியல் அன்ரனி

எழுபதுகளின் இறுதி முதல் எண்பதுகள் வரை ஈழத்தில் வெளிவந்த சிறுகதைத் தொகுப்புகளை வாசிப்பதும் எழுதுவதும் எனக்குத் தனிப்பட திருப்தியளிக்கின்ற, ஆர்வமான ஒரு விடயம். ஈழத்தில் கலை இலக்கியங்களின் வடிவம், உள்ளடக்கம், கருத்தியல், சமூக நோக்கு உள்ளிட்ட விடயங்கள் குறித்த காத்திரமான விமர்சனங்கள் இடம்பெற்ற காலப்பகுதியின் விளைவுகளாக இந்தக் கலை இலக்கியப் படைப்புகளை அவதானிக்கமுடியும். இந்த விவாதங்களினால், விமர்சனத்துறை கூர்மையடைந்ததுடன் படைப்புகளும் செழுமையடைந்தன. இந்தக் காலப்பகுதியில் எழுதிய துடன், இதழாசிரியராகவும் செயற்பட்டு, விவாதங்களில் பங்கேற்றவர் டானியல் அன்ரனி.

1947 முதல் 1994 வரை குறுகிய காலமே வாழ்ந்த டானியல் அன்ரனி சிறுவயது முதலே வாசிப்பிலும் எழுத்திலும் ஈடுபாட்டுடன் இருந்திருக்கின்றார் என்றே கருதமுடிகின்றது. 1966இல் அவரது முதலாவது சிறுகதை தினபதியில் வெளிவந்திருக்கின்றது. பின்னர் ராதேயன், பாலகிரி, சசி கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆகிய நண்பர்களுடன் இணைந்து செம்மலர்கள் இலக்கிய வட்டம் என்கிற இலக்கிய அமைப்பினை உருவாக்கியிருந்தார். இந்த அமைப்பின் வெளியீடாக அணு என்கிற இலக்கிய இதழையும் வெளியிட்டார்.

கருப்புப் பிரதிகள் வெளியீடாக 2023 ஏப்ரலில் டானியல் அன்ரனி அவர்கள் இறந்து கிட்டத்தட்ட 30 வருடங்களுக்குப் பின்னர் வெளிவந்துள்ள டானியல் அன்ரனி: சிறுகதைகள் ; அதிர்வுகள் ; கவிதைகள் என்கிற இந்தத் தொகுப்பில் 11 சிறுகதைகளும், முற்றுப் பெறாத குறுநாவலொன்றின் முதல் அத்தியாயமும், அதிர்வுகள் என்ற பெயரில் அவர் எழுதிய 7 பத்திகளும் 5 கவிதைகளும் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகள் அனைத்தும் ஒரு புதிய வாழ்க்கைக்கான மாபெரும் போராட்டத்தின் ஒரு பகுதி என்ற கொள்கையுடையவர் என்று டானியல் அன்ரனி குறித்த அஞ்சலிக் குறிப்பில் சசி கிருஷ்ணமூர்த்தி குறிப்பிட்டிருப்பார் (மல்லிகை மே, 1994). அதற்கு நியாயம் செய்வது போலவே “உலகெங்கிலும் அடக்கு

முறைக்கும் ஒடுக்குமுறைக்கும் எதிராகப் போராடி மானுட விடுதலைக்காக மடிந்த போராளிகளுக்கு...” இந்தத் தொகுப்பு சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்தத் தொகுப்பினைப் போலவே டானியல் அன்ரனியின் வலை சிறுகதைத் தொகுப்பும் இதே சமர்ப்பணக் குறிப்புடன் வெளிவந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

நூலின் பதிப்பு அறிவித்தல் பகுதியின் முந்தைய பதிப்புகள் ஜனவரி 1987, ஜூன் 2005 என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது, இது தவறுதலாக வந்துள்ள குறிப்பு. இவை முறையே டானியல் அன்ரனியின் வலை என்கிற சிறுகதைத் தொகுப்பின் முதலாவது இரண்டாவது பதிப்புகளின் விபரங்களாக இருக்கவேண்டும். நூல்கள் பற்றிக் கதைக்கின்றபோது நாம் அந்த நூல்களின் உள்ளடக்கம் குறித்தும் எழுத்தாளர் குறித்தும் உரையாடுவதோடு நிறுத்தி விடுகின்றோம் ஆனால் அதனை வடிவமைத்தவர்கள், ஓவியங்கள் வரைந்தவர்கள் போன்றவற்றைப் பொதுவாகவே தவறவிட்டு விடுகின்றோம் என்ற விடயத்தை அண்மையில் ஓவிய நண்பர் ஒருவர் சுட்டிக்காட்டியிருந்தார். இந்த நூலை ஜீவமணி வடிவமைத்துள்ளார், ஆனால் இதன் அருமையான அட்டைப்படத்தை வரைந்த ஓவியரின் பெயர் தவற விடப்பட்டிருக்கின்றது.

1966 முதலே டானியல் அன்ரனி எழுதத் தொடங்கியிருந்தாலும் ஆரம்பத்தில் அவரது கதைகள் ராதா, சிந்தாமணி, சுந்தரி போன்ற இதழ்களில் தான் வெளிவந்துள்ளன. ஆயினும் பின்னர் முற்போக்கு இலக்கியத்துடன் ஏற்பட்ட பரிச்சயம், அரசியல், சமூக நோக்கு என்பவற்றில் ஏற்பட்ட மாற்றம் காரணமாக டானியல் அன்ரனியின் கதைகள் சமூக நோக்குடையதாகவும், சமூக ஒடுக்குமுறைகளைக் கேள்விப்படுத்துவனவாகவும், மக்களின் வாழ்வியலை எழுத்துரைப்பனவாகவும் சமூகத்தில் நிலவுகின்ற சாதிய, வர்க்க ஒடுக்குமுறைகளை தனது கதைகளினூடாக எடுத்துச் சொல்பவையாகவும் அமைந்தன என்பதையும் சசி கிருஷ்ணமூர்த்தி பதிவுசெய்துள்ளார்.

பருந்துகள் பறந்துகொண்டிருக்கின்றன என்கிற கதையில் பதுளையைச் சேர்ந்த பெருமாள் என்கிற 10

வயது சிறுவனை சவரிமுத்து வேலைக்குச் சேர்க்கின்றார். பெருமானின் கடுமையான உழைப்பின் துணையால் சாதாரண சவரிமுத்து சம்மாட்டி சவரிமுத்தாக மாறுகின்றார். பத்து வருடங்களுக்கு மேலாக பெருமான் தனது தாய், சகோதரியைக் கூடப் பார்க்கப் போகாமல் சவரிமுத்துவுக்காக கடுமையாக உழைக்கின்றபோதும் பெருமான் ஊருக்குப்போக விடுமுறை கேட்கின்றபோது சவரிமுத்து மறுத்து விடுகின்றார். கடைசியில் தன் பத்துவருட உழைப்புக்கு எந்த ஊதியத்தையும் பெறாமலே பெருமான், பேதுரு என்பவரிடம் வேலைக்குச் சேருகின்றார். அது பொறுக்காமல் பெருமான் “கள்ளத் தோணியென்று” கடத்தல் செய்ததாக பெட்டிசன் போட்டு கைதாகும்படி செய்கின்றார் சவரிமுத்து. அதிகாரம் எப்படியெல்லாம மலையக மக்களைச் சுரண்டியது என்பதை இந்தக் கதை காட்டுகின்றது.

70/80 களில் வெளிவந்துள்ள கதைகளில் இருக்கின்ற பொது அம்சங்களில் படித்த முதல் தலைமுறை இளைஞர்கள் நகரங்களுக்கு / கொழும்புக்கு வேலைக்குப் போவது, அதன் பின்னர் ஏற்படும் மாற்றங்கள் வேலையில்லாப் பிரச்சனை, படித்த முதல் தலைமுறை இளைஞர்களில் திருமணங்களில் ஏற்படும் சிக்கல்கள் ஆண்கள் என்றால் அவர்களை வைத்துப் பெரும் சீதனம் வாங்கத் திட்டமிடும் பெற்றோர், படித்த பெண்களை சமூகம் எதிர்கொள்ளும் விதம் ஆகியன அந்தக் காலப்பகுதியில் மக்களின் வாழ்வியலில் ஏற்பட்ட பண்பாட்டு மாற்றத்தைக் காட்டுவன. இந்தத் தொகுதியில் உள்ள கட்டுகள், நிலைப்பாடு, வெற்றுக் காகிதங்கள் ஆகிய கதைகள் இவற்றைக் கவனப்படுத்துகின்றன. குறிப்பாக கட்டுகள் கதையில் கொழும்பில் பெரிய தபாற்கந்தோரில் டெலிபோனிஸ்ட் உத்தியோகம் பெற்று ஆறுமாதம் வேலை செய்துவிட்டு ஊர் திரும்பும்போது உருவாகின்ற ஓட்டாமை / அந்நிய உணர்வு காட்டப்படுகின்றது. இந்தக் கதையில் இரண்டிடங்களில் இந்த நுட்பமான அனுபவம் நுணுக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

“வீதியில் தண்ணீர் தேங்கி நின்ற குழிக்குள் ஒரு கால் “சளக்”கென்று இறங்கிவிட்டது. ஒரு கணம் தடுமாறி விழப்போனவன் சமாளித்துக் கொண்டே நீருக்குள் அமிழ்ந்துவிட்ட ஒரு காலை அவக்கென்று எடுத்தான்.

ஒற்றைச் செருப்பு அறுந்துவிட்டது. இரண்டு செருப்புகளையுமே கழற்றி வேலிக்கு அப்பால் வீசி எறிந்தான். வெறும் கால்களுடனேயே “காயாக” நடந்தான்.”

இதன் பிறகு கடையில் சிகரெட்டுகளை வாங்குகின்றான். சிகரெட்டை வாங்கும்போது அவனுக்கு, சிறுவயதில் ஒரு நாத்தல் பாண் வாங்க இதே கடைக்குச் சென்றபோது கடைக்காரர் ஒரு சதம் குறைகின்றது என்று வீட்டிற்குத் திருப்பி அனுப்ப, இவன் வீடு செல்லும்போது நாய்மீது இடறி ஊடிவாங்கிய வடுநினைவுக்கு வருகின்றது. சிகரெட்டைப் பிறர் முன்னிலையில் புகைப் பதற்குத் தயங்கும் அவனுக்கு அந்தக் கடைக்காரரிடம் சிகரெட்டை வாங்க எந்தத் தயக்கமும் இருக்கவில்லை.

ஒரு விதத்தில், நீங்கள் ஒரு சதத்தை வீட்ட போய்

எடுத்துவரச்சொல்லிக் கலைத்து விட்ட சிறுவன் நான் இல்லை என்று கடைக்காரருக்கு காட்டவேண்டும் என்கிற உள்மன உந்தலின் வெளிப் பாடாக இதனை நான் பார்க்கின்றேன்.

“தெருவில் அவன் சிகரெட்டைப் புகைத்துக் கொண்டு போகின்றபோது தூரத்தில் யாரோ ஒருவன் வருவதைக் கண்டவுடன் “கையில் வைத்திருந்த சிகரெட்டை வாயில் வைத்து ஒரு தடவை தம் பிடித்து இழுத்துவிட்டு விரல் இருக்கில் ஒளிப்பொட்டு தெரியாமல் மறைத்துக்கொள்ள நினைத்தவன், மறுகணம் தன்னுடைய செய்கைக்காக வெட்கப்பட்டான்”

“எனக்கு நியாயம் என்று படுகிறதை செய்யிற துக்கு மற்றவர்களுக்காக ஏன் பயப்பிடவேண்டும், ஒளிக்க வேண்டும்?” அவனது மனநிலையில் ஏற்பட்ட இந்த மாற்றம் முக்கியமானது. கதையின் இறுதியில் அவன் தாயிடம் சொல்கின்ற “அம்மா... இனிமேல் யாருக்கும் கல்யாணம் பேசப்போறதாக இருந்தால் பதில் மாப்பிள்ளை கேட்காத இடமாகப் போங்க” என்பதற்கான முன்னீடாக இது அமைகின்றது. கடலோர சமூகத்தில் இருக்கும் சம்மாட்டியார், மன்றாடியார், வலைத் தொழிலுக்குப் போவோர் ஆகிய வெவ்வேறு படிநிலைகளில் இருப்பவர்கள் இடையில் இருக்கின்ற உறவுகள், ஒடுக்குமுறை ஆகியவற்றைப் பேசுகின்ற வலை என்கிற கதை, இவற்றை சமூக வழமையாக நினைத்துக் கொண்டிருந்தவர்களிடமிருந்து, இல்லை இது அடிமைத்தனம், இது ஒழிக்கப்பட வேண்டியது என்பதைப் பேசுவெளிக்கிடுகின்ற தலைமுறையைக் கதையாக்குகின்றது.

ஒரு சமூகத்தின் இயங்கியலைப் புரிந்து கொள்வதற்கு அதற்குள் நிலவும் பொருளாதார உறவுகளைப் புரிந்துகொள்வது அவசியம். மேலே சொன்ன வலை என்கிற கதையிலும் “வானம் எப்போதும் இருண்டு கிடப்பதில்லை”, “மண்குடிசைகளும் சில மயக்கங்களும்”, “ஒரு வெறும் மனிதனின் மரணம்”, “உயிர்” ஆகிய கதைகளிலும் பொருளாதார உறவுகளும் சுரண்டல்களும் எப்படி நிகழ்கின்றன என்பது சித்திரிக்கப் படுகின்றது. குறிப்பாக வானம் எப்போதும் இருண்டு கிடப்பதில்லை என்கிற கதையில் உயிரைப் பணயம் வைத்துக் கடலுக்குச் சென்று மீன் பிடித்துத் திரும்புகின்ற அந்தோனி மீன் பிடித்துப் பெற்ற வருவாயில் தரகுப் பணமாக

- கூறியானுக்குக் கொடுக்கும் பணம்
- விற்பனைக் கணக்குகளைப் பார்க்கும் கோவில் குத்தகைக்குக் கொடுக்கும் பணம்
- கடைக் குத்தகைக்காரரின் பணம்
- தோணிக்கான கூலி

என்று தரகுப்பணம் போய்ச்சேர தொழிலாளிக்கு மிஞ்சும் பணம், 2 தோசை கடையில் சாப்பிடுவதற்குக் கூட யோசிக்கவேண்டிய அளவினதாகவே இருக்கின்றது என்ற நிலையைச் சொல்கின்றார்.

ஒரு வெறும் மனிதனின் மரணம் என்கிற கதையில், தொழிலாளியின் உழைப்பிலிருந்து தீர்வக் காசு என்ற பெயரில் பணம் தேவாலயங்களால் சுரண்டப்படுவதையும், அப்படித் தொழிலாளியிடம்

அதேநேரம் இந்தத் தொகுப்பினைப் பதிப்பித்தவர்களின் கவனயீனம் அல்லது அசட்டைத் தனத்தால் ஏற்பட்ட தவறொன்றையும் இங்கே சுட்டிக்காட்ட வேண்டி இருக்கின்றது. செப்ரம்பர் 1981 இல் வெளியான சமர் 7 வது இதழில் வந்த அதிர்வுகள் 6, இதழின் முன் அட்டையின் உள் பக்கத்திலும் பின் பக்கத்தின் உட்பக்கத்திலுமாக இரண்டு பக்கங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. முன்னட்டையின் உட்பக்கத்தின் வலது பக்க கீழ் மூலையில் “தொடர்ச்சி கலர் 3 ஆம் பக்கம்” என்று தெளிவாகவே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (படம் 1). இந்த முட்பக்க உள்ளட்டையில் கடைசி வரி “குறிப்பாக முதலாவது இதழில் வெளிவந்துள்ள கட்டுரைகளான...” என்று முடிகின்றது, இதனைத் கவனிக்காமல்/ அசட்டைத்தனதால், இந்தப் பத்தியின் தொடர்ச்சியாக சமர் 7 இதழில் 8 வது பக்கத்திலிருந்து இடம் பெற்றுள்ள கே.எஸ். சிவகுமாரன் எழுதிய “கலையும் விவாதங்களும்” என்கிற கட்டுரையினை இதழின் 9வது பக்கத்திலிருந்து தொடங்கி அப்படியே முழுக்கட்டுரையையும் டானியல் அன்ரனி எழுதியதாக இந்தத் தொகுப்பில் வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள். இது முழுமையாகத் தவறுதலாக நடந்தது என்றும் சொல்லிவிட முடியாது ஏனென்றால் இதழில் முட்பக்க உள்ளட்டையின் கடைசி சொல்லான “கட்டுரை களான” என்பதை இந்தத் தொகுப்பில் “கட்டுரைகள்” என்று இந்தத் தொகுப்பில் மாற்றிவிட்டிருக்கின்றார்கள். இந்த இடத்தில் கவனமாகப் பார்த்திருந்தால் இந்தக் குறைபாடுகளைத் தவிர்த்திருக்கலாம்.

இந்தக் கவனயீனத்தால் நடந்த பெரும் அபத்தம் என்னவென்றால், Tamil Literary Scene Marxists VS Formalists என்ற தலைப்பில் செப்ரம்பர் 15 1980 இல் வெளியான Lanka Guardian இதழில் சமுத்திரன் எழுதிய கட்டுரைக்கான எதிர்வினையாக கே எஸ் சிவகுமாரன் சமர் 7 இல் எழுதிய கலையும் விவாதங்களும் என்கிற கட்டுரையில் கே.எஸ். சிவகுமாரன் எழுதியவற்றையெல்லாம் டானியல் அன்ரனியின் தலையில் சுமத்தி கேலிக்கூத்தாகவே நடந்துமுடிந்திருக்கின்றது. (இந்த லங்கா கார்டியன் மலர் 3, இதழ் 9 ஆகும், தவறுதலாக இது மலர் 8, இதழ் 9 என்று இந்த தொகுப்பில் பதிவாகியுள்ளது). உதாரணமாக இந்தக் கட்டுரையில் கே.எஸ் “கால மாற்றத்தில் மார்க்சியமே வெவ்வேறு அர்த்தங்களைக் கொண்டுவரும்போது 1930களில் நிலவிய மார்க்சிய இலக்கியக் கொள்கை இன்று அர்த்தமுடையதாக இருக்குமோ? என்ற கேள்வியைக் கேட்கின்றார். இதனை டானியல் அன்ரனி எழுதியதாக நினைத்துக்கொண்டு “கால மாற்றத்தில் மார்க்சியமே வெவ்வேறு அர்த்தங்களைக் கொண்டுவரும்போது 1930களில் நிலவிய மார்க்சிய இலக்கியக் கொள்கை இன்று அர்த்தமுடையதாக இருக்குமோ? எனத் துணிச்சலுடன் கேள்வியைக்கேட்டவர் அவர் என்று டானியல் அன்ரனியை இந்த நூலுக்கு முன்னுரை எழுதிய ஷோபா சக்தி சுட்டுகின்றார். அது மட்டுமல்லாமல் இதே முன்னுரையில் ஷோபா,

டானியல் அன்ரனி எழுதியதாக மேற்கோள் காட்டும் “வெறும் அரசியலுக்காகக் கலை இலக்கியங்களைப் பயன்படுத்த முற்படும்பொழுது கலை இலக்கியங்கள் வெறும் அரசியலாகவே மாறி விடுகின்றன... அரசியல் மாத்திரம் மிஞ்சி நிற்கும் பொழுது கடப்பாட்டு (கொமிட்டட்) வக்கிரமாகவே நின்றுவிடுகிறது” என்பது கூட இதே “கலையும் விவாதங்களும்” கட்டுரையில் கே.எஸ். சிவகுமாரன் எழுதியிருப்பதுதான். ஆகக் குறிப்பாக, இந்தத் தொகுப்பிற்கான முன்னுரையில் டானியல் அன்ரனியின் எழுத்துகள் என்று இரண்டு மேற்கோள்களைச் சுட்டிக்காட்டி டானியல் அன்ரனியின் காலத்தைய இடது சாரிகளின் கலை இலக்கியக் கொள்கைகளைக் கேள்வி கேட்டு டானியல் அன்ரனி எழுதியவை என்று ஷோபா சக்தி சுட்டிக்காட்டுகின்றார். ஆனால் அவற்றை எழுதியவரோ கே.எஸ். சிவகுமாரன். மார்க்சிய கலை இலக்கியக் கோட்பாட்டை அடிக்க கிடைத்த ஆயுதம் என்ற பரவசத்தில் ஷோபா சக்தி, டானியல் அன்ரனி இதே இதழில் அதிர்வுகள் 7 பத்தியின் கடைசி வசனமாக எழுதியுள்ள “இவ் விதழில் இடம்பெற்ற கே.எஸ். சிவகுமாரனின் கட்டுரை பற்றிய பதில் அடுத்த சமர் இதழில் இடம்பெறும்” என்ற வசனத்தை அப்படியே கைவிட்டுவிட்டார் (படம் 2).

தொகுப்புகளைச் செய்வோர் மிகக் கவனமாகச் செய்திருக்கவேண்டிய வேலை இது. குறிப்பாக சமர் இதழின் அனைத்துப் பிரதிகளும், குறித்த கட்டுரை வெளிவந்த லங்கா கார்டியன் இதழும் நூலகம் தளத்தில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டு பொது அணுகுத்தில் இருக்கின்றன. அறியப்பட்ட இடதுசாரியான டானியல் அன்ரனியின் கருத்துநிலை இந்தக் கட்டுரையில் திடீரென்று மாறியிருக்கின்றது, பத்தியில் சொல்லத் தொடங்கிய விடயத்திலிருந்து திடீரென்று மாறி விட்டிருக்கின்றது. குறைந்த பட்சம் இவற்றைக் கவனத்திற் கொண்டு மூலங்களை ஆய்வுநோக்கில் ஒப்பிட்டுப் பார்த்திருந்தாலே இந்த தவறினைத் திருத்தியிருக்கலாம். ஆனால் தீயூழாக இவை எதுவும் நடக்காததால் டானியல் அன்ரனியின் ஆளுமையும் கருத்துநிலையும் திரிவுபடுத்தப்பட்டு இந்தப் புத்தகம் வாயிலாக வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

டானியல் அன்ரனியின் கட்டுரைகளில் அவர் சமரில் எழுதிய 7 பத்திகள் மாத்திரமே இந்தத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை தவிர்த்தும் அவர் நிச்சயமாக எழுதியிருப்பாரென்றே நினைக்கின்றேன் அந்தக் கட்டுரைகளும் தொகுக்கப்பட்டுப் பார்க்கின்றபோது டானியல் அன்ரனியின் ஆளுமை, கலை இலக்கியக் கொள்கை நிலைப்பாடு என்பன பற்றிய முழுமையான பரிமாணம் கிடைக்கும். டானியல் அன்ரனியின் எழுத்துகளை வைத்துப்பார்க்கின்றபோது அவர் ஓடுக்குமுறைகளுக்கு எதிரான போராட்டம் என்பதில் Committed ஆகவே இருந்தார். அவரது கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகள் அனைத்து விடுதலைக்கான கருவிகளாக கலை இலக்கியத்தைப் பயன்படுத்தி முன்னெடுத்த போராட்டத்தின்பகுதியே.

மகளின் விவாகரத்து

■ தாட்சாயணி

தட்சிணாமூர்த்தி தத்துவங்களிடம் தஞ்ச மடைந்திருந்தார். ஒரு நாளுமே இவ்விதம் ஆனதில்லை. எதற்காக இப்படிக் குழம்பிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்? எத்தனையோ பேருக்கான மண விலக்கிற்கு அடித்தள மிட்டுக் கொடுத்தவர் அவர். இப்போது மட்டும் என்னாயிற்று?

“தட்சிணா, யு ஆர் எ கிளெவர் மான்...” எல்லா வற்றினதும் முடிவில் குவிந்து வருகின்ற பாராட்டு. பரவாயில்லை. அவள் மறுபடியும் மிஸ். தட்சிணா மூர்த்தி ஆகி விடுவாள். அதன் பிறகு, அவரால் நண்பர்களோடு முன் விறாந்தையிலிருந்து எந்தக் கவலையுமற்ற ஆரவாரச்சிரிப்போடு அளவளாவ முடியுமா?

ஒரே மகனென்று பார்த்துப் பார்த்துச் செய்து வைத்த திருமணம். இரண்டு வருடங்கள் கூட ஆக வில்லை. அவனோடு தனக்கு ஒத்து வரவில்லை என வந்து நிற்கிறாள்.

ஒத்து வரவில்லை என்றால் அப்படித்தான் ஆகும். இரு வேறு துருவங்களாய் இருப்பவர்கள். அவன் பிறந்து வளர்ந்த சூழ்நிலைக்கும் அவள் பிறந்து வளர்ந்த சூழ்நிலைக்கும் இடைவெளி இல்லாமலா...? மூச்சு மட்டும் துயரிலிருந்தான விடுதலைக்கு இன்னும் எத்தனை நாள் காத்திருக்க வேண்டும். எடுத்ததெல்லா வற்றையும் உதறிப் போடுகிற வகையில் அவள். நிதானம் காக்கின்ற அவன். ஒருவருக்கொருவர் எந்த இடத்தில் இணங்கிப் போக முடியும். ஆனால் இரு துருவங்கள் தான் ஒன்றையொன்று பொருந்திப் போக வசதியானவை. ஒன்றின் வெற்றிடத்தை இன்னொன்றின் மிகைப்பு ஈடு செய்து கொள்ளும்.

அவளுக்குப் பயணத்தில் ஈடுபாடு இருந்தது. எப்போதும் பயணித்துக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும். எங்காவது இலக்குத் தெரியாமல், போய்க் கொண்டே யிருக்க வேண்டும். அப்படிப் போகிறபோது புதிய அனுபவங்கள், புதிய மனிதர்கள் என எவ்வளவு

ஆச்சரியங்களை எதிர் கொள்ள முடியும். அவளுக்கு ஒரே இடத்தில் திரும்பத் திரும்பச் சூழ்ந்து கொண்டிருப்பதில் இஷ்டம் இருந்ததில்லை. அதே பழகிய முகங்கள், அதே உரையாடல்கள், அதே நச்சரிப்புகள். வாழ்வின் புதுமைக் கும், சாகசத்திற்கும் துளியும் இடம் இல்லாமல் அலைந்து போய் மரணிக்க வேண்டுமா? அவள் பயணத்திற்கான இலக்குகளையும், நண்பர்களையும் வைத்திருந்தாள். அவனுக்குப் பயணம் சலிப்பைத் தரும் ஒன்று. வாழ்க்கையில் எங்கெங்கோ சென்று அடிபட்டிருந்தான். அடி மட்ட வாழ்க்கை. போகுமிடமெல்லாம் அடி. நின்று தட்டுத்தடுமாறித் தன் சுவடுகளை எடுத்து வைத்திருந்தான். நையாண்டி சூழ்ந்த உலகை அவன் வெறுத்தான். எதற்கு இத்தனை சிரிப்பு? எதற்காக இப்படிக் கூத்தடிக்கிறார்கள்? இப்படிக் கொண்டாட இதில் என்ன இருக்கிறது?

மனதில் துளி சிரிப்பும் எட்டிப் பார்க்காது. இறுகிப் போய் அமர்ந்திருப்பான். அம்மா, அவனை வளர்ப்பதற்குப் பட்ட சிரமங்கள் மனதிலொரு புகையாகப் படரும். அம்மா எந்தவொரு மலர்ச்சியையும் வாழ்வில் கண்டவளல்ல. வீட்டில் அவளுக்கு இசைவான மருமகள் ஒருத்தி இருக்கிறாள் என்பதே அவளுக்குப் போதும். ஆனால், மருமகளின் கால்கள் வீட்டில் தரிக்கவில்லை.

இங்கிருந்தான பறப்பு எதற்காக? புருஷனுக்கு உணவை ருசியாக சமைத்துப் போட்டுக் கொண்டு இருந்தலில் ஏன் அவளால் மனம் துய்க்க முடியவில்லை?

இதைத்தான் அந்தக் காலத்திலிருந்து, இந்தக் காலம் வரை எல்லாரும் செய்கிறார்கள். அவளால் அதே வாழ்க்கையைத் திரும்பத் திரும்ப வாழ்ந்து கொண்டிருக்க முடியாது. தொலைக்காட்சித் தொடர்களில் ஓடிக் கொண்டேயிருக்கின்ற அதே சீத்துவமற்ற வாழ்க்கை. அது மாமியாருக்கு வேண்டுமென்றால் சரி வரலாம். அவளுக்கு?

பயணத்துக்கான ஆயத்தங்கள் அவனுக்கு வெறுப்பை அளித்தன. அது புது விதமான மலை. புது விதமான பாறை. எல்லாம் இருக்கட்டும். அவர்களது புது விதமான வாழ்க்கை. அதையும் வாழலாம். ஆனால், வாழ்க்கையின் சாரம் என்ன? என்ன புது விதம் இருக்கப் போகிறது? இருவருக்குமான அன்பின் தூரங்கள் நீளமானவையா? குறுகியவையா?

பால் வெளி மண்டலத்தின் இரண்டு நட்சத்திரங்கள் போல ஒருவரையொருவர் வெறித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தாம்பத்தியத்திலும் வேறுபாடு இருந்தது. ஒரு குழந்தைக்கான தயார்படுத்தலைத் தவிர இந்த உறவில் வேறெந்த சுவாரஸ்யத்தையும் அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. உடம்பின் தேவை தீர்வதற்கான அந்தச் சில நிமிடங்கள் பட்டென்று உதிர்ந்து போகும். அவளுக்குக் குழந்தை இப்போதைக்குத் தேவையாய் இருக்கவில்லை. உடலைக் கொஞ்சம், கொஞ்சமாய் ரசித்து உணரவேண்டுமென நினைத்தான். ஒவ்வொரு மாதத்தின் முடிவிலுமான அவனதும், மாமியாரதும் எதிர்பார்ப்பும், சலிப்பும் அவளுக்குச் சினத்தைக் கொடுத்தன. என்னுடைய உடலின் மாற்றம் எப்போது வேண்டுமென நான் தான் தீர்மானிக்க வேண்டும். இன்னும் மூன்று வருடங்கள் என் பயணத்திற்கான திட்டமிடல்கள் இருக்கின்றன. உடல் மாற்றம் அவற்றைக் குழப்பி விடும். மூன்று வருட முடிவில் உடலும், உள்ளமும் தயாராகட்டும். அதற்கான காலத்தை உதறி விடக் கூடாதென அவன் நினைத்தான்.

பிறக்கின்ற குழந்தைக்கு சகலவற்றையும் சரியாக வழங்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். அரைகுறையாக எங்களுடைய திருப்தியின்மை அதனைப் பாதித்து விடக் கூடாது. குழந்தையைப் பெற்று விட்டு ஒரு வேலைக்காரியிடம் அதனை விட்டு விட்டுப் போக முடியாது. என்றது அவளது அகமனம்.

குழந்தை நினைத்த போதெல்லாம் பிறக்காது. இளமையும், வயதும் போன பிறகு வருத்தப்பட வேண்டும். அதிலும் தாமதமான குழந்தைப் பேறு அயர்ச்சியை ஏற்படுத்தி விடும். குழந்தையைக் கவனிக்கப் போதிய அவகாசத்தைத் தராது. அவனுடைய தர்க்கத்தை அவன் தன் தாயின் வார்த்தைகளிலிருந்து ஆரம்பித்தான்.

தாயின் ஒரே மகன்.

தந்தையின் ஒரே மகன்.

இரண்டு பேருக்கும் எப்படி ஓட்டுமென்று இந்தத் திருமணத்தை நடத்தி வைத்தார்கள்?

இரவில் தொலைக்காட்சிச் சத்தத்தின் சன்னமான ஒலியும் அவளது மன அமைதியைக் குலைத்தது. வயோதிபக் குரலின் செருமல் கூரைகளில் மோதி எதிரொலித்து உறவின் ஐக்கியத்துக்குள் ஒரு பெரும் பிளவாக வந்து விழுந்தது.

“இதென்ன, ஒரு மனேர்ஸும் தெரியாத வீட்டிலை, என்னெண்டு குடும்பம் நடத்துறது?”

“அப்ப, அம்மா எங்கை போறது?”

“அவ போக வேண்டாம், நாங்கள் போகலாம்.”

“எழுபது வயது மனிசியை, பெண்சாதின்ரை சொல்லைக் கேட்டு விட்டிட்டுப் போட்டான் மகன் எண்ட பேர் எனக்குத் தேவையோ?”

“அப்ப, ஊரின்டை பேச்சுக்காக அப்பிடியொரு நிர்ப்பந்தத்துக்குள்ளை போகத் தயார் எண்ணுறீங்களோ?”

“அதொரு நிர்ப்பந்தமும் இல்லை. என்னைப் பெத்த தாயை விட்டிட்டுப் போனா அது என்ரை மனச்சாட்சிக்கே அடுக்காது.”

“அப்பிடியானவை ஏன் கலியாணம் செய்து கொள்ள வேணும்?”

“செய்து முடிச்ச பிறகு இது தேவையில்லாத கேள்வி”

“கலியாணம் செய்ய முதல் இருக்கிற குடும்பம் வேறை, செய்த பிறகு இருக்கிற குடும்பம் வேறை, இதை வடிவாவிளங்கிக் கொள்ளுங்கோ.”

“அது எல்லாருக்கும் பொருந்தும். தனியா ஒருத்தருக்கு மட்டும் சொந்தமான விஷயமில்லை இது”

“இப்பிடித்தான் நீங்கள் இருக்கப் போறீங்க ளென்டால் அதை முதலிலையே சொல்லியிருக்க வேணும், ஏன் என்றை வாழ்க்கையை அழிச்சீங்கள்?”

“உது, நான் கேக்க வேண்டிய கேள்வி?”

அவள் கிளம்பி விட்டாள். கிளம்புதலின் போது இருக்கிற கோபம் திரும்பி வரும்போது இரு மடங்காகி அதன்பிறகு தான் வடிந்து அடங்கும்.

“ஒரு இடத்துக்குத் தனிய கப்பிள்சா போக ஏலாது, மோப்பம் பிடிச்சுக் கொண்டு மனிசியும் வந்து சேர்ந்திடும்.”

முணுமுணுப்பு அவள் உடல் முழுவதையும் மூடி ஒரு புழுப் போல அருவருப்பை ஊட்டும்.

எப்படித் தொடர்ந்தும் அவனால் ஒரே நரகத்தின் கீழ் வாழ்க்கைப்பட முடிகிறது?

இது நரகமா...? வாழ்தலைச் சொர்க்கமாகவோ, நரகமாகவோ ஆக்குவது மனிதர்கள் தான். இங்கே அவள். ஏன் அவன் இல்லையா? அவன் சொல்பவற்றுக்கு இணங்கிப் போனால் சொர்க்கம். இல்லாவிட்டால் நரகம். ஏன்? அவன் சொல்பவற்றுக்கு அவன் இணங்கிப் போகக் கூடாதோ?

கடைசியில் விடயம் தட்சிணாமூர்த்திக்கு முன்னால் வந்து நின்றது.

நீதிமன்றில் எத்தனையோ மணவிலக்குகளை முடித்துக் கொடுத்த காலங்கள் அவர்கண் முன் வந்தன.

மிக இலகுவாக இருவரையும் பிரித்து விடலாம். ஆனால் எதற்காக? இவளை இப்படியொரு நிலையி லாக்குவதற்காகவா இத்தனை படிக்க வைத்து, இத்தனை உயர்வுகளை அவன் வாழ்வில் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார்? நாகரிக உலகம். அவள் கரியரில் அவள் மேலும் உயரலாம். பயணித்துக் கொண்டேயிருக்கலாம். ஆயுள் வரைக்கும் தெரியாத ஊர், தெரியாத மனிதர் என அவள் நகர்ந்து கொண்டே இருப்பாள். இளைப்பாறுதல் தேவைப்படும் போது திரும்பி வருவாள். தாயற்ற

அவளை ஒரு ஆண்பிள்ளை போல வளர்த்து விட்டோமோ என அவருக்குத் தோன்றியது.

அவளை எந்தக் கணத்தில் திசை மாற்றியிருக்க வேண்டுமென்று நிச்சயம் தெரியவில்லை. அவளைப் பிழை என்று சொல்ல முடியவில்லை. தர்க்கரீதியில் அவள் சொல்லும் நியாயங்கள் உண்மையானவை. ஒரு வழக்கறிஞராக அவர் இவற்றைப் பற்றி எத்தனையோ வழக்குகளில் எடுத்துப் பேசியிருக்கிறார். ஆனால், மகனென்று வரும் போது?

இன்னும் அதிகமான சுதந்திரத்தையும், உரிமைகளையும் பெற்றுத்தரக் கோருகிறாள் மகள். பெற்றுக் கொடுக்கலாம். ஆனால் வாழ்க்கை ஒரு பொம்மை அல்லவே. நினைத்த வேளைகளில், நினைத்தபடி அதனை அலங்கரித்து மகிழ். மனிதர்களின் உணர்வுகளுக்கு மரியாதை கொடுக்க வேண்டிய நேரம் பற்றி அவள் எப்போது சிந்திக்கப் போகிறாள்?

ஒருவனது சுதந்திரத்தைப் பிடுங்குகிற ஒன்றைத் தான் கால்கட்டு என்கிறார்களா? அவள் விரைவில் தன் சுதந்திரத்தை நாடுகிறாள் என்பது சரி. அவளுக்கான சுதந்திரத்தை அவன் கொடுக்கிறான். ஆனால், அவனுடைய சுதந்திரத்தை அவள் பிடுங்கி விட்டதைப் பற்றி யார் சொல்வது? அவனுக்குரிய ஆசைகளை, அவனுக்குள்ள உரிமைகளை அவன் ஏன் புரிந்து கொள்ள மறுக்கிறாள்?

இயல்பிலேயே அவள் ஒரு அரசி போல வளர்க்கப்பட்டவள். அரசிக்குரிய சகல பயிற்சிகளையும் பெற்றுக் கொண்டவள். அவளை அவள் விலை கொடுத்து வாங்கியிருக்கிறாளா? நகையும், பணமும், வீடும் கொடுத்து வாங்கியவள் என்பதால் அவன் அடிமையா? அடிமையாக அவனை நடத்துவதென்றால் எதற்கு ஒரு திருமணம்?

தான் அவனுக்கு அடிமையாக இருக்க முடியாது என அவள் வலியுறுத்துகின்ற ஒவ்வொரு வரியிலும், அவன் அவளுக்கு அடிமைச் சேவகம் செய்ய வேண்டும் எனும் எண்ணம் தொனிப்பதை அவள் உணர வில்லையா? அல்லது அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் எனும் இத்தனை ஆண்டு கால ஆண் அகங்காரத்தைத் தன் விரல் நுனிச் சவுக்கில் சொடுக்குகிற ஆனந்தமா?

தட்சிணாமூர்த்தி குழப்பத்திலிருந்தார். மருமகன் மீது இரக்கம் சூழ்ந்தது.

அவரது காலமல்ல அது. அவரது மனைவியுடனான அவரது வாழ்க்கை எப்படியிருந்தது? அவள் இப்படியில்லையே? அவளது பவ்யம், பவித்ரம். இவளிடம் துளி கூட இல்லை. அவரது ஆணவம், கர்வம் அத்தனையும் இவளது ஒவ்வொரு செயலிலும் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

சில சமயங்களில் அவளிடம் நீ இவளை விட்டுப் போ என்று கூடச் சொல்ல நா உன்னியிருக்கிறது.

சொல்வதில்லை.

ஒற்றை மகள்.

வாழ்வை அழித்து விட்டு வருவதை அவரது உள்ளம் சகித்துக் கொண்டிருக்கப் போவதில்லை.

என்ன செய்வது?

அவன் நெடு நாள்களாய் இவரது முகத்தில் முழிப்பதைத் தவிர்த்திருந்தான். இவரால் முடியவில்லை.

என்ன ஆறுதலைச் சொல்வது?

எப்படியிருந்தவன்? வாழ்க்கையைச் செரிக்க முடியாது திண்டாடுகிறான்.

மணவிலக்கிற்கு அவன் சம்மதித்த பிறகு, அவளால் அதைத் தாங்க முடியவில்லை.

“அவ்வளவு கெதிலை அவருக்கு நான் டிவோஸ் குடுத்திடுவனோ? அதையும் பாப்பம்.”

அவன் அவளை நிராகரித்து விட்டான் என்பதையே தாங்க முடியாத உக்கிரம் உள்ளே வளர்ந்து கொண்டிருந்தது.

“ஒண்டில் வாழ வேணும், இல்லாட்டி மற்ற ஆளுக்காவது வாழற சுதந்திரத்தைக் குடுக்க வேணும்”

“ஆர் வேண்டாமெண்டது”

“நீ தான், டிவோசைக் குடுத்திட்டுப் போறதுக் கென்ன?”

“அதுக்கு அவன் இவ்வளவு நாளும் எனக்குத் தந்த மனஉலைவுக்குப் பதில் சொல்ல வேணும்”

“அது அவன் மட்டுமில்லை, நீயும் தான்”

அவன் அப்பாவைச் சிறுத்தை போல் ஓர் தரம் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“ஒண்டா இருந்து பிசுசுப்படுறதைப் பாக்க ரெண்டு பெரும் பிரிஞ்சால் நல்லாயிருக்கலாம் எண்டு தான் டிவோஸ் எடுக்கிற, ஆர் நல்லாயிருக்கிற எண்டு நாங்களும் பாக்கிறம் எண்டு டிவோஸ் எடுத்தால் அது வெறும் துவேசம் தான், மனிதப் பிறவி எடுத்ததுக்கே அர்த்தமில்லை”

சொல்லிக் கொண்டிருந்த தட்சிணாமூர்த்தியின் முன் அவர் எடுத்துக் கொடுத்த மணவிலக்குத் தீர்வைக் காகிதங்கள் அந்தரத்தில் படபடத்தன.

புதிய வெளியீடு

ஓர் மக்திள் உறையிம் சூஸ்ரேல்

ஜங்கரன் விக்கினேஸ்வரா

500.00

ஆசி கந்தராஜா

சைவமுட்டை சாத்தியமா? அறிவியல் புனைகதை இலக்கியத்தில் ஒரு மைல் கல் ஆசி கந்தராஜாவின் “சைவமுட்டை”யை குடைந்து ஒரு பார்வை

செல்லையா சுப்ரமணியம்

அந்த நாள்களில் (ஏன் இன்றும் கூட இருக்கலாம்) எங்கள் ஊரில் கோயில் கொடியேறிவிட்டால் ஊர்ப்பக்கம் ஒரு மீன் வியாபாரியையோ இறைச்சிப் பெட்டிக்காரரையோ மருந்துக்குத்தானும் காணக்கிடைக்காது. திருவிழா எல்லாம் முடிந்து வைரவர் மடையும் முடிந்தபின்தான் மச்சக்கறியொலி எங்கள் காதில் இன்பத்தேன் வந்து பாய்ச்சும். அதுவரை மரக்கறிதான். எங்களைப்போன்ற மாமிசபட்சணிகள் தங்கள் ஆதங்கத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ள “என்ன கறி வீட்டிலை” என்று கேட்டால், மரக்கறியை “மரைக்கறி” என்போம். அப்படி ஒரு திருவிழாக்காலத்தில், கெலி தாங்கேலாமல் அவித்த முட்டையொன்று நான் சாப்பிடப்போய் அதைக்கண்ட சகோதரி குய்யோ முறையோவென்று கத்த “முட்டை சைவம்தானே. மாட்டிலையிருந்து வாற பால் சைவமெண்டால் கோழியிலையிருந்து வாற முட்டையும் சைவம்தான். நீ சாப்பிடுமோனை” என்று முழங்காலுக்கும் மொட்டந்தலைக்கும் முடிச்சுப்போட்டு அம்மா சமாளித்த நிகழ்வு, ஆசி கந்தராஜாவின் இந்த “சைவமுட்டை”யைப் பார்க்கும் போதுமனதுள் எட்டிப்பார்க்கிறது.

அப்படி அன்றைக்கு முட்டை சைவமென்று சமாளித்த கதையும் இன்றைக்கு இந்த “சைவ முட்டை”யே ஒரு கதையாகிப்போனதுவும் விந்தைதான்! அறிவியல் புனை கதைகளின் தொகுப்பான இந்தப் புத்தகத்தின் தலைப்பே ஒருவருக்கு விவகாரமாக தோன்றலாம். அதாவது முட்டையில் சைவ முட்டையும் உண்டா? முட்டையே மச்சமென்கிற போது சைவ முட்டை எங்கே எப்போது எப்படி வந்தது என்ற ஒரு ஐயப்பாடு தோன்றலாம். இப்படி விவகாரமான விஷயங்களை எடுத்துப்போட்டு தர்க்க ரீதியாக அவற்றை பாமரர்களுக்கும் புரியும் வண்ணம் விரித்துச் சொல்லி உண்மைகளை வெளிக் கொணர்வது தான் ஆசி கந்தராஜாவின் முத்திரை!!

Creative essays அல்லது imaginative essays என்று ஆங்கில இலக்கியத்திலே மிகவும் பிரபலமாக பேசப் படுகின்ற புனைவுக்கட்டுரை என்ற ஒரு விஷயம்

தமிழுக்கு முதல் முதல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதில் இந்த எழுத்தாளருக்கு முக்கிய வகிபாகம் உண்டு என்பதில் மாற்றுக்கருத்து இல்லை என்பது எனது எண்ணம். கட்டுரை வடிவம் வாசகனுக்கு கொஞ்சம் சலிப்பு ஏற்படுத்தும் என்பதால் அதன் நீட்சியாக இந்த அறிவியல் புனைகதைகளின் பிரசவம் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும்.

அறிவியல் புனைகதைகள் என்றதும் எங்களுக்கு ஞாபகம் வருகின்ற இன்னொரு பெயர் தமிழ்நாட்டின் மிகப் பிரசித்தி பெற்ற எழுத்தாளர் அமரர் கஜாதா அவர்கள். ஆனால் அவர் எழுதியதெல்லாம் கொஞ்சம் அமானுஷ்யமான, ஓரளவு படித்தவர்களே புரிந்து கொள்ளக்கூடிய தீர்க்கதரிசனம் மிக்க விஞ்ஞான மற்றும் செயற்கை நுண்ணறிவு சம்பந்தமான புனைகதைகள் என்று சொல்லலாம். ஆனால் ஆசி எழுதிய தெல்லாம் சாதாரண பாமரனுக்கும் புரியக்கூடிய அவர்களுடைய மனதிலே அன்றாட வாழ்க்கையிலே எழுகின்ற சந்தேகங்களை தீர்த்து வைக்கக்கூடிய நிதம் எழும் பிரச்சனைகளை நிவர்த்தி செய்கின்ற ஒரு சிறப்பான பார்வை. அந்தவகையில் ஆசியின் மக்கள் மொழிமனதைத் தொடுகிறது.

இந்த அறிவியல் புனைகதைத் தொகுதியிலே “வைரல் புராணம்” பாடத் தொடங்கியவர் முத்தாய்ப்பாய் “சைவமுட்டை” என்ற ஒரு புதுப்பதத்தை எடுத்து புனைகதைக்குள் ஒரு புதினத்தை குகம்பாகச் சொல்லி மொத்தம் 16 தலைப்புகளில் கதைகள் படைத்திருக்கிறார்.

விந்தைமிகு விஞ்ஞானத்தை வியப்போடு பார்க்கின்ற ஒரு சாதாரண மனிதனின் வீட்டு வாசலுக்கு அதைக் கொண்டு வந்து அதன் சூட்சும முடிச்சவிழ்த்து ஆச்சரியத்தால் அவர்களை வாய்பிளக்க வைக்கும் ஒரு முன்மாதிரியான வித்தியாசமான எழுத்தாளர்தான் ஆசி கந்தராஜா என்பதை இக்கதைகள் சுட்டி நிற்கின்றன.

அங்கதச்சுவையின் இங்கித எழுத்திற்கு பெயர் பெற்ற இந்த எழுத்தாளரின் கதைகளில் நக்கல் நையாண்டி ஊர் மொழி வழக்கு என்று அத்தனையையும்

மேலதிக போனஸ். அவை இங்கும் நிறையவே விரவிக் கிடக்கிறது. எனவே இவரது கதைகளுக்குள் வாசகனுக் கான ஊடாட்டம் என்பது ஒரு வரம்.

புனைவு என்பது இலக்கிய மொழியில் “கற்பனை” பாமரத் தமிழில் “பொய்” கட்டுக்கதை எனலாம். புனைவுகள் கலக்காத கதைகள் சாத்தியமா என்றால் இல்லை என்பதே பதில். இந்தக் கதைகளிலே வருகின்ற கதை மாந்தர்கள் கற்பனை. ஆனால் கதை யிலேயே வருகின்ற விஷயம் உட்கருத்து - நிச்சயமான உண்மை. அது மற்றவர்களுக்கு விளங்காத உண்மையாக இருக்கின்ற பொழுது அதை விளங்க வைப்பதற் காக எடுத்துக்கொண்ட ஒரு ஊடகம்தான் இந்தப் புனைகதைகள்.

அண்மையில் உலகையே ஆட்டம் காண வைத்த கொரோனா பெருந்தொற்று பற்றி நாங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அதற்கு மூல காரணமாக இருந்த கிருமி வைரஸ். இந்த வைரஸ் ஒரு உயிரியா அல்லது சடப்பொருளா என்ற ஒரு கேள்வி வருகின்ற பொழுது அது சடப்பொருள்தான் என்று விளங்க வைத்து மற்றும் அது எப்படி தன்னை விருத்தி செய்து கொள்கின்றது என்பதையும் “வைரஸ் புராணம்” என்ற புனைவு சொல்லிச் செல்கிறது.

ஒவ்வொரு கதையையும் அக்கு வேறு ஆணி வேறாக பிரித்து மேய்கின்ற எண்ணம் எனக்கு இல்லை. பொதுவாக இந்தக் கதைகள் சொல்லும் விஷயம் என்ன, அதை சொல்லுகின்ற விதத்திலே ஆசி கந்தராஜா எப்படி மற்ற எழுத்தாளர்களை விட வேறுபட்டு நிற்கின்றார் என்பதை புடம் போட்டுக் காட்டுவதே என்னுடைய எண்ணம்.

ஆசி கந்தராஜா அவர்கள் அடிப்படையில் ஒரு விவசாயப் பேராசிரியர். அவர் சார் துறையில் விஞ்ஞானி. ஆனால் புத்தகத்தின் முன்னுரையிலே குறிப்பிட்ட அவருடைய பன்முக ஆளுமைகள் உங்களை வியக்க வைக்கும். பொதுவாக இவருடைய ஏனைய கதைகளிலே காணக்கிடைக்கின்ற, எத்தனையோ நாடுகளின் கலாச்சாரங்கள் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள் அவர்களுடைய எண்ணப்பாடுகள் அதற்கு பின்னாலே இருக்கின்ற வரலாற்று நுணுக் கங்கள் என்பன இவ்வறிவியல் புனைகதை களிலும் இடைக்கிடை ஊடு பாய்ந்து உங்களை உற்சாகப்படுத்து கின்றன.

அஜினமோட்டோ என்ற ஒரு செயற்கைப் பதார்த்தத்தைப் பற்றி நாங்கள் கேள்விப்பட்டிருக் கிறோம். அதை ருசிக்காக கறிகளிலே சேர்த்துமிருப் போம். ஆனால் தக்காளியில் அது உண்டு என்று எத்தனை பேருக்குத் தெரியும் ஆசியின் “அஜின மோட்டோ” கதையை வாசிக்கும்வரை?

அதேபோல, கள்ளிலே என்ன போஷணைப் பதார்த்தங்கள் மற்றும் விற்றமின்கள் இருக்கின்றன. அத்துடன் பதநீரை எப்படி எடுப்பது என்று “கூவில் கள்ளும் கீரிமலைக் குளிப்பும்” என்ற தலைப்பில் ஒரு பாடம் எடுத்தவர் எதிலீன் என்னும் ஹோமோன் வாயு பழங்கள் பழுப்பதிலே செய்யிற விளையாட்டால் ஒரு அப்பாவி அம்மான் (வேலுப்பிள்ளை) செத்த கதை என்று “காய்களை கனியவைக்க...” வில் இன்னொரு

பாடம் எடுத்துவிட்டு புழுவ வளப்படுகின்ற வியாதியின் தாத்திரியத்தை எடுத்துச் சொல்வதற்கு “வெடுக்குப் பத்தனை” உதாரணமாக்கி அப்புறம் குறட்டை விடுபவர் களுக்கு வருகின்ற விளைவுகளை சொல்வதற்கு “சிலிப் அப்னியா”வில் ஒரு பயப்பிராந்தியை ஏற்படுத்திவிட்டு, பூக்கள் காய்களாகி கனிகளாக வேண்டும் என்றால் மகரந்தசேர்க்கை நடைபெற வேண்டும். இயற்கையாக அது நடைபெறாவிட்டால் “பூக்களே காதல் செய்யுங் கள்” என்று ஒன்றையொன்று தழுவுச்செய்யுங்களென கூறிவிட்டு இறுதியாக “சைவமுட்டை” என்று வருகின்ற பொழுது சேவல் மிதிக்காத பேடு பெற்றெடுத்த “பிள்ளை” தான் சைவமுட்டை என்று முடிக்கின்றார்.

இதிலே சிறிய ஒரு முரண் எனக்கு இருக் கின்றது. சேவல் சேராத பேடிட்ட முட்டையென்றாலும் அதனுள்ளே கருக்கட்டாத கலம் (ovum) ஒன்று நிச்சயமாக உண்டு அந்த கலம் (முளரஅ) உயிர் உள்ளது தானே. எனவே இது உண்மையில் சைவமுட்டை தானா என்பது ஒரு கேள்வி. ஐக்கிளாண்டவர் இரண்டு வித மாகவும் கருக்கட்டக் காத்திருக்கும் கலத்திற்கும் (ovum) உயிருண்டு என்றும் இல்லை, கருக்கட்டிய கலத்திற்குத் தான் (முளையம்) உயிருண்டு என்று மறுதலித்தும் சொல்கிறார்ல எது எப்படியோ நகைச்சுவைக்காகவும் மேலெழுந்த வாரியாகவும் கருக்கட்டின முட்டையையும் கருக்கட்டாத முட்டையையும் வேறுபடுத்துவதற்காக வும் இந்த சைவமுட்டை என்ற பதத்தை ஆசிரியர் பயன் படுத்தியிருக்கிறார் என்பது என்னுடைய எண்ணம்.

மற்றப்படி கைக்கடக்கமான அழகான இப்புத்தகத்தின் அட்டைப்படமே படுஜோர். “இது நான் இட்ட முட்டைதானா அல்லது உண்மையில் சைவ முட்டைதானா அல்லது இரண்டுமே இல்லையென்றால் இதை உதைத்துப் பந்தாடிவிடவா” என்று கால்பந்தாட்ட வீரன் பாவனையில் ஒரு காலைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு அந்தக் கோழி பார்க்கின்ற பார்வையே அலாதியானது.

பொதுவாக ஒரு சிறுகதையோ அல்லது ஒரு நாவலோ, நாங்கள் வாசிக்கின்ற பொழுது அதன் புனைவை அதன் கதை மாந்தர்களின் நடவடிக்கைகளை வியந்து பார்த்து ரசித்துக் கொள்ளுவோம். அதன்பின் அப்பால் நகர்ந்துவிடுவோம். ஆனால் இந்த அறிவியல் புனைகதைகள் அப்படியல்ல. எங்களுடைய வாழ்க் கைக்கு மிகவும் அத்தியாவசியமானவை என்ற விதத்தில் எல்லோரும் இந்த புத்தகத்தை கட்டாயம் வாசித்து பயன்பெற வேண்டும் என்பது என்னுடைய அவா. சந்தேகங்கள் வரும்போதெல்லாம் மீண்டும் மீண்டும் வாசிக்கவேண்டிய உசாத்துணை ஏடிது!

என்னைப் பொறுத்தவரை இது மாணவர் களுக்கு மாத்திரம் அல்ல சகலருக்குமான ஒரு பாடப் புத்தகம். படித்துப் பயன் பெறுங்கள். சந்தேகங்களை நிவர்த்தி செய்து கொள்ளுங்கள். நகைச்சுவையை ரசித்து உண்மையை உள்வாங்கிக் கொள்ளுங்கள். நிறைவாக, இந்தப்புத்தகத்தின் மொத்த அமைப்பையும் பார்க்கின்ற பொழுது மிகவும் சிறப்பாக இருக்கிறது. இந்தப் புத்தகத்தை வடிவமைத்த ஜீவநதி அச்சகத்தின் பரணீதரன் அவர்களுக்கும் என்னுடைய பாராட்டுக் களும் வாழ்த்துகளும்!

மாரி அம்மனே பேச்சி அம்மனே
மிஞ்சி இருக்கும் ஊரவர் தெய்வமே
காவியம் பாடி அழைக்க உம்மை
கரகம் ஆடி வாழ்த்த உம்மை
காலம் இனிமேல் இல்லையம்மா
கவுரவமும் இல்லையம்மா

மன்றாட்டில் மூதாதையர்
மகிழ்ந்து வாழ்த்தும் சடங்குவிழா
மந்திரத்தின் உருப்பற்றலில்
விரைந்துவரும் தேவாதிகள்
கூய்ப் போட்டு குதித்து ஆடிக்
குணப்படுத்தும் சடங்குவிழா

சொர்க்கம் இல்லை நரகம் இல்லை
இந்த உலகம் எமக்கு எல்லாம்
இருக்கும் உலகில் மகிழ்ந்து வாழும்
வழிமுறைதான் சடங்கு விழா

சண்டை சர்ச்சைகள் வெட்டியாண்டு
ஊரும் உறவும் கூடும் விழா
பாகுபாடுகள் உண்டு எனினும்
உரிமை கொண்ட சடங்கு விழா

அம்மனை வாழ்த்திப் பாடும் பாடல்கள்
பக்தி பரவல் மட்டுமல்ல
அம்மாளை பாடும் மக்களின் வாழ்வின்
வாழ்வியல் வரலாற்றுப் பெட்டகங்கள்

மாரி அம்மனே பேச்சி அம்மனே
மிஞ்சி இருக்கும் ஊரவர் தெய்வமே
காவியம் பாடி அழைக்க உம்மை
கரகம் ஆடி வாழ்த்த உம்மை
காலம் இனிமேல் இல்லையம்மா
கவுரவமும் இல்லையம்மா

கல்வியறிவு பெற்றுவிட்டோம்
காசம் நல்லாய் சேர்த்துவிட்டோம்
காட்டு மிராண்டித் தனங்கள் நீங்கி
மேல் நிலைதான் அடைந்து விட்டோம்

பேயாடும் கலையும் வேண்டாம்
ஆய் சத்தம் இனியும் வேண்டாம்
பட்டுக் கட்டி சரிகை கட்டி
மேட்டிமையைக் காட்டிடுவோம்

கொத்துப் பந்தல் கவர்ச்சி இல்லை
மடாலயமும் பிடிப்பு இல்லை
சடங்கு ஆடிப் பந்தல் பிரிக்கும்
ஆண்டு சடங்கு போதவில்லை

தொட்டுத்தழுவி தொழுத கடவுள்
எட்டத்திலே இடையில் ஒருவர்
உனக்கும் எனக்கும் தெரியா மொழியில்

காலம் இனிமேல் இல்லையம்மா கவுரவமும் இல்லையம்மா

பூசை அபிஷேகம் உற்சவங்கள்

உடுக்கும் இல்லை சிலம்பும் இல்லை
முழங்கி அழைக்க பறையும் இல்லை
அம்மாளைக்காய் தானும் இல்லை
சிலிர்த்து ஆட சலங்கை இல்லை

கூழும் இல்லை கஞ்சி இல்லை
பள்ளயமும் உமக்கு இல்லை
பாணக்கமும் எமக்கு இல்லை
பொங்கல் படையல் எதுவுமில்லை

தெய்வம் ஆடும் கலையும் இல்லை
கட்டாடிக்கும் இடமும் இல்லை
கட்டு கேட்கும் வழியும் இல்லை
கலக்கம் தீர்க்கும் முறையும் இல்லை

கும்மி ஊஞ்சல் தெம்மாங்கு அம்மாளை
குலவை சன்னதம் வேப்பிலை மஞ்சள்நீர்
குடத்து நீரும் வார்க்க இல்லை
வெட்டி அழைக்கத் தெய்வம் இல்லை

கலியாணக்கால் வெட்டும் இல்லை
எடுத்துவரப் பட்டுமில்லை
பட்டாணிக்கு மடையுமில்லை
பறங்கிக்குமே எதுவுமில்லை

கூத்து இல்லை களரி இல்லை
நிமிர்ந்த அழகு தோரணம் இல்லை
குவிந்த மக்கள் கூட்டம் முன்னே
குதித்து ஆடக் கூத்தர் இல்லை

அம்மையே உம்மை இழக்கையிலே
எம்மையுமல்லோ இழந்து விட்டோம்
எவரோ ஒருவர் ஆகிவிட்டோம்
அதிலே பெருமை காணுகிறோம்.

மாரி அம்மனே பேச்சி அம்மனே
மிஞ்சி இருக்கும் ஊரவர் தெய்வமே
காவியம் பாடி அழைக்க உம்மை
கரகம் ஆடி வாழ்த்த உம்மை
காலம் இனிமேல் இல்லையம்மா
கவுரவமும் இல்லையம்மா

- சி.ஜெயசங்கர்.

இரும்பிடம்

அதே கிராமம்
அதே தெரு
அதே வீடு
அதே முற்றம்
அதே சுவர்கள்
அதே சமையலறை
அதே சாளரம்
அதே தனிமை
அதே வானம்
அதே நிலா

ஆனால்
ஒரேயொரு மாற்றம்

முன்பெல்லாம்
நிலவை ரசிக்க
முற்றத்துக்கு
வரவேண்டும்

இப்போதெல்லாம்
வீட்டுக்குள்ளேயே...

- அலறும் காஸிம்

5

முடிவைத் தொடுவாய் முயன்று

எண்ணிய முடிதல் வேண்டும்.

நல்லவே எண்ணல் வேண்டும்

என்பான் பாரதி.

முடிவுகளுக்கு வருவதில் எண்ணங்கள் தான் மையப்புள்ளி என்பது யாவரும் அறிந்ததே ! எண்ணங்கள் எவ்வாறு தோற்றம் பெறுகின்றன ?

புலன் அங்கங்கள் நாள்தோறும் உள்வாங்கும் விடயங்கள் மூளைக்கு அனுப்பப்பட்டு எண்ணங்களாகின்றன என்று மிக எளிமைப்படுத்திக் கூறலாம். பழைய அனுபவங்கள் மீட்கப்படுவதிலிருந்தும் வரலாம். மற்றவர்கள் சொல்லும் கருத்துக்களைக் கேட்பது, வாசிப்பது போன்ற விடயங்களால் மற்றவர்களின் எண்ணங்களும் எமக்குத் தொற்றலாம். தோன்றுகிற எண்ணங்கள் சரிதானா என்று பார்ப்பதும் அவற்றை மீளமைப்பதற்குட மூளையின் தொழில்தான்.

எண்ணங்களில் அறிகைக் குழப்பங்கள் இன்றி அவை விஞ்ஞானத் தன்மையுடன், தர்க்க ரீதியாக, செம்மையாக அமையுமாறு பார்த்துக்கொள்வது எமது கையில்தான் இருக்கிறது. அறிகைக் குழப்பங்கள் உளவியல் ரீதியாக மிக முக்கியமானவை என்பது எமக்குத் தெரியுமாயினும், தீர்மானம் எடுப்பதில் அறிகைக் குழப்பங்கள் பெரிய குழப்பங்களை வாழ்வில் ஏற்படுத்தலாம் என்பது முக்கியம்.

எமது அறிகைக் குழப்பங்களில் மிக முக்கியமானது இருகிளைச் சிந்தனை. (இரு துருவச் சிந்தனை, கறுப்பு வெள்ளைச் சிந்தனை, அல்லது துருவமயப்படுத்தல்) எனப்படும். எமக்கு எந்த ஒரு விடயத்தையும் இந்த எல்லையில் நின்று அல்லது அந்த எல்லையில் நின்றுதான் பார்த்துப்பழக்கம். (உண்மை நடுவில் இருக்கும்.) அந்த வழக்கத்தில் எமது சில நரம்பியல் இணைப்புகளும் நன்கு பழக்கப்பட்டுப் போவதால் எதையும் சரி, பிழை நல்லது, கெட்டது முடியும், முடியாது என்ற வகையில் மட்டுமே பார்க்கிறோம். விலங்குகளை முள்ளந்தண்டு உள்ளவை, அற்றவை என்று பிரிக்கிறோம். சரிதான். மனிதர்களை ஆண், பெண் என்று பிரிக்கிறோம். சரிதான். (அரிதாய்ச் சிலர் திருநங்கையராய் இருப்பது வேறு) ஆனால் மனிதர்களை நல்லவர், கெட்டவர் என்றோ, அல்லது ஆரோக்கியமானவர், ஆரோக்கியமற்றவர் என்றோ பிரிக்க முடியாது என்ற உண்மை எமக்கு உறைத்திருக்

கிறதா ?

உதாரணமாக ஆரோக்கியம் என்பது ஒரு தொடர்கோடு. யாருக்கும் அதில் பூச்சியப் புள்ளியும் இல்லை. நூறு புள்ளியும் இல்லை. சிலருக்குத் தொண்ணூறை அண்மித்திருக்கலாம். அதுவும் காலத்துக்குக் காலம் ஏறி இறங்கும். சிலருக்கு மிகக் கீழே இருக்கலாம். ஆயினும் பூச்சியத்திற்கு வர முதல் அவரே இறந்துவிடுவார்.

சுவாசம் நின்றவுடன் இருதயத் தொழிற்பாடு நின்றுவிடும். அந்தப் புள்ளியில் மரணம் நிகழ்ந்து விட்டதாக வைத்தியத் துறை அறிவித்துவிடும். அதன் பின் மிக விரைவாகவே மூளையும் தன் வேலையை நிறுத்திவிடும். ஆயினும் அதன்பிறகும், “நீங்கள் முக்கியமான ஆக்கள் போனாப்போலை என்ன? நாங்கள் கொஞ்சநேரம் இருந்திட்டு வாறம்” என்று தோல், விழி வெண்படலம், சிரை ஆகிய இடங்களில் உள்ள கலங்கள் யோசிக்கும். அதனால்தான் இறந்தவுடன் சில உறுப்பு களைத் தானம் செய்ய முடிகிறது. வெண்கருதிக் கலங்கள் ஓடித்திரியும். ஆகவே இறப்பின்போதுகூட ஆரோக்கியம்பூச்சியமாகவில்லைத்தானே!

சிலநேரங்களில் சில ஆசிரியர்கள், “உனக்குப் படிப்பு வராது”, “உனக்குக் கணக்குச் சுட்டுப்போட்டாலும் வராது” என்று சொல்லிவிடுவதுண்டு. மனிதர்களைப் படிப்பு வருபவர்கள், வராதவர்கள் கணக்கு வருபவர்கள், வராதவர்கள் என்று பிரிப்பது அறிகைக்குழப்பம். ஆயினும் சில பிள்ளைகளின் மனதில் அது ஆழப்புகு ந்துவிடும். புகுந்து பதிந்துவிடும். “எனக்கு மற்றல்” வராது” என்ற எண்ணம் பலதரம் தோன்றி மறைந்து, காலப் போக்கில் மனம் அதைமுற்றாக நம்பிவிடும். ஆசிரியர் ஒருநாள் அர்த்தமின்றிக் கூறிய வசனம், மாணவருக்குத் தொற்றி உண்மையாகிவிடும். ஆகவே மனிதர்கள் மொழியைப் பாவிக்கும்போது மிகமிகக் கவனமாக இருக்க வேண்டும்.

அறிகைக் குழப்பங்கள் முடிவு எடுப்பதில் எப்படித் தாக்கம் விளைவிக்கும்? எமக்கு ஒரு நோய் வருகிறது என வைப்போம். நாம் ஒரு வைத்தியரிடம் போக நினைக்கிறோம். ஒரு உறவினரிடம் அல்லது நண்பரிடம் “அவர் நல்ல டொக்டரோ?” என்று கேட்கிறோம். அவர் “ஓம்” என்கிறார். போய்விடுகிறோம். வைத்தியர்களை, “நல்ல டொக்டர் கூடாத டொக்டர்”

என்று பிரிக்க முடியாது என்று கேள்வி கேட்ட எமக்கும் தெரிவதில்லை. பதில் சொன்னவருக்கும் புரிவதில்லை. அறிகைக் குழப்பமற்ற கேள்விகள் எப்படி இருக்கும்? “அவர் இத்துறையில் நிபுணரா?” “பொதுவாக நோயாளர் மத்தியில் அவரது வெற்றி நிகழ்தகவு எவ்வளவு?”, “நோய் நிதானம் செய்வதில் அவர் சராசரியை விட மேலே நிற்பவர் எனக் கொள்ளலாமா?” “நோயாளருடன் அவரது தொடர்புபாடல் திறன் எப்படி?” போன்ற தொடர்களில் அமைந்து விடைகளைப் பெற்றிருந்தால், எமது முடிவெடுக்கும் திறனும் உயர்வாக இருக்கும்.

எம்மிடம் காணப்படும் மற்றோர் பொதுவான அறிகைக் குழப்பம் “அதீத பொதுமைப்படுத்தல்” எனப்படும். இது அநேகமாக மறை எண்ணங்கள் சம்பந்தப்பட்டுத்தான் வரும். சந்தோஷமின்மைக்கான பிரதான காரணம் சுற்றியிருக்கும் நிலைமையல்ல. அதைப் பற்றிய எமது நினைவுகளே! ஆகவேதான் எங்கள் எண்ணங்களைப் பற்றித் தெரிந்திருத்தல் முக்கியம் என்று இன்று பல உளவியலாளர்களும் பேசுகின்றனர்.

ஒருவர் ஒரு வேலைக்கான நேர்முகப் பரீட்சைக்குப் போகிறார் என்று வைப்போம். ஏனோ அது வெற்றியளிக்கவில்லை. “நான் ஒருபோதும் நேர்முகப் பரீட்சையில் வெற்றியடையப் போவதில்லை. எனக்கு வேலை கிடைக்கப் போவதுமில்லை.” என்று அவர் எண்ணுவாராயின், அது அதீத பொதுமைப்படுத்தல் தான். ஒருநாளில் எம்மனதில் சராசரியாக அறுபதாயிரம் எண்ணங்கள் வந்து மறைகின்றன. அவற்றில் நாற்பத்தையாயிரம் மறை எண்ணங்களாக வேறு இருக்கின்றன. அப்படி இருக்கும்போது மனதில் வரும் எண்ணங்கள் எல்லாவற்றையும் உண்மை என்று நம்பவேண்டியதில்லைத்தானே!

அறிகைக் குழப்பங்கள் குறைந்த, உள ஆரோக்கியம் கூடிய ஒருவர் என்ன செய்வாரென்றால், “இந்த நேர்முகப் பரீட்சையில் நான் தோற்றமை எனக்கு என்ன பாடத்தைக் கற்றுத் தருகிறது? நான் பதிலளித்த முறை தவறா? என் தோற்றத்தில் குறைபாடு இருந்ததா? எனது உடல்மொழி செம்மையாக அமையவில்லையா? என் தகைமை போதாதா? ஒருவேளை இந்த வேலைக்கு இது அதீத தகைமையா? யாரோ ஒருவரை முன் கூட்டியே தீர்மானித்துக்கொண்டு வெறும் வேஷத்திற்காக ஒரு நேர்முகப் பரீட்சை நடத்தப்பட்டதா? நாடு, மொழி, சமயம், சாதி, பால்நிலை போன்ற காரணிகளின் செல்வாக்கு உண்டா? அரசியல் கட்சிகளின் பின்னணி இருக்கிறதா?” என்று பல கோணங்களில் ஆராய்ந்து கொண்டு, அடுத்த நேர்முகப் பரீட்சைக்கு நம்பிக்கையுடன் நகருவதே உகந்தது.

“மனதால் வடிகட்டல்” என்றொரு அறிகைக் குழப்பம் உள்ளது. “அரைவாசி உண்மை என்பது பொய்யை விடப் பயங்கரமானது” என்பார்கள். “நான் அந்த மேடையிலே மிகச் சிறப்பான பேச்சு ஒன்றைப் பேசினேன். ஒருவர் மட்டும் கைதட்ட வில்லை”

என்றோர் பேச்சாளர் சொல்கிறார். இவருடைய மனதிலே, “இவ்வளவுபேர் கைதட்டி ஊக்குவித்தார்கள் என்பதைவிடத் துல்லியமாக, “இந்த ஒருவர் கைதட்டாத” விடயம் தெரிகிறது. அங்கேதான் சங்கடம் இருக்கிறது. வாழ்வு முழுவதும் நரகத்தில் வாழ இவர் ஆயத்தமா கிறார். மனதால் வடிகட்டியதன் பேறு!

“நேரானதைத் தகைமை அற்றதாக்குதல்” என்ற அறிகைக்குழப்பம் மனதால் வடிகட்டலோடு அருகே பயணிக்கத் தக்கது. ஒரு மாணவர் சொல்கிறார், “என் கையெழுத்து அழகென்று ஆசிரியர் பாராட்டு கிறார். இந்தக் கணினி யுகத்தில் எல்லா விடயங்களும் கணினியிலும், வாட்ஸப்பிலும் போகும்போது, கையெழுத்து அழகாக இருந்து என்னதான் பிரயோ சனம்?” இவ்வாறு நினைக்கும் ஒருவர் தனக்கு நேர்மை யாகக் கிடைக்கும் ஊக்குவிப்புகளையும், பாராட்டுக் களையும் தூக்கி எறிந்து விடுகிறார். இது இவரது மன நிலத்துக்குத் தேடிவந்த சீதேவியை விரட்டும் கதைதான்.

சிலர் அறிகைக் குழப்பம் இருக்கும்போது மிக வேகமாக முடிவுகளுக்குப் பாய்வார்கள். ஒருவர் ஒரு பரீட்சைக்குப் போகிறார். முதல் வினாவுக்கு விடை பிழைத்துப் போய்விட்டது. “முதலாவது வினாவே எனக்குத் தெரியவில்லையென்றால், பிறகென்ன? சோதனையே பெயில்தானே!” என்று நினைத்து அதை நம்பவும் செய்தால், உண்மையிலேயே அந்த எண்ணம் அவருடைய சோதனையைப் பாதிக்குந்தான். “முதல் கேள்வி ஒன்று மட்டும் தெரியவில்லை. பெரும்பாலும் அடுத்தது வருபவை தெரியுமாயிருக்கும்.” என்ற எண்ணத்தோடு தொடர்ந்தால், “நான் போதுமானவு படித்து வந்திருக்கிறேன். பல கேள்விகளின் விடை எனக்குத் தெரியவேண்டும். தெரியும்” என்று நம்பித் தொடரும் விவேகமான செயலைச் செய்யமுடியும்.

“முடிவுகளுக்குப் பாய்தல்” என்ற அறிகைக் குழப்பத்திற்கு இன்னோர் உதாரணம் பார்ப்போம். நல்ல சிநேகிதி. நீண்ட நாள் சிநேகிதி. எங்கள் தொலைபேசி அழைப்பை எடுக்கவில்லை. “அவள் என்றை கோல் றிஸிவ் பண்ணைல்லை. நான் இரண்டு, மூன்று தரம் எடுத்தனான். சரி, பிறகும் கூட, என்றை மிஸ் கோலைப் பாத்திட்டுத் தானும் திருப்பி எடுக்கேல்லை. அவளுக்கு ஏதோ என்னைப் பிடிக்கேல்லை என்றதுக்கு இதைவிட வேறை என்ன சாட்சி வேணும்?” என்று ஒரு முடிவு. ஏனப்பா! அவள் ஒருவேளை தொலைபேசி அழைப்பை எடுக்க முடியாத சூழலில் இருக்கலாமல்லவா? ஒரு வேளை கடும் சுகயீனமாகக் கூட இருக்கலாமல்லவா? ஏன் நாங்கள் மற்றவர் பக்கமிருந்தும் வாதிட முனைவ தில்லை?

பல சமயங்களில் நாங்கள் பார்த்திருப்போம். ஒருவர் பேசத் தொடங்க முதலே மற்றவர் சொல்லி விடுவார். “நிப்பாட்டு. எனக்கு நீ என்ன சொல்லப் போறாயெண்டு தெரியும்”. அட கடவுளே! எப்படியப்பா தெரியும்? ஒருவர் வாய் திறக்க முதலே அவர் என்ன சொல்லப் போகிறாரென்று எமக்கு எப்படித் தெரிய முடியும்? முக்காலமும் அறிந்த முதல்வரா நாங்கள்?

ஒரு சின்ன ஊகம் இருக்கலாம். இருந்தால் அதை ஊகமென்று ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

“அய்லட் சனா பன்னர்” (Ayelet Chana Bunner) ஒரு கதை எழுதுவார். “என் நண்பி எப்போதும் என்னோடுதான் மதிய உணவுக்கு வருவாள். அன்று தான் வரவில்லை என்றாள். “விரதமா?” என்று கேட்டேன். சரியான பதிலில்லை. ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் அவள் என்னைத் தவிர்க்கப் பார்க்கிறாள் என்றே நினைத்தேன். பின்னர் நான் அறிந்தது என்னவெனில், அன்று அவளின் சகோதரனுக்கு நீதிமன்றிலே தீர்ப்பு வழங்கப்படும் நாள். அத் தீர்ப்பில் அவன் குற்றமற்றவன் என வரவேண்டும் என்றெண்ணி அவள் விரதமிருந்து தியானித்தாள். ஆயினும் ஒருவேளை அவன் குற்றவாளி எனத் தீர்ப்பு வழங்கப்படலாம். அதுபற்றிய விபரங்களை விளக்கும் நிலையில் அவள் இருக்கவில்லை.”

மனிதர்கள் பொதுவாக வித்தியாசமாக நடந்து கொள்வதற்கு அவர்கள் பக்கத்தில் கஷ்டங்கள் இருப்பதுதான் காரணமாக இருக்கும். நாங்கள் அவசரப் பட்டு முடிவுகளுக்கு வந்துவிடக் கூடாது.

“குற்றம் சாட்டுதல்” இன்னோர் அறிகைக் குழப்பம். “எனக்குக் கோபத்தை மூட்டாதே” எனப் பலர் சொல்வதை நாம் கேட்டிருப்போம். உண்மையில் ஒருவருக்குக் கோபம் வருவதும் வராமல் போவதும் அவரைப் பொறுத்ததேயன்றி இன்னொருவர் சார்ந்ததாக இருக்கவேண்டியதில்லை. மற்றவர்களை இலேசில் குற்றம் சாட்டித் தாம் தப்பித்துக்கொள்வதை வாழ்நாள் முழுதும் செய்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். (Blame game)

ஒழுங்காக நடைபெறும் வகுப்பிலே மோசமான பகிடி சொல்லி, பலரைச் சிரிக்க வைத்து, சிரித்தவர்கள் ஆசிரியரின் தண்டனையைப்பெற, பகிடி சொன்னவர் “நான் ஒன்றும் செய்யவில்லை” என்று தப்பித்துக்கொள்வது சாதாரண விடயம்.

“நான் அந்த முன்வைப்பைச் செய்யமுதல் கமலேசன் அதன் தரவுகளைச் சரிபார்த்திருக்க வேணும். அது அவனுடைய வேலை” இப்படிச் சொல்பவர்களையும் பார்த்திருப்போம். “நானும் அந்தத் தரவுகளைச் சரி பார்த்திருக்கலாம்” என்று சிந்திக்க நாங்கள் விரும்புவதில்லை.

“குற்றம் இலனாய்க் குடி செய்து வாழ்வானைச் சுற்றமாச் சுற்றும் உலகு” என்று வள்ளுவர் கூறும் போது, ஒருவர் தான் குற்றம் செய்யாது தன்னைப் பார்த்துக் கொள்வதே முக்கியம் என்றுதான் கூறுகிறார்.

கௌரவர்களின் நன்மைக்காக நல்லாலோசனை சொன்ன விதூரனின் சொல் கேட்கா விட்டாலும்கூடக் காரியமில்லை. அவனைக் குற்றம் சொல்கிறான் துரியோதனன்.

“நன்றி கெட்ட விதூரா, சிறிதும்
நாணமற்ற விதூரா,
தின்ற உப்பினுக்கே நாசம்
தேடுகின்ற விதூரா”
ஒப்பீட்டளவில் ஒழுங்கான சிந்தனை உள்ள

மனிதர்கள் குற்றம்சாட்டப் படுவது இன்று நேற்றல்ல எப்போதும் இருந்த ஒன்றுதான்! இயேசு நாதருக்கும் நடந்தது. அப்பர் பெருமானுக்கும் நடந்தது.

“என் காதலிக்கு அடுத்தவரைக் குறை சொல்ல ஆசை.
தன் சொந்தப் பேதைமைக்கு!
சுய மன்னிப்பிலும் பெரு விருப்பம் அவளுக்கு,
அதன் பயனின்மை தெரிந்தும்.
அதிகளவு நேரங்களில் குற்றவாளி நானே,
அரிதாம் சமயங்களில் குற்றம் காண வேறு இரை தேடுவாள்!
மனித இனத்தினுள் சல்லடை போட்டும்
தேடுதல் தோல்வியென்றால்
அல்லாத மனிதர் கிடைப்பர் தானே!
வெட்கம் என்ற வார்த்தையே இல்லை.
காரணமேதும் இலாதபோதும்
காரணத்தொடர் கண்டறிவாள்.
இரை ஒன்றை உருவாக்கித்
திருப்தியாய் இரை கௌவல்
தெருவோரம் நின்ற சிறுகல்லை
ஒருபோது கண்டெடுத்தாள்
மைல் கல்லில் தன் விரல்வைத்துக்
குருதிவடிய அடித்துச்
சித்தக்கோளாறுடன்
மைல்கல்லைக் குறைசொன்னாள்
குருதியொழுகலுக்கு
சொந்த மடைத்தனத்துக்காய்
மற்றவரை நோதலில் -என்காதலி
தனித்து விடப்பட்டவரில்லை!”

என்பார் கவிஞர் பி.கே.ஜோய்.

(தமிழாக்கம் - கோகிலா மகேந்திரன்)

உண்மைதான் கவிஞரே! அடுத்தவரைக் குற்றம் சாட்ட மனித இனமே அணிதிரண்டு படை எடுக்கும் போது, அவள் எப்படித் தனித்துப் போவாள்?

தொடருவோம்....

புதிய வெளியீடு

கலாநிதி கு.கலாமணி
அணிந்துயரகள்

500.00

குடிவரவாள்

அத்தியாயம் ஆறு:
மழையில் மயங்கும் மனது!...

அன்று காலை தடுப்பு முகாம் வாசிகள் தமது காலை உணவை முடிக்கும் வேளையில் வானமிருண்டு சிறிது நேரத்திலேயே மழை பொழிய ஆரம்பித்து விட்டது. காலை பத்து மணிக்கெல்லாம் குடிவரவு அதிகாரிகள் உரிய பத்திரங்களுடன் வந்து அவற்றை நிரப்பியதும் இளங்கோவையும், அருள்ராசாவையும் வெளியில் செல்ல அனுமதித்து விட்டார்கள். தடுப்பு முகாமிலிருந்த அனைவருடனும் பிரியாவிடை பெற்றுக் கொண்டு வெளியில் வந்த போது ஏனோ அவர்களிருவரினதும் நெஞ்சங்களும் கனத்துக் கிடந்தன. தடுப்பு முகாமினுள் தொடர்ந்தும் கனவுகளுடனும், கற்பனைகளுடனும், சலிப்புடனும், இயலாமையுடனும் வாழப் போகும் அவர்களை நினைக்கையில் ஒருவித சோகம் கவிந்தது. அவர்களும் வெளியில் சென்றதும் தங்களை மறந்து விடாமல் அடிக்கடி வந்து பார்த்துச் செல்லுமாறு வேண்டிக் கொண்டார்கள். அதற்கு இவர்கள் கட்டாயம் வந்து பார்ப்பதாகவும், அவர்களுக்குத் தேவையானவற்றை அவ்வபோது அறியத் தந்தால் வாங்கிக் கொண்டு வந்து தருவதாகவும், வெளியில் அவர்களுக்கு ஆக வேண்டியவற்றை தம்மால் முடிந்த அளவுக்குச் செய்து தருவதாகவும் கூறி ஆறுதலளித்தார்கள். இவ்விதமாக அவர்களிருவரும் வெளியில் வந்தபோது சரியாக மணி பன்னிரண்டு. கைகளில் குடிவரவு அதிகாரிகள் தந்த பிணையில் அவர்களை விடுவிக்கும் அறிவிப்புடன் கூடிய பத்திரங்கள் மட்டுமே அவர்களது சட்டரீதியான அறிமுக ஆவணங்களாகவிருந்தன. அத்துடன் தடுப்பு முகாமில் அனுமதிக்கும்போது சிறை அதிகாரிகளிடம் கொடுத்து வைத்திருந்த இருநூறு டாலர்களும் இருந்தன. இவற்றுடன் புதிய மண்ணில், புதிய சுழலைத் துணிவுடனும், நம்பிக்கையுடனும், ஆர்வத்துடனும் எதிர்த்து நின்று எதிர்நீச்சலிடுவதற்குரிய மனப் பக்குவமும் நிறையவேயிருந்தன. பொழிந்து கொண்டிருந்த வானம் நிற்பதற்கான அறிகுறியே தென்படவில்லை. ஊரில் மழைக்காலங்களில் இலைகள் கூம்பிக் கிடக்கும் உயர்ந்த தென்னைகளாக இங்கு பார்க்குந் திசையெல்லாம் உயர்ந்து கிடந்தன காங்கீட் விருட்சங்கள்.. மழைகளில் நனைந்தபடி அமைதியாகச் சென்றுகொண்டிருந்தனர் நகரத்துவாசிகள். நூற்றுக் கணக்கில் நகரத்து நதிகளாக விரைந்து கொண்டிருந்தன வாகன அணிகள். அவ்வப்போது ஒருசில நகரத்துப் புறாக்கள் தமது மழைநீரில் நனைந்து கூம்பி கிடந்த

சிறகுகளை அடிக்கடி சிலிர்த்து விட்டுத் தமது உணவு வேட்டையினைச் சோடிகளாகத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன. “புதிய வானம்! புதிய பூமி!” எங்கும் பொழிந்து கொண்டிருக்கும் மழை! அதுவரை நான்கு சுவர்களுக்குள் வளைய வந்துவிட்டுப் பரந்த உலகினுள் சுதந்திரக் காற்றினைத் தரிசித்தபடி அடியெடுத்து வைத்தபொழுது மனதுக்கு மகிழ்ச்சியாகவிருந்தது. “லாங் ஐலண்ட்” இல் வசிக்கும் அந்த இந்தியத் தம்பதிகளைத் தொலைபேசியில் அழைத்து தங்களது வருகையினை உறுதி செய்து விட்டு நண்பர்களிருவரும் தமது பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர். பாதாள ரயில் நிலையத்தை அடைவதற்கு முன்னர் அருகிலிருந்த உணவகமொன்று சென்று தேநீரோ காப்பியோ அருந்தினால் நல்லது போல் படவே நுழைந்து கொண்டனர். சிறியதொரு உணவகம். கூட்டமில்லை. ஒரு சிலரே மழைக்கு ஒதுங்கியிருந்தனர் போல் பட்டது. வீதியை அண்மித்திருந்த யன்னலோரம் அமர்ந்து தேநீர் அருந்தியபடி வீதியில் விரைந்து கொண்டிருந்த மானுடர்கள் மேல் தம் கவனத்தைத் திருப்பினர். எத் தனை விதமான நிறங்களில் மனிதர்கள்! பெரும்பாலும் வந்தேறு குடிகள். எதற்காக இந்த விரைவு! எங்கோ பிறந்து, எங்கோ வளர்ந்து, இங்கு வந்து எதற்காக இவ்விதம் ஆலாய்ப்பறக்கின்றார்கள்?

இளங்கோவின் சிந்தையில் தடுப்பு முகாம் வாசிகள் பற்றிய சிந்தனைகள் மெல்லப் படர்ந்தன. இதற்காகத் தானே அங்கே, அந்தச் சுவர்களுக்குள் அவர்கள் கனவுகளுடன் காத்துக் கிடக்கின்றார்கள். ஊரிழந்து, உற்றார் உறவிழந்து, மண்ணிழந்து, நாடு தாண்டி, கடல் தாண்டி வந்து இவ்விதம் அகப்பட்டு அந்தச் சுவர்களுக்குள் வளைய வரவேண்டுமென்று அவர்களுக்குக் காலமிருக்கிறது.

மழை இன்னும் விட்டபாடில்லை. பொழிந்து தள்ளிக் கொண்டிருந்தது. உணவகத்தின் யன்னர்

கண்ணாடியினூடே பார்க்கையில் ஊமைப் படமொன்றாக நகரத்துப் புறக்காட்சி விரிந்து கிடந்தது. மழை பொழிவதும், மனிதர்கள் நனைந்தபடியதில் விரைவதும், பின்னணியில் விரிந்து கிடந்த நகரத்துக் கட்டட வனப்பரப்பும்.. எல்லாமே ஒருவித அமைதியில் விரைந்து கொண்டிருக்கும் சலனப் படக்காட்சியாக காலநதியில் மிதந்தோடிக் கொண்டிருந்தன. சாலையோரம் இரு ஆபிரிக்க இளைஞர்கள் மழைக்குள் விரையும் மனிதர்களுக்குக் குடைகளை விற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள். மீண்டும் அவனது கவனம் மழைக்காட்சியில் படிந்தது. மழைக்காலமும், காட்சியும் அவனுக்குப் பிடித்தமான இயற்கை நிகழ்வுகள். அவனது பால்ய காலத்தில் வன்னி மண்ணில், வவுனியாவில், கழிந்த அவனது காலத்தில் ஆரம்பமான அந்த இரசிப்பு அவனது வாழ்வு முழுவதும் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது வன்னியினொரு பகுதியான வவுனியாவின் பெரும்பகுதி விருட்சங்களால் நிறைந்திருந்தது. கருங்காலி, முதிரை, பாலை, வீரை, தேக்கு எனப் பல்வேறு விருட்சங்கள். மூலைக்கு மூலை குளங்களும், ஆங்காங்கே வயல்களும் நிறைந்து இயற்கையின் தாலாட்டில் தூங்கிக் கிடந்த அம்மண்ணின் வனப்பே வனப்பு. அத்தகைய மண்ணில் குருவிகளுக்கும், பல்வேறு காட்டு உயிரினங்களுக்குமா பஞ்சம்? பாம்புகளின் வகைகளை எண்ண முடியா? கண்ணாடி விரியன் வெங்கணாந்தி, மலைப்பாம்பு தொடக்கம், நல்லப்பாம்பு வரையில் பல்வேறு அளவில் அரவங்கள் அக்கானகங்களில் வலம் வந்தன. மர அணில்கள் கொப்புகளில் ஒளிந்து திரிந்தன. செங்குரங்குகள் தொடக்கம் கரு மூஞ்சிக் குரங்குகளென அவ்வனங்களில் வானரங்கள் ஆட்சி செய்தன. பச்சைக் கிளிகள், கொண்டை விரிச்சான் குருவிகள், மாம்பழத்திகள், குக்குறுபான்கள், அடைக்கலான் குருவிகள், தேன் சிட்டுகள், காட்டுப் புறாக்கள், நீர்க்காகங்கள், ஆலாக்கள், ஆட்காட்டிகள், ஊர் உலாத்திகள், மைனாக்கள், காடைகள், கௌதாரிகள், ஆந்தைகள், நத்துகள், காட்டுக் கோழிகள், தோகை விரித்தாடும் மயில்கள்.. நூற்றுக் கணக்கில் புள்ளினங்கள் நிறைந்திருந்தன. இரவென்றால் வன்னி மண்ணின் அழகே தனிதான். நட்சத்திரப் படுதாவாக விரிந்து கிடக்கும் இரவு வானும், ஆங்காங்கே படர்திருக்கும் கானகங்களும், அவற்றில் ஓங்கி ஒன்றுபட்டு நிற்கும் விருட்சங்களும், படையெடுக்கும் மின்மினிப் பூச்சிகளும் நெஞ்சினைக் கொள்ளை கொள்ளுவன. மழைக்காலமென்றாலே வன்னி மண்ணின் அழகே தனிதான். பூரித்துக் கிடப்பாள் நிலமடந்தை. இலைகள் தாங்கி அவ்வப்போது சொட்டும் மழைத்துளிகளின் எழிலில் நெஞ்சிழுகும். குளங்கள் பொங்கிக் கரைமீறிப் பாயுமொலி காற்றில் வந்து பரவுகையில் உள்ளத்தே களி பெருகும். குளங்கள் முட்டி வழிகையில் ஆங்காங்கே கட்டப்பட்டிருக்கும் சிறிய மதகுகளைத் திறந்து விடுவார்கள். அச்சமயங்களில் மதகுகளின் மேலாக வழியும் நீரினூடு

விரையும் விரால்களைப் பிடிப்பதற்காக மனிதர்களுடன், வெங்கணாந்திப் பாம்புகளும் இரவிரவாகக் காத்துக் கிடக்கும் வன்னி மண்ணின் மாண்பே மாண்பு. முல்லையும் மருதமும் பின்னிப் பிணைந்து கிடந்த வன்னி மண்ணின் மழையழகு ஒருவிதமென்றால், நெய்தலும், மருதமும் பின்னிக் கலந்திருந்த யாழ் மண்ணின் கரையோரக் கிராமங்களின் மழையழகு இன்னுமொரு விதம். “சட்டசடவென்று” ஓட்டுக் கூரைகள் தடதடக்க இடியும், மின்னலுமாய்ப் பெய்யும் பேய் மழையினை, இரவுகளின் தனிமைகளில் படுத்திருந்தபடி, வயற்புறத் தவளைகளின் ஆலாபனையினைச் செவிமடுத்தபடி, பாரதியின் மழைக் கவிதையினைப் படித்த படியிருப்பதிலுமொரு சுகமிருக்கத்தான் செய்கிறது.

திக்குக ளெட்டுஞ் சிதறி தக்கத்
தீம்கரிட.. தீம்கரிட.. தீம்கரிட.. தீம்கரிட..
பக்க மலைகளுடைந்து வெள்ளம்
பாயுது பாயுது பாயுது - தாம்தரிகிட
தக்கத் ததிங்கிட தித்தோம் - அண்டம்
சாயுது சாயுது சாயுது பேய்கொண்டு
தக்கையடிக்குது காற்று - தக்கத்
தாம்தரிகிட. தாம்தரிகிட..
தாம்தரிகிட.. தாம்தரிகிட..

வெட்டியடிக்குது மின்னல் - கடல்
வீரத்திரை கொண்டு விண்ணையடிக்குது;
கொட்டி யடிக்குது மேகம்; - கூ
கூவென்று விண்ணைக் குடையுது காற்று;
சட்டச்சட சட்டச்சடட்டட்டா - என்று
தாளங்கள் கொட்டிக் கணைக்குது வானம்;
எட்டுத் திசையு மிடிய - மழை
எங்ஙனம்வந்தத டா, தம்பி வீரா!

அண்டங் குலுங்குது, தம்பி! - தலை
ஆயிரந் தூக்கிய சேடனும் பேய்போல்
மிண்டிக் குதித்திடு கின்றான்; - திசை
வெற்புக் குதிக்குது; வானத்துத் தேவர்
செண்டு புடைத்திடுகின்றார்; - என்ன
தெய்விகக் காட்சியைக் கண்முன்பு கண்டோம்!
கண்டோம்! கண்டோம்! கண்டோம்! - இந்தக்
காலத்தின் கூத்தினைக் கண்முன்பு கண்டோம்!

சொற்களுக்குள்ள வலிமையினை, சிறப்பினைப் பாரதியின் கவிதைகளில் காணலாம். “இன்று புதிதாய்ப்ப் பிறந்தோம்” என்றதும் நம்பிக்கையும், உற்சாகமும் கொப்பளிக்கத் துடித்தெழுந்து விடும் மனது திக்குகளுட்டுஞ் சிதறி, பக்க மலைகளுடைத்து, வெட்டியடிக்கும் மின்னலுடன், கொட்டியடிக்கும் மேகத்துடன், கூவிட்டு விண்ணைக் குடையும் காற்றுடன் பாயும் மழையில் மூழ்கி விடுகிறது. மழைக் காட்சியினை மிகவும் அற்புதமாக வரித்துவிடுமொரு இன்னுமொரு கவிதை ஈழத்துக் கவிஞன் கவிந்திரனின் (அ.ந.கந்தசாமி)

கவிதை. பாரதியின் கவிதை மழைக்காட்சி

யினைத் தத்ரூபமாக விளக்கி நின்றால் கவீந்திரனின்
“சிந்தனையும், மின்னொளியு”மோ

அக்காட்சியினூடு இருப்பிற்கோர்
அர்த்தத்தையும் விளக்கி நிற்கும்.
“சாளரத்தின் ஊடாகப் பார்த்திருந்தேன் சகமெல்லாம்
ஆழ உறங்கியது அர்த்த ராத்திரி வேளையிலே,
வானம் நடுக்கமுற, வையமெல்லாம் கிடுகிடுக்க,
மோனத்தை வெட்டி யிடயொன்று மோதியதே!
“சட்” டென்று வானம் பொத்ததுபோல் பெருமாரி
கொட்டத்தொடங்கியது. “ஹேர்” ரென்ற இரைச்சலுடன்
ஊளையிடு நிரியைப் போல் பெருங்காற்றும் உதறியது.
ஆளை விழுத்திவிடும் அத்தகைய பேய்க்காற்று
கூறா வளியிதுவா உலகினையே மாய்க்க வந்த
ஆறாத பெருஊழிக் காலத்தின் காற்றிதுவா?
சாளரத்துக் கதவிரண்டும் துடிதுடித்து மோதியது.
ஆழிப்பெரும் புயல்போல் அல்லோலம் அவ்வேளை
உலகம் சீரழிவிற்றது; அப்போ வானத்தில்
மாயும் உலகினுக்கு ஒளிவிளக்கந் தாங்கிவந்த
காயும் மின்னலொன்று கணநேரம் தோற்றியதே.
கொட்டுமிடித்தாளம் இசைய நடம் செய்யும்
மட்டற்ற பேரழகு வான்வனிதை போல் மின்னல்
தோன்றி மறைந்ததுவே; சிந்தனையின் தரங்கங்கள்
ஊன்றியெழுந்தன இவ்வொளிமின்னல் செயல் என்னே?
வாழ்வோ கணநேரம்; கணநேரம் தானுமுண்டோ?
சாவும் பிறப்புமக் கணநேரத் தடங்குமன்றோ?
ஐனணப் படுக்கையிலே ஏழைமின்னல் தன்னுடைய
மரணத்தைக் கண்டு துடிதுடித்து மடிகின்ற
சேதி புதினமன்று; அச் சேதியிலே நான் காணும்
சோதி கொளுத்திச் சோபித்ததைத் செய்துவிட்டு
ஓடி மறைகிறது; வாழும் சிறு கணத்தில்
தேடி ஒரு சேவை செகத்திற்குச் செய்ததுவே!
சேவையதன் மூச்சு; அச்சேவை யிழந்தவுடன்
ஆவிபிரிந்து அகல்வானில் கலந்ததுவே!

என்னே இம் மின்னல்கு) எழிலே வென்றிருந்தேன்.
மண்ணின் மக்களுக்கு மின்னல் ஒரு சேதி சொல்லும்.
வாழும்சிறு கணத்தில் வைய மெலாம் ஒளிதரவே
நாளும் முயற்சி செய்யும் நல்லசெயல் அதுவாகும்.
இந்த வாறாகச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்துவிட்டேன்.
புந்தி நடுங்கப் புரண்டதோர் பேரிடி; நான்
இந்த உலகினிற்கு வந்தடைந்தேன்; என்னுடைய
சிந்தனையால் இச்சகம்தான் சிறிதுபயன் கண்டிருமோ?”

ஊரெல்லாம் உறங்கும் அர்த்த ராத்திரியில்
பொத்துக் கொண்டு பெய்யும் மாரி வானம்! ஊளை
யிடும் நரியாகப் பெருங்காற்று! பேய்க்காற்று! கொட்டு
மிடித்தாள இசையில் வான் வனிதையென மின்னல்!
அவளின் கணநேரத்து நடனம் கவிஞனிடமோர்
சிந்தனைப் பொறியினைத் தட்டியெழுப்பி விடுகிறது.
மண்ணின் மக்களுக்கு அம் மின்னல் ஒரு சேதி சொல்
வாள். அதுவென்ன? அவளின் வாழ்வோ கணநேரம் கண
நேரம் தானுமுண்டோ? வாழும்சிறு கணத்தில் வைய
மெலாம் ஒளிதந்து சோதி கொளுத்திச் சோபித்ததைத்
செய்துவிட்டு ஓடி மறைகிறாள் அவ்வான் வனிதை.
வாழும் சிறு கணத்தில் தேடி ஒரு சேவை செகத்திற்குச்
செய்துவிட்டு ஆவிபிரிந்து விடும் அவளின் இருப்பில்
தான் எத்துணை சிறப்பு! மழையை எத்தனை முறை
இரசித்தாலும் அவனுக்கு அலுப்பதில்லை. அத்தகைய
சமயங்களி லெல்லாம் அவனது சிந்தையில் மேற்படி
கவிதைகள் வந்து நர்த்தனமாடுகின்றன. மழையினை
இரசித்தலுக்கு அவையும் கூட நின்று துணை புரிகின்றன.
மழைக்காட்சியும், அதன் விளைவாகப் படம் விரித்த
பால்யகாலத்து நினைவுகளும், பிடித்த கவிகள்,
கவிதைகளும் ஓரளவுக்குச் சோர்ந்திருந்த மனதுக்கு
மீண்டும் உற்சாகத்தினைத் தந்தன. ஒரு கண வாழ்விலும்
ஒளி தருமொரு மின்னல்! மின்னலாயிருப்போம்,
எதிர்ப்படும் இன்னலெலாந் தகர்த்தெறிவோமென்று
மனது குதியாட்டம் போடுகிறது.

- தொடரும்...

மு.அநாதரட்சகனின் “பின் தொடரும்
வலி” சிறுகதைத்தொகுப்பு வெளியீடு
06.04.2024 அன்று அவ்வாயில்
நடைபெற்றது. இந்நிகழ்விற்கு
க.பரணீதரன் தலைமை தாங்கினார்.
அறிமுகவுரையை கலாநிதி
சு.குணேஸ்வரனும்,
வெளியீட்டுரையை
வேல்நந்தகுமாரும் நல்கினார்கள்.
கருத்துரைகளை
விரிவுரையாளர்களான
த. அஜந்தகுமார்,
இ.இராஜேஸ்கண்ணன்
நிகழ்த்தினார்கள். நூலாசிரியர்
ஏற்புரையும் நன்றியுரையும்
நல்கினார்.

காலோவு காதை பாகம் 2
நாவல் தொடர்

காலோவுகாதை 2

6

மரத்தின்மீது தன் பிடியை வைத்திருந்த பிடியானது வேறெங்கோ கேட்ட களிற்றின் சீறலுக்கு காது கொடுத்து திரும்பியது தனது பாரிய உடலை அது வளைத்து திரும்பிய போதுதான் அதனருகே மேலும்பல யானைகள் நிற்பதும். தொலைவில் கேட்ட சீறலை நோக்கி திரும்புவதும் தெரிந்தது. மிகவும் சாதுவாக அவை சத்தம் வந்த திசை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தன. இவர்களை ஏனென்று கூடக் கேட்கவில்லை. யானைகள் சீறினால் அவை அங்கிருந்து புறப்படுகின்றன என்று அர்த்தம். சுதன் புதிதாக ஓர் அனுபவத்தை கற்றான். அது அவனுக்கு தேவைப்படும் நாள் அருகில் இருந்தது.

“பகலாகி வெகு நேரம்...இருந்து சரிவராது எழும்புங்க நடப்பம்.” செல்வன் தன்னிச்சையாகவே அந்தக்குழுவின் தலைவனாக செயற்பட்டான். அதை மற்றவர்களும் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். தாகம் தீர்ந்த சில மணித்துளிகளுக்குள் பசியும் களைப்பும் அவர்களை ஆட்கொண்டது. ஒரு குளவெட்டையைப்போல தோன்றிய பொட்டல் வெளியை கடந்தபோது விளாமரங்களின் காய்களை பறித்து எடுத்தனர். ஆனால் முற்றாத விளாங்காய்கள் தொண்டையை அடைத்தன. இப்போது அவர்கள் ஒரு மோட்டையை கண்டிருந்தனர். பச்சைப்பசேரென பாசிபடர்ந்து பச்சைத்தண்ணீர் தூங்கிக் கிடந்தது. அவர்கள் யோசிக்கவில்லை இறங்கி பாசியை கைகளால் ஒதுக்கிவிட்டு கைகளாலேயே அள்ளி அந்த தண்ணீரை மடமடவென குடித்தனர். கரையேறியதும் ஆங்காங்கே மல்லாந்து படுத்தனர். யாரும் யாருடனும் பேசவில்லை செல்வனும் விட்டுவிட்டான். அவனும் ஒரு மரத்தடியில் படுத்திருந்தான் சுமார் ஒருமணிநேரம் கடந்திருக்கும் அவர்கள் புறப்பட்டனர். திரும்பவும் அதே களைப்பு தெரியவில்லை சற்றே உற்சாகமாக இருந்தாலும் நடந்தார்கள். காலை பத்துபன்னிரண்டு மணிக்கு அவர்கள் ஒரு கள்ளி மரத்தைக்கண்டனர். “அண்ணை இது காலம நாங்கள் வெளிக்கிட்ட இடந்தான்” என்றான் நல்லையா. அவனுக்கு இருமல் கண்டிருந்தது.

“ச்சைக், விசரா எவ்வளவு தூரம் நடந்திட்டம்” என்றான் வெள்ளை.

“கொஞ்சம் பொறு காலமை ஆணைக்குப்பயந்து நாங்கள் கிடந்த வீரைமர வேர்...அந்தாகிடக்கு” என்றான் அவன். எல்லோரும் கவனித்தபின் சோர்ந்து போயினர். நாள் முழுதும் நடந்தும் அவர்கள் தொட்ட இடத்திற்கோ வந்திருந்தனர்.

“நல்ல வேளையடா இதே திசையில இன்னும் கொஞ்சத்தூரம் நடந்திருந்தா..மாட்டியிருப்பம்”

“அண்ணை என்னது தாறுமாறா நடந்து பழைய இடத்துக்கே வந்திட்டம். இனி எது எண்டத திசையப்பாத்து நடப்பம்.

“ம்....மேற்கப்பாத்து நடவுங்க கெதியா கெதியா நாங்கள் இப்ப கொலைவலயத்துக்கதான் நிக்கிறம்.” என்ற செல்லன் பொழுது விடும் திசையை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான். ஒருமணி நேர நடையின் பின் அவர்கள் ஒரு பெரிய தெருவைக் கண்டனர். எல்லோரும் போக வேண்டாம் ஆராவது ஓராள் போய் சன நடமாட்டம் இருக்கா எண்டு பாத்திட்டு வாங்க, சட்டென சுதன் இறங்கினான்.

“பொறு ஆராவது கண்டால்...”

“மாடு தேடி வந்தனான் காட்டுக்க வழி தவறிட்டன் எண்டு சொல்லுறன்”

“சரி போ” சுதன் விரைந்தான் அது ஒரு பெரிய அகலமான மண்வீதி தெருவில் ஏறி இரு புறமும் பார்த்தவன், செல்வனை வரும்படி கூப்பிட்டான். மற்றவர்களை விட்டுவிட்டு செல்வனும் வெளியே வந்தான். சுதனின் கையில் தன்னிச்சையாக துப்பாக்கி இருந்தது. அதையாரும் கவனிக்கவில்லை

“அண்ணை வாகனங்கள் குறைவாத்தான் போயிருக்கு ஆனா பக்கத்தில குடியிருப்பு இருக்கும் போல அந்தா ஆடுகள் மேயுது. சின்ன கடையும் தெரியுது” மறுபடி காட்டுக்குள் போகச் சொல்லாமல் வா கடையடிக்குப் போவம்.” என அவனையும் கூட்டிக் கொண்டு கடைக்குப் போனான். சின்ன ஒத்தாப்புக்கடை இரண்டு பிஸ்கற் பெட்டியும் கொஞ்சம் ரஸ்க்கும் இருந்தது. அதைவிட தின்பதற்காக எதுவும் இல்லை தேநீர் தயாரிப்பதற்காக கடையின் பின்பக்கம் ஒரு பாணையில் நீர் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. அவன் இவர்களை இயக்கம் என நினைத்துவிட்டான் என்பது தெரிந்தது காரணம் சுதன் தன் துவக்கை கையில் வைத்திருந்தான் அதைப்பற்றி யாரும் கவனம் எடுக்கவில்லை அது இப்போதுதான் செல்வனுக்கு

உறைத்தது. தம்பி கணக்கை சொல்லு என்றான் அவன் திணறினான் செல்லன் பேசாமல் இரண்டு நூறு ரூபாய்களை கொடுத்துவிட்டு திரும்பி நடந்தான். அவர்கள் கையில் பிஸ்கட்டை பார்த்த மாத்திரத்தில் அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சி. இன்றைய முழுப் பொழுதுக்கும் அதுதான் செல்லன் கவனமாக அனைவருக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்தான். அந்த வீதிபற்றி சொன்னதும் வெள்ளையும் மற்றவனும் அது மடுவிற்கு போகும் பாதை அல்லது கல்லாறு செல்வதாக இருக்கும். நாங்கள் அதன் வழியாக போய்விடலாம். என்றனர்.

“யாரிடமாவது மாட்டிக்கொள்ளாமல் போக முடியுமா?” என்று கேட்டான். செல்லன்.

“எப்படியும் இதில் தட்டிவானாவது ஓடும். ஏந்த நேரம் எண்டு தெரியாது கையில் காசும் இல்லை” என்ற வெள்ளையை இடைமறித்த செல்வன், ஆளுக்கு இருநூறு ரூபா கொடுத்தான்.

அந்த பெருந்தெருவை குறிப்பாக வைத்து அவர்கள் தெற்கு காட்டில் இறங்கி நடக்க ஆரம்பித்தனர் பொழுது இருண்டு கொண்டு வந்த போது ஒரு விளைவை முடித்து காத்திருந்த சேனைப்புலவை கண்டனர். அங்கே ஒரு காவற்குடில் இருந்தாலும் அதில் யாரும் இல்லை. அவர்கள் விரைந்து சென்று அந்த குடிலின் பழைய பரணீது படுத்தனர் ஐவருக்கும் இடம் போதவில்லை சீழே மூவர் படுத்தனர். அவ்வளவு பசியிலும் சேனையில் சோளச்செடியின் இரண்டாவது

பொத்திகளை உடைத்து முத்தில்லாத கடடையை சப்பித்தீர்த்தனர். மறுநாள் காலையில் அவர்கள் எழுந்த போது அவர்கள் முன் சமார் அறுபது வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு முதியவர் நின்றார். அவரைக் கண்டதும் சிறுவர்கள் அழ ஆரம்பித்தனர். அவர் அவர்களை சமாதானப்படுத்தி தான் கொண்டு வந்த ரொட்டியை சாப்பிடக் கொடுத்தார். அதை இருமலாலும் காய்ச்சலா லும் பாதிக்கப்பட்ட நல்லையாவுக்கு கொடுத்துவிட்டு மற்றவர்கள் பேசாமல் இருந்தனர்.

அந்த முதியவரிடம் தம்முடைய வரலாற்றை அப்படியே கூறினார்கள். “ஓ...அதுதான் தேடிக் கொண்டு திரியிறாங்கள் போல எங்கட கிராமமெல்லாம் வீடு வீடாத் தேடினவங்கள். ஆனா அது புலியள் போலயெல்லோ இருந்தது. நீங்கள் ஆரா இருந்தாலும் என்ற பிள்ளையளப் போலதான் உங்கட வீடுகளுக்கு போயிற்றா நல்லது.” என்றார் அவர். கொஞ்ச நேரத்தில் அவர் “உங்களுக்கு ஏதாவது சாப்பாடு எடுத்துக் கொண்டு வாறன்” என்றபடி போனார்.

அவர் போய்விட்டார் என்பதை உறுதி செய்து கொண்டு செல்வன், டேய் பொடியள் எழும்புங்கடா மாறுவம் நம்பேலாது. இந்தாள் ஊராக்களை கூட்டிக் கொண்டருமோ இல்ல இயக்கத்தை கொண்டு வருமோ தெரியா” என்றான். “கையில் மாட்டினமோ அது எந்த இயக்கமெண்டாலும் உரிச்சு தொங்க விட்டிருவங்கள். நாங்கள் சொல்லி ஏதையும் நம்பமாட்டாங்கள்.”

- தொடரும்...

ஈவிரக்கமின்றி

நிலத்தில் உள்ள யாவற்றையும்

பொசுக்கிக்கொண்டிருந்த

மத்தியானச் சூரியனின் எரிப்பில்

ஆட்சியாளரின் மெத்தனம் தெரிந்தது....!

விலைவாசியினால்

காய்ந்து போயிருந்த சாமானியனின்

வயிறுபோல இருந்த கடற்கரையில்

திடீரென்று சாடையாகத் தூறிய

நிலம் நனைக்காத தூறலில்

பட்டுஜட் நிவாரணம்

பகிரங்கமாகத் தெரிந்தது....!

கண்ணை மூடியபடி

பால் குடிக்கும் பூனைகளைப்போல

தாழம் புதர் மறைவில்

தங்களின் ஆடை மறந்திருந்தவர்களின்

அங்கங்களை விசிலடித்தபடி

தடவிச்சென்ற சற்றே சூடான

தென்றலில் வேலையில்லா

விடலைகளின்

பார்வை வெறித்தது....!

கடற்கரையில் ஓர் மதியம் !!

கந்தையா பத்மான்ந்தன்

மூச்சிரைத்தபடி பஞ்சியோடு வந்து

மெது மெதுவாகக் கரையினைத் தடவிய

மதிய நேர அலைகளில் ஓய்வு

வயது நீடிக்கப்பட்ட ஊழியரின்

இயலாமை தெரிந்தது....!

ஆங்கங்கே சிதறியபடி இருண்டு

கிடந்த கடற்கரையோரப் பாறைகளில்

வேலை வாய்ப்பு நிராகரிக்கப்பட்ட

இளையவர்களின் மன

இறுக்கம் தெரிந்தது....!

ஓரமாக ஒற்றைக்காலில்

வெய்யிலில் வாடியபடி

நிற்கிற கொக்கின் பார்வையில்

உரத்துக்கு காத்துக்கிடக்கிற

உழவனின் ஏக்கம் தெரிந்தது....!

விலைக்கட்டுப்பாடு நீக்கப்பட்டபின்

வெளிவந்த அரிசி போல

பாறை இடுக்கில் இருந்து

வெளிவந்து ஊரத் தொடங்கிய

நண்குகளில் இன்னொரு

தட்டுப்பாட்டைத் தேடுகிற

வியாபாரியின் பரபரப்புத் தெரிகிறது....!

இவற்றை எல்லாம் பார்த்துச்

சலித்ததஷனால் தமக்குள்ளே கதைத்தபடி

எங்கோ தொலைதூரத்துக்கு

பறந்து கொண்டிருக்கின்ற காகங்களின்

முகத்தில் தெரிகிறது சிகரெட் நுனி

நெருப்புப் போல எரிகின்ற

வெறுப்புற்ற இளையர்களின்

கண்டுகொள்ளப்படாத மனது....!

கண்டுகொள்ளப்படாத நெருப்பு எங்கே

இன்னொருமுறை தேசத்தின்

விரல்களைச் சுட்டுவிடுமோ என்று

ஏங்கியபடி

முன்பு முடமாகிப்போன தன் கால்களை

இழுத்தவாறே நடந்து போகிறது

ஏதிலியாகிப் போன மைனா ஒன்று....!

உங்கள் இல்லங்களில் நடைபெற
இருக்கும் மங்களகரமான
நிகழ்வுகளுக்கு...

மதி கலர்ஸ்

தருமண அழைப்பீழை
காட்சியறை

MATHI
COLOURS

WEDDING CARD SHOW ROOM

15/2, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

T.P: 021 2229285, 077 7222259

இச் சஞ்சிகை அல்வாய் கலையகம் வெளியீட்டு உரிமையாளர் கலாநிதி கு. கலாமணி அவர்களால் மதி கலர்ஸ் நிறுவனத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.